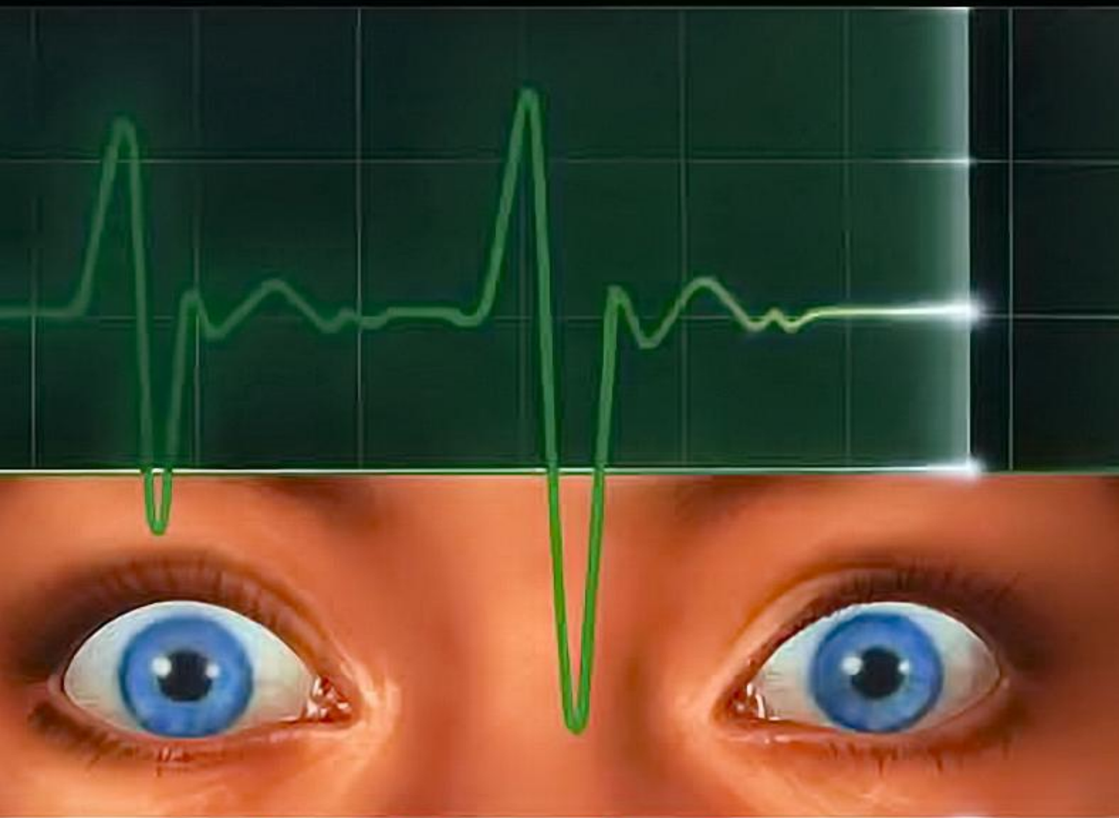
ROBIN COOK

FRICA DE MOARTE

Robin Cook

FRICA DE MOARTE

v.2.0

În româneşte:
Simina Teodora Coman şi Daniel Coman

www.virtual-project.eu

EDITURA ZZ, 1995

MUL□UMIRI

Această carte nu ar fi putut fi scrisă fără sprijinul şi încurajările tuturor prietenilor mei care m-au ajutat în perioadele dificile.

Ştiţi cu toţii cine sunteţi acei prieteni şi vă exprim din toată inima întreaga mea recunoştinţă.

DEDICAŢIE

Fratelui meu mai mare, Lee şi surorii mele mai mici, Laurie. Niciodată nu m-am aflat între doi oameni mai cumsecade.

Cu mulţumiri domnului dr. Iorgu Pavel
Traducătorii

PROLOG

11 octombrie, miercuri după-amiază. Apariţia neaşteptată a proteinelor străine a fost ca un echivalent molecular al ciumei. Era o sentinţă la moarte ce nu putea fi amânată, iar Cedric Harring nu avea nici cea mai mică idee despre drama care avea să se petreacă în organismul său.

Spre deosebire de el, celulele individuale ale corpului său ştiau cu precizie care vor fi consecinţele dezastruoase ale acestui fenomen. Noile proteine misterioase care se îngrămădiseră în mijlocul lor şi le străpunseseră membranele erau copleşitoare, făcând ca enzimele concepute să ţină piept nou-veniţilor să fie insuficiente şi total ineficiente. În interiorul hipofizei lui Cedric, noile proteine ale morţii reuşiseră să se prindă cu putere de represorii care inhibau genele hormonului morţii. Din acel moment, o dată cu expunerea genelor fatale, rezultatul era inevitabil. Hormonul morţii a început să fie sintetizat în cantităţi fără precedent. Pătrunzând în circuitul sanguin, hormonul a inundat în scurt timp tot organismul lui Cedric. Nici o celulă nu mai era imună. Sfârşitul a devenit doar o chestiune de timp. Cedric Harring a început astfel să se dezintegreze în elementele sale astrale.

1

Durerea părea provocată de un pumnal incandescent înfipt în piept. Ea radia în sus, ajungând la paroxism şi paralizând maxilarul şi braţul stâng. Brusc, Cedric fu cuprins de groaza pe care i-o dădea înspăimântătoarea presimţire că va muri. Cedric Harring nu mai experimentase niciodată până atunci acest sentiment.

Instinctiv, îşi încleştă şi mai tare mâinile pe volan, reuşind să controleze cât de cât vehiculul care se strecura prin trafic. Simţea că nu mai are aer. De pe strada Berkeley se angajă pe Storrow Drive, una din arterele principale din centrul oraşului Boston şi acceleră, îndreptându-se spre vest şi contopindu-se cu traficul infernal. Imaginea drumului plutea înaintea ochilor săi, apoi se îndepărta, de parcă totul s-ar fi aflat la capătul unui tunel.

Cu o voinţă ieşită din comun, Cedric lupta cu întunericul care ameninţa să-l înghită. Puţin câte puţin, imaginea începu să devină mai clară. Era încă în viaţă. În loc să oprească, instinctul îi dictă că singura lui şansă era să ajungă în cel mai scurt timp la un spital. Printr-o fericită coincidenţă, spitalul Good Health Plan se afla în apropiere. Mai rezistă un pic, se îndemnă el.

Durerea era însoţită de o transpiraţie abundentă, care i-a cuprins la început fruntea şi în scurt timp întregul corp. Broboanele de sudoare i se prelingeau în ochi, provocându-i usturimi, dar Cedric nu se încumeta să lase volanul din mâini pentru a se şterge. În momentul în care ieşi din autostradă şi se angajă pe Fenway, o zonă verde a Bostonului, durerea reveni, apăsându-i pieptul ca o chingă din oţel. Maşinile din faţă încetiniseră înaintea unui semafor. Cedric nu putea să oprească. Nu mai avea timp. Aplecându-se înainte, claxonă şi trecu cu toată viteza prin intersecţie. Câteva maşini abia reuşiră să-l evite la numai câţiva centimetri. Văzu feţele şoferilor cuprinşi de spaimă şi furie. Acum rula pe Park Drive, depăşind pe partea stângă cartierul Back Bay şi parcurile neîngrijite din zonă. Durerea devenise constantă, acută şi copleşitoare. Abia mai putea respira.

Spitalul era undeva în dreapta, pe locul în care se aflase cândva

blocul Sears. Încă puțin. Te rog... Undeva deasupra se zărea un uriaş indicator alb, pe care apărea o săgeată roşie şi cuvântul URGENȚĂ scris cu litere de aceeaşi culoare.

Cedric reuşi să ajungă direct pe platoul camerei de gardă, apoi frână în ultimul moment şi se izbi în bordura de beton. Se prăbuşi peste volan, atingând claxonul. Abia mai respira.

Prima persoană care ajunse la maşină fu paznicul spitalului. Acesta smulse portiera şi, observând paloarea înspăimântătoare a lui Cedric, strigă după ajutor. Cedric abia putu să îndruge: „O durere în piept." Asistenta şefă, Hilary Barton, îşi făcu apariția şi chemă o brancardă. Când asistentele şi paznicul spitalului reuşiră să-l scoată din maşină, sosi şi un rezident de la camera de gardă, care îi ajută să aşeze bolnavul pe targă. Numele său era Emil Frank şi lucra ca rezident de numai patru luni. Şi el observă paloarea şi transpirația abundentă a pacientului.

— Diaforeză, spuse el cu autoritate. Probabil un atac de inimă.

Hilary îşi dădu ochii peste cap. Bineînțeles că era un atac de inimă. Se grăbi să ducă pacientul înăuntru, nebăgându-l în seamă pe doctorul Frank, care-şi pusese deja stetoscopul şi încerca să asculte bătăile inimii lui Cedric.

De îndată ce ajunseră la sala de tratament, Hilary ceru să i se aducă tubul de oxigen, instalația de perfuzie şi aparatul – pentru electrocardiogramă, ocupându-se personal de prinderea celor trei electrozi. Imediat ce Emil porni perfuzia, asistenta îi sugeră să ceară 4 mg de morfină pentru a i le administra de urgență bolnavului.

Pe măsură ce durerea se mai domoli, mintea lui Cedric deveni mai clară. Deşi nimeni nu îi spusese, ştia că suferise un atac de cord. Mai ştia că fusese la numai un pas de moarte. Chiar şi acum, când avea în fața ochilor masca de oxigen, instalația de perfuzie şi electrocardiograful care împrăştia pe jos metri de hârtie, Cedric îşi dădu seama că niciodată nu se simțise mai vulnerabil.

— O să vă mutăm la secția de boli coronariene, spuse Hilary. Stați liniştit, o să vă faceți bine, adăugă ea, bătându-l uşor pe mână.

Bolnavul încercă să zâmbească.

— Am sunat-o şi pe soția dumneavoastră. Trebuie să sosească

dintr-o clipă în alta.

Sala de tratament intensiv a secției de boli coronariene era foarte asemănătoare, din punctul de vedere a lui Cedric, cu camera de gardă şi cel puțin la fel de înspăimântătoare. Se aflau acolo o mulțime de aparate electronice sofisticate şi ultramoderne. Cedric îşi auzea bătăile inimii amplificate sub forma unui sunet mecanic, iar când îşi întoarse capul văzu pe monitorul rotund o linie fosforescentă, frântă din când în când de un impuls scurt.

Deşi aparatele îi creau un sentiment de teamă, prezența tehnologiei de vârf îl linişte. Şi mai liniştitoare era sosirea în secție a doctorului său, care fusese chemat prin pager la scurtă vreme după internarea lui.

Cedric fusese pacientul doctorului Jason Howard timp de cinci ani. Începuse să-l consulte pe acesta atunci când şefii săi de la Boston National Bank luaseră măsura de a obliga personalul de conducere să-şi facă un control medical anual. Atunci când în urmă cu mai mulți ani doctorul Howard şi-a vândut peste noapte cabinetul particular şi s-a alăturat medicilor de la Clinica de medicină preventivă, Cedric l-a urmat cu conştiinciozitate. Aceasta a necesitat trecerea de la sistemul de asigurare a asistenței medicale de tip Blue Cross la sistemul cu plată anticipată, atracția principală constituind-o însuşi doctorul Howard şi nu spitalul în sine, aşa cum Cedric l-a făcut pe doctor să înțeleagă în termeni foarte clari.

— Cum vă simțiți? întrebă Jason strângând brațul lui Cedric, fără să-şi ia însă ochii de pe monitorul electrocardiografului.

— Nu... grozav, rosti Cedric pe un ton sfârşit.

Fusese nevoit să tragă de mai multe ori aer în piept pentru a putea scoate cele două cuvinte.

— Am să vă rog să încercați să vă relaxați.

Cedric închise ochii. „Să mă relaxez! Bună glumă."

— Vă doare rău?

Cedric încuviință din cap. Obrajii îi erau scăldați de lacrimi.

— Mai administrați-i o doză de morfină, ceru Jason.

La puțină vreme după cea de-a două doză, durerea deveni mai suportabilă. Doctorul Howard discuta cu rezidentul, dorind să se asigure că fuseseră luate probele de sânge necesare şi cerându-i acestuia să-i aducă un anume tip de sondă. Cedric îl privea. Se

liniştea numai la vederea profilului plăcut, acvilin al lui Howard şi simţind siguranţa şi autoritatea acestuia. Dar cel mai mult simţea compasiunea doctorului Howard. Doctorul Howard era sincer preocupat de starea lui.

— Va trebui să aplicăm o mică procedură, îl auzi spunând pe Jason. Vrem să introducem o sondă Swan-Ganz, pentru a afla ce se întâmplă acolo, în interior. O să vă facem o anestezie locală, aşa că nu o să doară, bine?

Cedric încuviinţă. În ceea ce-l privea, doctorul Howard avea mână liberă să facă tot ce considera că e necesar. Aprecia în mod deosebit felul de a fi al doctorului. Nu le vorbea niciodată de sus pacienţilor săi. N-o făcuse nici măcar în urmă cu trei săptămâni, când Cedric se prezentase pentru controlul periodic şi când Howard îl cicălise în legătură cu regimul lui prea bogat în colesterol, cu prostul obicei de a fuma două pachete de ţigări pe zi şi cu lipsa de mişcare. „Ce bine ar fi fost dacă ascultam de sfaturile lui”, gândi Cedric. Dar în ciuda criticii zdrobitoare pe care doctorul Howard o făcuse stilului său de viaţă, doctorul fusese nevoit să recunoască faptul că analizele îi ieşiseră bine. Colesterolul nu era prea mare, iar electrocardiograma nu indicase nici o problemă. Căpătând curaj, Cedric amânase tentativele de a se lăsa de fumat şi de a se apuca de sport.

Apoi, la mai puţin de o săptămână după acel control, Cedric a avut senzaţia că luase o gripă. Dar acesta n-a fost decât începutul. Sistemul său digestiv a început să se deregleze şi o criză de artrită l-a chinuit cumplit. Până şi vederea părea că începe să-i slăbească. Îşi aminti că într-o bună zi i-a spus soţiei lui că se simţea de parcă ar fi îmbătrânit cu treizeci de ani. Avea toate simptomele pe care le avusese şi tatăl său în ultimele luni de viaţă, petrecute într-un sanatoriu particular. Uneori, când se privea pe neaşteptate în oglindă, avea chiar impresia că vede stafia bătrânului.

În ciuda ultimei doze de morfină, Cedric simţi o nouă durere ascuţită, de parcă pieptul i-ar fi fost străpuns de un pumnal încins. Avu din nou senzaţia din maşină, că se află într-un tunel. Îl mai vedea încă pe doctorul Howard, dar acesta se afla foarte departe, iar vocea i se auzea din ce în ce mai stins. Apoi tunelul începu să se umple de apă. Cedric avu o tresărire şi încercă din

răsputeri să înoate spre suprafață. Brațele sale loveau aerul cu frenezie.

Mai târziu, Cedric își recăpătă cunoştința pentru câteva clipe. În timp ce se lupta să revină la realitate, simți o apăsare intermitentă pe piept şi un obiect străin în gât. Cineva îngenunchease alături, încrucişându-şi mâinile pe toracele său.

În momentul în care în piept se produse o violentă explozie, Cedric scoase un strigăt de durere, apoi întunericul coborî asupra lui ca un aşternut de plumb.

***

Moartea fusese duşmanul dintotdeauna al doctorului Jason Howard. Ca rezident la spitalul Massachusetts General dusese această credință la extremă, necedând niciodată în fața unui stop cardiac decât după insistențele vreunuia dintre şefii săi.

Acum refuza să creadă că un om de cincizeci şi şase de ani, pe care el îl examinase cu numai trei săptămâni în urmă şi îl găsise sănătos, era pe punctul de a muri. Pentru el era un afront personal.

Ridicându-şi privirea către monitorul care indica încă o activitate EKG normală a inimii, Jason puse mâna pe gâtul lui Cedric. Pulsul nu se mai simțea.

— Aduceți-mi un ac pentru puncție, ceru el. Şi cineva să-i ia tensiunea arterială.

În timp ce palpa pieptul bolnavului pentru a găsi apendicele xifoid, primi un imens ac pentru puncție cardiacă.

— Pacientul nu mai prezintă tensiune arterială, îi spuse Philip Barnes, anestezistul care răspunsese la apelul codificat ce se declanşase în momentul producerii stopului cardiac.

Anestezistul introdusese un tub endotraheal în traheea lui Cedric şi acum îl ventila apăsând ritmic burduful aparatului pentru respirație asistată.

Pentru Jason diagnosticul era cât se poate de clar: ruptură cardiacă. Deşi electrocardiograful continua să funcționeze, nu se înregistra nici o acțiune de pompare a inimii şi predominantă era starea de disociere electromecanică. Aceasta nu putea însemna decât un singur lucru. Porțiunea inimii lui Cedric care fusese lipsită de porția ei de sânge se spărsese ca o boabă de strugure zdrobită. Pentru a confirma cutremurătorul diagnostic, Jason

împlântă acul pentru puncție în pieptul lui Cedric, străpungând învelişul pericardic. Când trase pistonul, seringa se umplu de sânge. Nu mai exista nici un dubiu. Inima lui Cedric se spărsese pur şi simplu.

— Să-l ducem imediat la chirurgie, strigă Jason, apucând cu putere bara din capătul patului.

Philip aruncă o privire plină de subînțeles lui Judith Reinhart, asistenta şefa a secției de boli coronariene. Amândoi ştiau că nu avea nici un rost. În cel mai bun caz l-ar fi putut pune pe Cedric la un aparat de circulație extracorporală, dar după aceea ce vor mai putea face?

Philip opri ventilarea pacientului. Dar în loc să ajute şi el la împingerea patului, se duse la Jason şi-i puse uşor brațul pe umăr, încercând să-l oprească.

— Trebuie să se fi produs o ruptură cardiacă. Ştii bine. Şi eu ştiu. Pe ăsta l-am pierdut, Jason.

Jason făcu un gest de împotrivire, dar Philip îl ținu şi mai strâns. Privi chipul sidefiu al lui Cedric. Ştia că Philip avea dreptate. Deşi nu-i făcea plăcere să recunoască, pacientul era pierdut.

— Ai dreptate, spuse el, lăsându-se fără tragere de inimă scos din secție de Philip şi de Judith, pentru a permite celorlalte asistente să pregătească corpul neînsuflețit.

În drum spre registratură, Jason admise ideea că Cedric era cel de-al treilea pacient care murea la numai câteva săptămâni după efectuarea examenului periodic. Primul fusese tot victima unui atac de cord, iar al doilea suferise o comoție cerebrală.

— Poate că ar fi cazul să-mi schimb meseria, spuse Jason numai pe jumătate serios. Chiar şi starea pacienților internați de care mă ocup evoluează greu.

— Ghinion, asta-i tot, spuse Philip bătându-l ştrengăreşte pe umăr. Cu toții avem perioade rele. O să fie bine, ai să vezi.

— Da. Aşa e, răspunse Jason.

Philip se întoarse la secția de chirurgie.

Jason găsi un scaun liber şi se aşeză cu toată greutatea. Ştia că va trebui să se pregătească sufleteşte pentru întâlnirea cu soția lui Cedric, care urma să sosească la spital dintr-o clipă în alta. Se simțea sleit de puteri.

— Ar fi trebuit să mă fi obişnuit deja cu ideea morţii, rosti el cu glas tare.

— Tocmai faptul că nu ai făcut-o dovedeşte că eşti un doctor bun, spuse Judith, apoi plecă să se ocupe de formalităţile actului de deces.

Jason acceptă complimentul, dar ştia prea bine că atitudinea sa faţă de moarte venea de dincolo de profesiunea sa. Cu numai doi ani în urmă, moartea distrusese tot ce avusese mai scump pe lume. Parcă auzea şi acum telefonul sunând la un sfert de oră după miezul nopţii aceleia de noiembrie. Aţipise în camera lui de lucru, încercând să treacă peste însemnările personale pe care le făcuse în săptămâna aceea. Se gândise că trebuia să fie soţia lui, care suna de la Spitalul de copii să-l anunţe probabil că va mai întârzia. Era medic pediatru şi fusese chemată de urgenţă pentru un caz de insuficienţă respiratorie. Dar la aparat era un poliţist de la circulaţie. El l-a anunţat pe Jason că un semitrailer din Albany încărcat cu plăci de aluminiu pentru construcţii intrase pe contrasens şi lovise frontal maşina soţiei lui. Biata femeie nu a mai avut nici o scăpare.

Jason îşi amintea vocea poliţistului, de parcă totul s-ar fi întâmplat ieri. La început a fost şocat şi nu i-a venit să creadă, după care sângele a început să-i fiarbă de mânie. Apoi a fost cuprins de sentimentul propriei vinovăţii. Ar fi putut să meargă şi el cu Danielle, aşa cum o făcuse de atâtea ori şi să-şi petreacă timpul citind ceva la biblioteca medicală. Sau ar fi putut măcar insista ca soţia lui să doarmă la spital în noaptea aceea.

Câteva luni mai târziu, a vândut casa bântuită de prezenţa Daniellei, precum şi cabinetul şi biroul pe care le împărţise cu aceasta. A fost momentul în care a hotărât să se angajeze la spitalul Good Health Plan. A făcut tot ce-l sfătuise un prieten psihiatru pe nume Patrick Quillan. Dar durerea nu se stinsese încă şi nici mânia.

— Scuzaţi-mă, domnule doctor Howard.

Jason îşi ridică privirea spre chipul senin al lui Kay Ramn, secretara secţiei.

— Doamna Harring se află în sala de aşteptare, spuse Kay. I-am spus că veţi veni să staţi de vorbă cu ea.

— O, Dumnezeule, spuse Jason, frecându-se la ochi. Era dificil

pentru oricare doctor să discute cu rudele pacienților decedați, dar de când murise Danielle, Jason simțea durerea celor din familia mortului ca pe propria lui suferință.

Vizavi de secția de boli coronariene se afla un micuț salon cu reviste vechi, scaune îmbrăcate în vinilin şi... 5 plante artificiale. Doamna Harring se uita pe fereastra ce dădea spre parcul Fenway şi spre râul Charles. Era o femeie slăbuță, cu un păr lăsat să încărunțească. Când Jason intră, ea se întoarse şi îl privi cu ochii înroşiți şi îngroziți.

— Sunt doctorul Howard, spuse Jason, făcându-i semn să ia loc.

Ea se conformă, dar se aşeză doar pe marginea scaunului.

— Deci e grav... începu ea, cu glasul pierdut.

— Mă tem că este foarte grav, spuse Jason. Domnul Harring a decedat. Am făcut tot ce ne-a stat în putință. Cel puțin nu a suferit.

Jason se ura pentru aceste minciuni pe care le rostise pe negândite. Ştia bine că Cedric suferise. Văzuse groaza de moarte de pe chipul lui. Moartea era întotdeauna o luptă, nicidecum scurgerea paşnică a vieții din trup, aşa cum era înfățişată în filme.

Culoarea dispăru de pe chipul doamnei Harring şi, pentru o clipă, Jason crezu că femeia va leşina. În cele din urmă, aceasta reuşi să spună:

— Nu pot să cred.

Jason încuviință printr-o mişcare a capului.

— Vă înțeleg.

Şi o înțelegea într-adevăr.

— Nu e drept, spuse ea, privindu-l sfidător pe Jason şi înroşindu-se la față. Abia i-ați făcut examenul medical şi l-ați declarat sănătos. I-ați făcut toate analizele şi au ieşit bune. De ce n-ați găsit nimic? *Ați fi putut preveni acest incident.*

Jason recunoscu furia, obişnuitul preambul al marii suferințe. Îi era foarte milă de ea.

— Nu se poate spune că l-am declarat complet sănătos, spuse el cu delicatețe. Analizele de laborator au fost satisfăcătoare, dar l-am atenționat, ca de obicei, că ar fi cazul să se lase de fumat şi să țină un regim mai sever. I-am amintit tot timpul că şi tatăl lui a

murit din cauza unui atac de cord. Toţi aceşti factori îl situau în categoria pacienţilor supuşi la un înalt grad de risc, în ciuda testelor de laborator.

— Numai că tatăl lui avea şaptezeci şi patru de ani când a murit. Cedric abia împlinise cincizeci şi şase. Ce rost mai au controalele astea periodice, dacă soţul meu a murit la numai trei săptămâni după efectuarea lor?

— Îmi pare foarte rău, spuse Jason încet Posibilităţile noastre de prognoză sunt limitate. Suntem conştienţi de lucrul acesta. Nu ne rămâne decât să facem tot ce ne stă în putinţă.

Doamna Harring scoase un oftat adânc. Umerii ei înguşti căzură neputincioşi. Jason îşi dădu seama că furia femeii se domolise. În locul ei se instalase zdrobitoarea tristeţe. Când femeia începu să vorbească, vocea îi tremura.

— Ştiu că aţi făcut tot ce v-a stat în putinţă. Iertaţi-mă!

Jason se aplecă spre ea şi-i puse o mână pe umăr. Îi simţi trupul firav sub mătasea subţire a rochiei.

— Ştiu cât de greu vă este.

— Pot să-l văd? întrebă ea printre lacrimi.

— Desigur, îi răspunse Jason, ridicându-se şi oferindu-i braţul.

— Ştiaţi că Cedric făcuse o programare pentru a vă consulta? îl întrebă doamna Harring când ieşiră pe coridor, ştergându-şi ochii cu un şerveţel pe care îl scosese din poşetă.

— Nu, nu ştiam, recunoscu Jason.

— Pentru săptămâna viitoare. Nu a reuşit să se programeze mai devreme. Nu se simţea deloc bine.

Jason simţi neplăcuta stare de nelinişte pe care i-o crea grija de a se dezvinovăţi. Deşi era încredinţat că nu comisese nici o greşeală, nu excludea posibilitatea unor anchete penale.

— Când a făcut programarea, s-a plâns cumva de dureri de piept? întrebă Jason oprind-o pe doamna Harring în faţa uşii secţiei de boli coronariene.

— Nu. Nu. Vorbea însă despre tot felul de simptome fără legătură între ele. În general se plângea de o stare de oboseală.

Jason răsuflă uşurat.

— Zicea că-l dor încheieturile, continuă doamna Harring. Şi ochii îl necăjeau. Abia reuşea să mai conducă maşina pe timp de noapte.

Dificultăți la conducerea mașinii pe timp de noapte? Deși un astfel de simptom nu avea nici o legătură cu atacul de cord, în mintea lui Jason se declanșă un semnal de alarmă.

— Şi pielea i se uscase foarte mult și începuse să-i cadă mult păr…

— În mod normal, părul se regenerează, spuse Jason mecanic.

Era cât se poate de clar că acest pomelnic de simptome nespecifice nu avea nimic în comun cu violentul atac de cord suferit de Cedric.

Jason împinse masiva ușă a secției și-i făcu semn doamnei Harring să-l urmeze. Apoi o conduse spre încăperea în care se afla cadavrul.

Cedric fusese acoperit cu un cearceaf alb și curat. Doamna Harring își puse mâna subțire și osoasă pe capul soțului ei.

— Doriți să-i vedeți fața? o întrebă Jason.

Doamna Harring făcu semn că da, în timp ce lacrimile care îi apăruseră din nou în ochi începură să-i șiroiască pe obraji. Jason dădu la o parte cearceaful și făcu un pas înapoi.

— O, Doamne! strigă ea. Arată ca tatăl lui înainte de a muri. Nu mi-aș fi închipuit vreodată că moartea îmbătrânește atât de mult!

De obicei nici nu îmbătrânește, reflectă Jason. Acum, când nu se mai gândea la inima lui Cedric, observă și el modificările survenite pe chipul defunctului. Părul i se rărise. Ochii păreau mult adânciți în orbite, dând bietului om un aspect jalnic, mult diferit de înfățișarea lui Cedric de acum trei săptămâni, când acesta se prezentase la controlul periodic. Jason întinse cearceaful la loc și o conduse pe doamna Harring înapoi în mica sală de așteptare. O ajută să se așeze pe un scaun și luă la rândul său loc în fața ei.

— Știu că nu e cel mai potrivit moment, spuse el, dar v-am ruga să ne permiteți să examinăm cadavrul soțului dumneavoastră. Poate vom putea afla ceva folositor în soluționarea cazurilor viitoare.

— Dacă acest lucru îi va ajuta pe alții…

Doamna Harring își mușcă buza. Îi venea greu să se gândească acum la așa ceva, cu atât mai dificil să ia o decizie.

— Cu siguranță că îi va ajuta. Apreciem foarte mult generozitatea dumneavoastră. Dacă așteptați un pic, am să trimit pe cineva pentru întocmirea formalităților necesare.

— Bine, rosti doamna Harring cu resemnare.

— Îmi pare foarte rău pentru cele întâmplate, îi spuse din nou Jason. Vă rog să mă sunați dacă aveți nevoie de ceva.

Jason o găsi pe Judith şi-o anunță că doamna Harring şi-a dat acordul în privința autopsiei.

— I-am sunat pe cei de la morgă şi am vorbit cu doctorița Danforth, care mi-a spus că vor să preia ei cazul, îi spuse Judith.

— În cazul acesta, ai grijă, te rog, să ne trimită şi nouă toate rezultatele.

Jason avu un moment de ezitare.

— Spune-mi, te rog, ai observat ceva ciudat la domnul Harring? Vreau să ştiu dacă înfățişarea lui ți s-a părut normală pentru un bărbat de cincizeci şi şase de ani.

— Nu-mi dau seama, spuse Judith, apoi plecă grăbită.

Când răspunzi de o secție cu unsprezece pacienți, tot timpul se iveşte câte o criză cardiacă.

Deşi îşi dădea seama că urgența lui Cedric îi dăduse programul peste cap, Jason continua să fie tulburat de moartea neaşteptată a pacientului său. Se hotărî şi o sună pe doctorița Danforth, care îi răspunse cu un glas plin de rezonanță. Reuşi să o convingă ca autopsia să se efectueze cât mai discret, explicându-i că moartea survenise în urma unei boli cardiace ereditare în familia respectivului şi că ar fi dorit să compare patologia inimii cu rezultatele EKG-ului la efort. Medicul legist renunță cu îngăduință la acest caz.

***

Înainte de a pleca din secție, Jason profită de ocazie pentru a vedea un alt pacient de-al său care nu se simțea de loc bine.

Brian Lennox, un bărbat în vârstă de şaizeci şi unu de ani era tot o victimă a unui atac de cord. Fusese internat în urmă cu trei zile şi, deşi la început evoluase bine, starea sa se deteriorase brusc. În dimineața aceea, când Jason efectuase vizitele obişnuite, hotărâse să-l mute pe Lennox de la secția de boli coronariene, dar pacientul începuse să aibă durerile acute care prevesteau o insuficiență cardiacă congestivă. Faptul îi provocase lui Jason o profundă dezamăgire, întrucât Brian Lennox urma să fie inclus pe lista pacienților săi a căror stare de sănătate se înrăutățise în ultimul timp. În loc să-l transfere pe pacient, Jason

prescrisese un tratament intensiv pentru prevenirea crizei cardiace.

În momentul în care îl văzu pe domnul Lennox, Jason îşi dădu seama că orice efort de a-l readuce pe acesta la starea în care fusese internat era zadarnic. Bolnavul stătea în capul oaselor, respirând des şi fără vlagă în masca de oxigen. Fața sa căpătase o paloare prevestitoare de rău, de care Jason învățase deja că trebuie să se teamă. Asistenta care îl supraveghea tocmai se îndrepta de spate după ce îi reglase perfuzorul.

— Cum merge? întrebă Jason, străduindu-se să zâmbească.

Nu era însă nevoie să pună o astfel de întrebare. Lennox ridică o mână moale. De vorbit, nu putea vorbi. Toată atenția sa era acum concentrată asupra eforturilor de a respira.

Asistenta îl trase pe Jason dintre paravanele care îl înconjurau pe bolnav. Pe ecusonul ei se putea citi „Domnişoara Levay, asistent medical”.

— Se pare că nimic nu mai merge ca lumea, spuse ea îngrijorată. Presiunea pulmonară a crescut foarte mult, în ciuda tuturor eforturilor noastre. I-am administrat diuretice, hidralazină şi nitroprusiat de sodiu. Nu ştiu ce să mai fac.

Jason privi încăperea peste umărul domnişoarei Levay. Domnul Lennox continua să respire ca o locomotivă în miniatură. Nu mai avea nici o idee, în afara unui transplant, dar, desigur, problema aceasta nu se putea pune. Pacientul era un fumător înrăit şi fără nici o îndoială că suferea de emfizem şi de tulburări cardiace. Dar domnul Lennox ar fi trebuit să reacționeze la medicația administrată. Singurul lucru pe care Jason şi-l putea imagina era că zona inimii afectată de atacul de cord se extindea.

— Să i se facă un consult cardiologie, spuse Jason. Poate că specialiştii vor putea determina măsura în care vasele coronariene sunt afectate. E singurul lucru la care mă mai pot gândi. Poate că va deveni un candidat la autotransplant.

— Tot e ceva, spuse domnişoara Levay şi, fără să mai aştepte, plecă la biroul central pentru a suna de acolo.

Jason reveni în spațiul limitat de paravane, copleşit de mila față de Brian Lennox. Ar fi dorit să poată face mai mult pentru el, dar diureticele ar fi trebuit să reducă lichidele în timp ce hidralazina şi nitroprusiatul aveau rolul de a regla cantitatea de sânge care

intra şi ieşea din inimă. Toate acestea trebuiau să reducă efortul făcut de inimă pentru a pompa sângele şi astfel să-i permită organului vital să se vindece după atacul de cord. Tratamentul se dovedea însă ineficient. În ciuda tuturor eforturilor depuse şi a tehnologiei moderne folosite, starea sănătăţii lui Lennox continua să se agraveze vertiginos. Ochii săi împăienjeniţi se adânciseră în cap.

Jason îşi puse mâna pe fruntea lui Brian şi-i dădu părul la o parte de pe sprânceana transpirată. Spre surprinderea lui, rămase în mână cu mai multe fire. Încurcat pe moment, Jason le privi atent, apoi trase cu grijă şi alte şuviţe, care se smulseră la fel de uşor, aproape fără să opună nici o rezistenţă. Pe perna de sub capul lui Brian, Jason observă şi mai multe fire de păr. Nu era foarte mult, dar în orice caz, peste aşteptările sale. Această constatare îl făcu să se întrebe dacă vreunul din medicamentele pe care le recomandase pacientului aveau un astfel de efect secundar. Îşi propuse să nu uite să se intereseze chiar în seara aceea. Fără îndoială că în momentul de faţă căderea părului nu constituia un motiv de îngrijorare atât de mare. Dar îi amintea de ceea ce-i relatase doamna Harring. Curios!

După ce a lăsat vorbă să fie sunat de îndată ce se vor afla rezultatele consultului cardiologic al lui Brian Lennox şi după ce a mai aruncat o privire masochistă cadavrului învelit în cearceaf al lui Cedric Harring, Jason a plecat din secţia de boli coronariene şi a luat liftul până la etajul doi, care făcea legătura între spitalul propriu-zis şi clădirea în care se aflau cabinetele pentru consultarea pacienţilor ambulatorii. Centrul medical Good Health Plan era un impresionant stabiliment central din cadrul sistemului sanitar cu plată anticipată. El era alcătuit dintr-un spital cu patru sute de paturi, cu un centru de chirurgie ambulatorie, un departament separat pentru pacienţii ambulatorii, o secţie de cercetare, situată într-o aripă a clădirii special concepută pentru acest scop şi dintr-un etaj întreg care adăpostea birourile serviciului administrativ. Clădirea principală, concepută iniţial ca sediu al firmei Sears, fusese proiectată cu un deosebit simţ artistic. Ea a suferit modificări şi a fost complet renovată pentru a răspunde funcţionalităţii spitalului şi secţiei administrative. Clădirea, unde erau primiţi pacienţii ambulatori şi

în care se afla şi secţia de cercetare era nouă, dar fusese construită astfel încât să se armonizeze cu fosta structură, respectând cu multă grijă aceleaşi detalii. Ea se ridica pe nişte piloni, deasupra spaţiului pentru parcarea maşinilor. Cabinetul lui Jason se afla la etajul trei, împreună cu toate celelalte cabinete de medicină generală.

La Centrul medical GHP lucrau şaisprezece internişti. Majoritatea se specializaseră, cu toate că o mică parte din ei, ca şi Jason, se menţinuseră ca generalişti. Jason considerase întotdeauna că-l interesa întreaga panoplie a bolilor omeneşti şi nu numai anumite organe sau sisteme.

Birourile doctorilor erau răspândite pe tot perimetrul, iar în centru se afla un birou de registratură, înconjurat de spaţii de aşteptare cu fotolii foarte comode. Cabinetele în care se efectuau consulturile erau grupate în spaţiile dintre birouri. La unul din capete, se aflau mici saloane pentru tratament. În secţie lucra un numeros personal alcătuit din secretare şi asistente, care ar fi trebuit să se rotească, dar care în realitate aveau tendinţa de a se pune în subordinea unuia sau altuia dintre doctori. Această situaţie se dovedea a fi cât se poate de eficientă, întrucât permitea adaptarea la excentricităţile fiecărui doctor. O asistentă pe nume Sally Baunan şi o secretară pe nume Claudia Mockelberg optaseră pentru Jason. El colabora bine cu ambele femei, în special cu Claudia, care manifesta un interes aproape matern faţă de Jason. Îşi pierduse unicul fiu în Vietnam şi pretindea că Jason semăna foarte mult cu acesta, în ciuda diferenţei de vârstă.

Ambele femei îl văzură pe Jason venind şi intrară după el în birou. Sally avea braţul plin de fişe ale pacienţilor care aşteptau afară. Era o femeie foarte riguroasă în tot ce făcea, iar absenţa lui Jason îi tulburase rutina planificată cu atâta grijă. Era nerăbdătoare „să înceapă spectacolul”, dar Claudia o făcu să-şi înfrâneze elanul şi o pofti afară.

— A fost atât de rău pe cât se citeşte pe faţa ta? întrebă ea.

— Se vede chiar atât de clar? întrebă la rândul său Jason, în timp ce se spăla pe mâini la lavoarul din colţul încăperii.

— Arăţi de parcă te-ar fi călcat trenul, constată ea.

— Cedric Harring a murit. Îţi aduci aminte de el?

— Vag, admise Claudia. După ce ai fost chemat la urgenţă, i-

am scos fişa. E pe biroul tău.

Jason îşi aruncă o privire spre birou şi o văzu acolo. Uneori, operativitatea de care dădea dovadă Claudia era de-a dreptul enervantă.

— Nu vrei să te aşezi câteva clipe? îl îndemnă Claudia.

Mai mult decât oricine de la GHP, Claudia cunoştea reacția lui Jason în fața morții. Ea era una dintre singurele două persoane din Centru căreia Jason i se confesase în legătură cu accidentul fatal al soției lui.

— Cu siguranță că ne aflăm în urmă cu planificarea, spuse Jason. Sally o să strâmbe iar din nas.

— O, s-o ia dracu pe Sally!

Claudia îl înconjură pe Jason apoi îl împinse uşor în scaun.

— Sally poate să mai aştepte.

Jason zâmbi fără să vrea. Aplecându-se, atinse cu degetele fişa lui Cedric Harring.

— Ți-aduci aminte de ceilalți doi pacienți care au murit luna trecută la scurt timp după examenul medical periodic?

— Briggs şi Connoly, spuse Claudia fără ezitare.

— Ce-ar fi să le scoți fişele? Nu-mi place tendința asta.

— Numai dacă îmi promiți că nu ai de gând... – îşi căută Claudia cuvintele – ... să te agiți fără rost în legătură cu acest lucru. Oamenii mor. Din nefericire, aşa se întâmplă. E o latură a afacerii. Înțelegi? Ce-ai zice de o cafea?

— Fişele, repetă Jason.

— Bine, bine, spuse Claudia ieşind.

Jason deschise dosarul lui Cedric Harring şi consultă evoluția şi rezultatul examenului periodic. În afara obiceiurilor nesănătoase, nu apărea nimic demn de luat în seamă. Trecând la EKG şi la EKG-ul la efort, Jason privi cu atenție cardiograma, căutând vreun semn care să dezvăluie dezastrul ce urma să se producă. Chiar şi în această fază în care cunoştea deznodământul, Jason nu putu găsi nimic suspect.

Claudia reveni în încăpere şi deschise uşa fără să mai bată. Jason o auzi pe Sally văicărindu-se „Claudia...”, dar Claudia închise uşa şi se îndreptă spre biroul lui Jason, aruncându-i pe masă fişele lui Briggs şi Connoly.

— Băştinaşii încep să-şi piardă răbdarea, spuse ea, apoi plecă.

Jason deschise cele două dosare. Briggs decedase în urma unui puternic atac de cord, asemănător probabil cu cel suferit de Harring. Autopsia dezvăluise o ocluzie extinsă a tuturor vaselor coronariene, în ciuda faptului că EKG-ul efectuat înainte cu patru săptămâni de la deces arăta la fel de normal ca al lui Harring. De asemenea, la fel ca în cazul lui Harring, EKG-ul la efort fusese normal. Jason clătină din cap descurajat. Mai mult decât EKG-ul normal, cel la efort trebuia să dezvăluie asemenea neregularități fatale. Era cu siguranță un semnal că examenele medicale erau o măsură inutilă. Nu numai că ele nu descopereau aceste neajunsuri grave, dar dădeau pacientului un vag sentiment de siguranță. Rezultatele fiind normale, pacienții nu mai aveau nici o motivație pentru a-şi schimba stilul de viață nesănătos. Briggs, ca şi Harring, avea peste 55 de ani, era un fumător înrăit şi nu făcea niciodată sport.

Al doilea pacient, Rupert Connoly, decedase în urma unei congestii cerebrale. Şi în cazul lui, accidentul vascular se petrecuse la scurtă vreme după un examen medical periodic, care nu dezvăluise nici o anomalie alarmantă. Pe lângă un stil de viață în general nesănătos, Connoly fusese un mare băutor, fără să fie însă alcoolic. Jason era pe punctul de a închide fişa când observă ceva ce îi scăpase până atunci. În raportul efectuat în urma autopsiei, medicul patolog înregistrase existența unei cataracte avansate. Crezând că nu reținuse corect vârsta pacientului, Jason reveni la pagina biografică. Connoly avea numai 58 de ani. Cataracta nu era o boală neîntâlnită la această vârstă, dar era totuşi rară. Revenind la rezultatele examenului medical periodic, Jason căută vreo mențiune despre această boală. Era jenant faptul că omisese tocmai cataracta. „Ochii, urechile, nasul şi gâtul”, notase el, „sunt în limitele normale”. Jason se întrebă dacă nu cumva devenise mai neatent o dată cu vârsta. Dar observă apoi imediat că descrisese retina ca normală şi fără probleme. Era imposibil ca, în urma examenului retinei, Jason să nu fi descoperit şi cataracta. Nefiind oftalmolog, Jason îşi cunoştea limitele în acest domeniu. Se întrebă dacă nu cumva unele tipuri de cataractă nu sunt mai obturante decât altele. Adăugă această întrebare la lista de probleme pe care o avea în minte în vederea cercetării.

Jason puse dosarele deoparte. Trei bărbaţi aparent sănătoşi decedaseră toţi la o lună după ultimul examen medical. *Dumnezeule*, gândi el. Nu rare sunt cazurile în care oamenii se tem să meargă la spital. Dacă zvonul se răspândeşte, ar putea să nu mai vină deloc la control.

Luând în braţe cele trei dosare, Jason ieşi din birou. O văzu pe Sally ridicându-se de la ghişeul central şi privindu-l întrebător. Jason îi spuse încet „doar două clipe...” în timp ce străbătu sala de aşteptare. Trecu pe lângă câţiva pacienţi, cărora li se adresă cu o înclinare a capului şi cu zâmbete. Intră pe culoarul care dădea spre biroul lui Roger Wanamaker. Roger era medic internist specializat în cardiologie şi Jason îi respecta mult opinia. Îl găsi tocmai când ieşea dintr-un salon de consultaţii. Era un bărbat obez, cu o faţă de câine de vânătoare bătrân, bărbie dublă şi pielea foarte zbârcită.

— Îmi acorzi o consultaţie specială? întrebă Jason.

— Te costă ceva parale, îl tachină Roger. Despre ce e vorba?

Jason îl urmă în biroul dezordonat.

— Din nefericire, am descoperit câteva dovezi stânjenitoare.

Jason deschise fişele celor trei foşti pacienţi decedaţi la pagina consacrată ecografiei şi le aşeză în faţa lui Roger.

— Mi-e şi ruşine să vorbesc despre acest subiect, dar trei dintre pacienţii mei de vârstă mijlocie au murit la scurtă vreme după ce examenul lor medical a demonstrat că erau destul de sănătoşi. Unul a murit chiar azi. Ruptură cardiacă după un infarct miocardic puternic. Eu i-am făcut consultul periodic acum trei săptămâni. Uite, ăsta e. Ştiind la ce să mă aştept, nici măcar acum nu pot găsi vreo neregularitate sau vreun semn care să o marcheze. Ce părere ai?

Urmă un moment de linişte, în care Roger studie electrocardiogramele.

— Fii binevenit în clubul nostru, spuse el în sfârşit.

— Ce club?

— Electrocardiogramele sunt bune, spuse Roger. Cu toţii am trecut prin aceeaşi experienţă. În ultimele luni eu însumi am avut patru asemenea cazuri. Fiecare dintre doctorii care au fost dispuşi să aducă vorba despre subiect, a avut cel puţin un caz sau două.

— Cum de nu s-a aflat până acum?

— Tu vorbeşti? întrebă Roger, afişând un zâmbet crispat. Nici despre tine nu se poate spune că ai făcut reclamă experienței trăite, nu-i aşa? E vorba despre rufe murdare. Preferam cu toții să nu atragem atenția asupra lor. Dar tu deții acum funcția de sef de serviciu. De ce nu ceri o întrunire?

Jason dădu ursuz din cap. Sub egida administrației GHP, care lua toate deciziile organizatorice majore, funcția de şef de serviciu nu era prea râvnită. Toți interniştii ocupau anual prin rotație această postură şi, acum două luni, povara căzuse pe umerii lui Jason.

— Cred că aşa ar trebui să fac, spuse Jason strângându-şi fişele de pe biroul lui Robert. Chiar dacă nu rezolv nimic, măcar ceilalți doctori vor putea afla că nu sunt singuri, în cazul în care au trăit aceeaşi experiență.

— Sună bine, fu de acord Roger, ridicându-şi cu efort trupul masiv. Dar nu te aştepta ca toți să fie la fel de deschişi ca tine.

Jason reveni la biroul central, făcându-i un semn lui Sally să pregătească următorul pacient. Sally porni ca din puşcă. Apoi Jason se întoarse spre Claudia.

— Claudia, fă-mi te rog o favoare. Vreau să-mi faci o listă cu toate examenele medicale pe care le-am efectuat în ultimul an, scoate toate fisele şi verifică starea sănătății tuturor. Vreau să mă asigur că nici un pacient nu a avut probleme serioase de sănătate. Se pare că şi unii dintre ceilalți doctori au avut aceleaşi probleme. Cred că ar trebui să dăm mai multă atenție problemei.

— O să fie o listă lungă? îl preveni Claudia.

Jason ştia acest lucru. În dorința de a promova aşa-zisa „medicină preventivă”, GHP făcuse o pledoarie insistentă în favoarea acestor examene periodice şi pornise în direcția procesului de îngrijire a unui număr cât mai mare de oameni. Jason ştia că, în medie, consultase între cinci şi zece pacienți pe săptămână.

În orele care urmară, Jason se consacră pacienților lui, care îl năpădiră cu un val nesfârşit de probleme şi de lamentări. Sally umplea necontenit sălile de consult în momentul în care pacientul dinainte pleca. Sărind peste masa de prânz, Jason reuşi să recupereze.

Pe la mijlocul după-amiezii, în timp ce Jason se întorcea de la

una din sălile de tratament unde efectuase o sigmoidoscopie[1] unui pacient cu colită ulceroasă recurentă, Claudia îi atrase atenția şi-i făcu semn să vină la biroul central. Pe chipul ei se întipărise un zâmbet obraznic în timp ce Jason se apropia. Jason îşi dădu seama că punea ceva la cale.

— Aveți o vizită de onoare, spuse Claudia, țuguindu-şi buzele, imitând-o pe Lily Tomlin.

— Cine e? întrebă Jason, îndreptându-şi din instinctiv privirea spre salonul de aşteptare.

— E în birou, spuse Claudia.

Jason privi într-acolo. Uşa era închisă. Claudia nu obişnuia să lase pe oricine să intre în birou. Jason se uită din nou spre secretară:

— Cum de ai permis cuiva să intre în biroul meu?

— A insistat, răspunse Claudia şi cine sunt eu să-l pot refuza?

Era evident că indiferent cine ar fi fost, acesta o jignise. Jason o cunoştea foarte bine. Şi oricine ar fi fost, cu siguranță că era o persoană importantă din GHP. Dar pe Jason începuse să-l obosească acest joc.

— Ai de gând să-mi spui despre cine e vorba sau trebuie să rămână o surpriză?

— Doctorul Alvin Hayes, spuse Claudia, clipind des şi zâmbind cu sarcasm.

Agnes, secretara care lucra pentru Roger, rânji.

Jason le făcu un semn cu mâna a lehamite şi se îndreptă spre biroul lui. Vizita doctorului Alvin Hayes era un eveniment unic. El era simbolul şi cercetătorul-vedetă al GHP-ului, angajat în cadrul Programului pentru a face reclamă instituției. Fusese o mişcare copiată de la Humana Corporation, care îl angajase pe doctorul William Devries, vestitul chirurg de cardiologie plastică. GHP, în calitate de organizație pentru îngrijirea sănătății, nu îmbrățişa ideea cercetării de dragul cercetării şi totuşi îl angajase pe Hayes cu un salariu demn de invidiat, în scopul extinderii şi îmbunătățirii imaginii sale, în special în rândul comunității ştiințifice din Boston. În definitiv, doctorul Alvin Hayes era un

---

[1] Metodă de vizualizare a valvulelor sigmoide, nişte cute membranoase situate la originea aortei şi a arterei pulmonare (n.red.).

biolog de renume mondial în domeniul geneticii moleculare, apărând şi pe coperta revistei *Time* după ce descoperise o metodă de obţinere a hormonului uman de creştere prin tehnologia de recombinare a ADN-ului. Hormonul de creştere pe care-l obţinuse era o imitaţie exactă a variantei umane. În încercările făcute înaintea lui se obţinuse un hormon asemănător, dar nu identic cu cel descoperit de Hayes, care constituia o inovaţie importantă.

Jason ajunse în dreptul biroului său şi deschise uşa. Nu putea înţelege de ce Hayes îl căuta tocmai pe el. Hayes îl ignorase pe Jason încă din ziua în care fusese angajat cu un an în urmă, în ciuda faptului că fuseseră amândoi în aceeaşi grupă la Harvard Medical School. După absolvire, fiecare a luat-o pe drumul său, dar când Hayes a fost angajat de către GHP, Jason l-a căutat şi i-a urat personal bun-venit. Hayes fusese distant, evident impresionat doar de propria celebritate şi-şi manifestase deschis dispreţul faţă de decizia lui Jason de a rămâne în cadrul medicinei clinice. În afara câtorva întâlniri întâmplătoare, cei doi se ignorau. De fapt, Hayes nu prea băga în seamă pe nimeni de la GHP, devenind pe zi ce trece, aşa cum pretindeau unii, un savant nebun. Ajunsese chiar la extrema în care propria înfăţişare avea de suferit. Purta haine lăbărţate şi necălcate şi îşi lăsase părul ciufulit să-i crească asemenea unui hippie din turbulenţii ani şaizeci. În ciuda bârfelor apărute pe seama lui şi a faptului că avea foarte puţini prieteni, toată lumea îl respecta. Hayes muncea ore în şir şi scria numeroase lucrări şi articole ştiinţifice.

Alvin Hayes se lăbărţase într-unul din scaunele din faţa biroului lui Jason. Erau amândoi cam de aceeaşi înălţime. Trăsăturile lui Hayes erau însă flasce şi băieţeşti, iar părul nepieptănat îi cădea peste faţa ce părea mai lividă decât oricând. Totdeauna avusese el acea paloare „academică” specifică oamenilor de ştiinţă care îşi petrec tot timpul în laborator. Dar ochiului format al lui Jason nu-i scăpară paloarea mai pronunţată şi nici pielea flască, care-l făceau pe Hayes să pară bolnav şi peste măsură de obosit. Jason se întrebă dacă era o vizită pur profesională.

— Scuză-mă că te deranjez, spuse Hayes, făcând efortul să se ridice în picioare. Ştiu că eşti ocupat.

— Nu mă deranjezi deloc, minţi Jason, ocolind biroul,

aşezându-se pe un scaun şi scoţându-şi stetoscopul din jurul gâtului. Cu ce-ţi pot fi de folos?

Hayes părea agitat şi obosit, ca şi cum n-ar fi dormit de câteva zile.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse el coborând glasul şi aplecându-se înainte într-un mod conspirativ.

Jason se trase înapoi. Răsuflarea lui Hayes avea un miros fetid, iar ochii îi erau sticloşi şi pierduţi, amănunte care îi dădeau un uşor aspect de nebun. Halatul alb de laborator era şifonat şi pătat. Ambele mâneci erau suflecate deasupra cotului. Brăţara ceasului era atât de largă încât Jason se întrebă cum de nu-i cade de la mână.

— Ce te frământă?

Hayes se apleca şi mai mult, sprijinindu-şi încheieturile degetelor pe registrul de pe birou.

— Nu aici. Vreau să stăm de vorbă în seara asta. În altă parte, nu la GHP, şopti el.

În încăpere se lăsă o linişte încordată. În mod evident, purtarea lui Hayes era anormală şi Jason se întrebă dacă n-ar fi bine să încerce să-l ducă la prietenul lui, Patrick Quillan, gândindu-se că un psihiatru i-ar putea fi de folos într-o mai mare măsură. Dacă Hayes vroia să-i spună ceva în afara spitalului, nu putea fi vorba despre sănătatea lui.

— E important, adăugă Hayes, lovind cu nerăbdare în biroul lui Jason.

— Bine, spuse repede Jason, speriat că Hayes ar putea fi cuprins de un acces de furie în cazul în care ar mai ezita. Ce-ai zice să luăm cina împreună?

Dorea să se întâlnească cu Hayes într-un loc public.

— De acord. Unde?

— N-are importanţă unde, spuse Jason, ridicând din umeri. Ce zici de cartierul North End, unde se serveşte mâncare italienească?

— Bine. Ora şi locul?

Jason trecu în revistă lista restaurantelor pe care le cunoştea din cartierul North End al Bostonului, o aglomerare de străduţe întortocheate, care te făceau să crezi că ai fost teleportat în mod misterios în sudul Italiei.

— Ce-ai zice de Carbonara? sugeră el. Se află în piața Rachel Revere, peste drum de Paul Revere House.

— Îl ştiu, spuse Hayes. La ce oră?

— La opt?

— E bine.

Hayes făcu stânga-împrejur şi se îndreptă cu paşi şovăitori spre uşă.

— Şi nu mai invita pe nimeni altcineva. Vreau să vorbim între patru ochi.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, Hayes plecă, închizând uşa după el.

Jason îşi scutură capul cu uimire, apoi reveni la pacienții lui.

După câteva minute era din nou absorbit de munca lui şi uitase de bizara întâlnire cu Hayes. După-amiaza se scurse fără surprize neplăcute. Cel puțin, pacienții ambulatorii ai lui Jason păreau să reacționeze corespunzător tratamentelor pe care li le prescrisese. Asta îi dădu un imbold atât de necesar încrederii zdruncinate de afacerea Harring. Îi mai rămăseseră de consultat doar doi pacienți după ce făcuse o mică intervenție chirurgicală în una din sălile de tratamente. Înainte de a dispărea în cabinetul său pentru a dicta tratamentul, o văzu pe Shirley Montgomery sprijinită de biroul central, stând la discuții cu secretarele. În ambianța de spital, Shirley ieşea în evidență precum Cenuşăreasa la bal. În contrast cu celelalte femei, care erau îmbrăcate în fustă şi bluză albă sau purtau costume cu pantalon tot de culoare albă, Shirley avea pe ea o rochie clasică din mătase, care nu reuşea să-i ascundă formele atrăgătoare. În ciuda faptului că puțină lume ghicea adevărul la simpla ei vedere, Shirley era directorul executiv al întregii organizații GHP. Era frumoasă ca un manechin, dar în acelaşi timp era doctor în domeniul administrației sanitare, titlu obținut la Universitatea din Columbia şi îşi luase şi licența la Harvard Business School.

Posedând toate aceste calități, atât fizice cât şi mintale, Shirley ar fi putut intimida lumea din jur, dar nu era de loc aşa. Era sociabilă şi sensibilă, înțelegându-se bine cu toată lumea: de la oamenii de serviciu, secretare, asistente şi până la chirurgi. Lui Shirley Montgomery i se datora o mare parte din unitatea ce ținea GHP să nu se destrame şi care făcea ca treburile să meargă atât

de bine.

Când îl văzu pe Jason, se scuză față de secretarele cu care stătea de vorbă şi veni spre el cu dezinvoltura şi grația unei balerine. Îşi pieptănase părul şaten şi des peste cap şi şi-l prinsese într-o coadă de cal bogată ce-i atârna pe un umăr. Machiajul era aplicat cu atâta profesionalism, încât abia putea fi perceput. Ochii mari de culoare albastră sclipeau de inteligență.

— Scuzați-mă, domnule doctor Howard, spuse ea pe un ton oficial.

În colțurile gurii se putea zări un zâmbet şters. De câteva luni încoace, fără ştirea angajaților, Shirley şi Jason se întâlneau şi în alte împrejurări decât cele de la locul de muncă. Totul începuse la una din şedințele semestriale ale personalului medical, când s-au întâlnit la cocteilul de după reuniune. Jason a avut o tresărire subită când a auzit că soțul ei tocmai murise de cancer.

În timpul cinei care a urmat, Shirley i-a spus lui Jason că, în urmă cu trei ani, soțul ei se trezise cu dureri îngrozitoare de cap. La câteva luni a murit din cauza unei tumori la creier care nu a răspuns nici unui tratament. În acea perioadă lucrau amândoi la Humana Hospital Corporation. După aceea, la fel ca şi Jason, Shirley a simțit nevoia să se mute şi să vină la Boston. După toată această poveste, Jason a fost atât de afectat, încât a hotărât să spargă şi el zidul tăcerii. În aceeaşi seară şi-a vărsat şi el propria suferință legată de accidentul şi de moartea soției sale.

Influențată de această extraordinară similitudine afectivă, între Jason şi Shirley a luat naştere o legătură care pendula undeva între prietenie şi dragoste. Fiecare dintre ei era conştient de faptul că celălalt era încă prea sensibilizat pentru a face nişte paşi pripiți.

Jason era uimit. Nu îl căutase niciodată aici. Ca de obicei, nu avea decât cea mai vagă noțiune despre ce se petrecea în mintea ei atât de complexă. Din mai multe puncte de vedere, Shirley era cea mai sofisticată femeie din câte întâlnise vreodată.

— Vă pot fi de folos cu ceva? o întrebă el, încercând să-i ghicească intențiile.

— Ştiu că sunteți ocupat acum, spuse ea, dar vroiam să ştiu dacă sunteți liber diseară.

Apoi cobori glasul şi întoarse spatele privirii indiscrete a

Claudiei.

— În seara asta dau o petrecere organizată aşa, în ultima clipă, la care vor veni mai multe cunoştinţe de la Harvard Business School. Aş vrea să vii şi tu. Ce zici?

Jason regretă imediat că acceptase să ia masa cu Alvin Hayes. Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi întâlnit cu el doar la un pahar.

— Ştiu că te anunţ cam târziu, adăugă Shirley, simţind ezitarea lui Jason.

— Nu asta e problema. Dar i-am promis lui Alvin Hayes că iau cina cu el.

— Cu doctorul Hayes al nostru? întrebă Shirley în mod evident surprinsă.

— Cu el în persoană. Ştiu că sună ciudat, dar părea total rătăcit. Şi cu toate că n-a fost prea prietenos, mi s-a făcut milă de el. Eu i-am propus să luăm masa împreună.

— La naiba! spuse Shirley. Te-ai fi simţit bine cu prietenii mei. Asta e... Poate altă dată...

— Altă dată promit să-mi programez mai atent timpul liber, spuse Jason.

Shirley se pregătea să plece, când Jason îşi reaminti de discuţia avută cu Roger Wanamaker.

— Poate că ar trebui să-ţi spun şi ţie că am de gând să convoc o întrunire a personalului medical. Mai mulţi pacienţi au murit din cauza unor boli coronariene pe care examenele noastre medicale nu le-au depistat. În calitatea mea de şef în exerciţiu al serviciului, m-am gândit că ar trebui să acord atenţie acestui subiect. Să mori la o lună după ce analizele ţi-au ieşit bine nu prea face cinste medicinei preventive.

— Dumnezeule, spuse Shirley. Să nu începi să împrăştii zvonuri ca ăsta!

— Ei bine, e puţin cam enervant când un pacient pe care ţi-ai dat toată silinţa să-l consulţi cât mai bine şi pe care l-ai declarat sănătos revine la spital într-o condiţie catastrofală şi moare. Evitarea unui astfel de eveniment este de fapt scopul examenelor medicale preventive. Cred că ar trebui să mărim sensibilitatea testului nostru la efort.

— Iată un obiectiv admirabil, fu de acord Shirley. Te rog doar să nu faci prea multe valuri. Controalele noastre periodice joacă un

rol major în campania de atragere a unui număr cât mai mare de clienți printre companiile din zonă. Să rămână între noi.

— Absolut, spuse Jason. Regret că nu pot veni în seara asta.

— Şi eu, spuse Shirley cu glas scăzut. Nu cred că doctorul Hayes e o companie prea plăcută. Ce e cu el?

— E un mister pentru mine, recunoscu Jason, dar o să-ți spun şi ție.

— Te rog chiar, spuse Shirley. Eu constitui unul dintre motivele pentru care GHP l-a angajat. Mă simt răspunzătoare. Mai stăm de vorbă, atunci.

Shirley plecă, zâmbindu-le pacienților din preajmă.

Jason o urmări pentru o clipă cu privirea, apoi o surprinse pe Claudia holbându-se. Aceasta îşi aplecă vinovată capul în hârtii. Jason se întrebă dacă secretul legăturii sale cu Shirley se aflase. Ridică nepăsător din umeri şi se întoarse la ultimii doi pacienți.

2

În ciuda iernii aspre pe care o prevestea, toamna târzie din Boston îi părea lui Jason un anotimp vesel. Cu pălăria lui de pâslă în stil Indiana Jones pe cap şi îmbrăcat cu pardesiul Burberry, Jason era la adăpost de răcoarea nopţii de octombrie.

Pale de vânt împrăştiau ultimele frunze îngălbenite ale ulmilor în jurul picioarelor lui Jason, în timp ce acesta îşi croia drumul prin pasajul cu coloane de sub State House. Traversând promenada Government Center, Jason ocoli piaţa Faneuil Hali cu artiştii ei de stradă şi ajunse în cartierul North End, supranumit şi Mica Italie a Bostonului. Locul era împânzit de lume: bărbaţi stând la colţul străzilor şi discutând cu gesturi largi, femei aplecate peste pervazul ferestrei, stând la taclale cu prietenele lor de peste drum. Aerul mirosea puternic a cafea proaspăt măcinată şi a produse de panificaţie coapte, cu aromă de migdale. La fel ca Italia însăşi, cartierul era un deliciu al senzaţiilor.

La două intersecţii mai jos de strada Hanover, Jason făcu la dreapta şi în faţă îi apăru imediat modesta casă a lui Paul Revere, cu acoperişul de şindrilă. Scuarul cu pietriş pe jos era delimitat de nişte lanţuri grele marinăreşti de culoare neagră, prinse de stâlpi din metal. Chiar peste drum de casa lui Paul Revere se afla unul din restaurantele preferate ale lui Jason, Carbonara. În piaţă mai existau încă alte două restaurante, dar nici unul nu se putea compara cu Carbonara. Jason urcă treptele de la intrare şi fu întâmpinat de şeful de sală, care îl conduse la masa lui, aşezată la fereastra din faţă, de unde putea vedea pitoreasca piaţă. Asemenea multor locuri din Boston, peisajul avea în el ceva ireal, ca şi cum ar fi fost pregătit pentru un parc tematic.

Jason comandă o sticlă de vin alb din soiul Gavi şi se delecta cu o porţie de paste, aşteptând să apară Hayes. După zece minute, văzu oprind un taxi, din care coborî Hayes. După ce maşina plecă, Hayes rămase pe trotuar pentru câteva clipe, cercetând cu atenţie strada North în direcţia dinspre care venise. Privindu-l, Jason se întrebă ce mai aştepta. În cele din urmă,

Hayes se întoarse şi intră în restaurant.

În timp ce şeful de sală îl conducea la masă, Jason remarcă cât de deplasat părea Hayes în decorul elegant şi printre mesenii modern îmbrăcaţi. În locul halatului de laborator pătat, Hayes purta o haină de tweed largă, cu o cotieră ruptă. Părea că întâmpină greutate la mers şi Jason se întrebă dacă nu cumva băuse ceva înainte.

Fără să bage în seamă prezenţa lui Jason, Hayes se aruncă în scaunul liber şi începu să se uite pe fereastră, tot în direcţia străzii North. Apăruse o pereche care se plimba braţ la braţ. Hayes îi urmări pe cei doi până ce aceştia dispărură pe strada Prince. Ochii lui erau în continuare sticloşi, iar Jason remarcă faptul că pe tot nasul îi apăruse o ţesătură de vase capilare de culoare roşie sub formă de evantai. Pielea îi era albă ca varul, nu cu mult diferită de cea a lui Harring în momentul în care Jason îl văzuse la secţia de boli coronariene. Era clar că Hayes nu se simţea bine.

Scotocind într-unul din buzunarele umflate ale hainei, Hayes scoase un pachet boţit de ţigări Camel fără filtru, îşi aprinse una cu mâini tremurânde, apoi spuse cu o emoţie puternică ce i se putea citi în ochi:

— Cineva mă urmăreşte.

Jason nu ştiu cum să reacţioneze.

— Eşti sigur?

— Fără îndoială, spuse Hayes, trăgând adânc fumul din ţigară.

O parte din scrumul încă fumegând căzu pe faţa de masă albă.

— Un tip brunet, lustruit, bine îmbrăcat, străin, adăugă el cu răutate în glas.

— Şi asta te preocupă pe tine? întrebă Jason încercând să facă pe psihiatrul.

După toate aparenţele, mai presus de toate, Hayes era extrem de paranoic.

— Dumnezeule, bineînţeles! ţipă Hayes.

Câteva capete se întoarseră şi Hayes îşi potoli glasul.

— Tu n-ai fi neliniştit dacă cineva ar vrea să te omoare?

— Să te omoare? repetă Jason, acum sigur că Hayes înnebunise.

— Absolut! Pe mine şi pe fiul meu.

— N-am ştiut că ai un fiu, spuse Jason.

De fapt, nici nu ştiuse că Hayes era însurat. În spital circula zvonul că Hayes frecventa discoteca în rarele ocazii în care vroia să se distreze.

Hayes strivi ţigara în scrumieră, înjură în barbă şi-şi aprinse altă ţigară, pufăind scurt şi nervos. Jason îşi dădu seama că Hayes era la limită şi că trebuie să-l trateze cu grijă. Era pe punctul de a face o decompensare.

— Îmi pare rău dacă ţi se va părea o prostie ce-ţi voi spune, zise Jason, dar aş vrea să te ajut. Bănuiesc că acesta este şi motivul pentru care ai vrut să stai de vorbă cu mine. Şi sincer, Alvin, nu arăţi bine deloc.

Hayes îşi puse pe frunte încheietura mâinii drepte, în timp ce cotul îi rămase pe masă. Ţigara aprinsă era periculos de aproape de părul ciufulit. Jason fu ispitit să dea la o parte ori ţigara, ori părul. Nu vroia ca Hayes să-şi dea foc şi să ardă ca pe rug. Temându-se însă de starea de zăpăceală în care se afla Hayes, Jason nu făcu nici unul din gesturi.

— Domnilor, doriţi să comandaţi ceva? întrebă chelnerul, care se apropiase fără zgomot de masa lor.

— Pentru numele lui Dumnezeu! mârâi Hayes ridicându-şi capul. Nu vezi că avem ceva de vorbit?

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse chelnerul înclinându-se şi apoi îndepărtându-se.

După ce trase adânc aer în piept, Hayes îşi îndreptă din nou atenţia spre Jason:

— Va să zică, nu arăt deloc bine?

— Nu, ai o culoare bolnăvicioasă şi pari tot atât de obosit pe cât de supărat.

— A, clinicianul clarvăzător, spuse Hayes cu sarcasm.

Apoi adăugă:

— Iartă-mă, n-am vrut să fiu răutăcios. Ai dreptate. Nu mă simt deloc bine. Pot spune că mă simt chiar îngrozitor.

— Şi ce anume te deranjează?

— Mai toate: artrita, tulburări gastrointestinale, vederea mi-a devenit neclară... Chiar şi pielea mi s-a uscat. Gleznele mă înnebunesc de durere şi am senzaţia că tot corpul mi se descompune.

— Ar fi fost mai bine să ne întâlnim chiar în cabinetul meu, spuse Jason. Poate că va trebui să-ți fac un control riguros.

— Poate altă dată, dar nu pentru asta te-am chemat. S-ar putea ca pentru mine să fie oricum prea târziu, dar aş fi bucuros dacă mi-aş salva măcar fiul.

Se opri brusc şi-i arătă lui Jason ceva pe fereastră.

— *Uite-l!*

Răsucindu-se pe scaun, Jason abia reuşiră zărească o siluetă ce tocmai dispărea pe North Street. Întorcându-se din nou spre Hayes, îl întrebă:

— De unde ți-ai dat seama că era el?

— Mă urmăreşte din clipa în care am ieşit de la GHP. Cred că vrea să mă omoare.

Incapabil să discearnă între realitate şi iluzie, Jason continuă să-l studieze cu atenție pe colegul său. Bărbatul avea o comportare mai mult decât ciudată, dar vechiul clişeu „chiar şi paranoicii au duşmani” îl obseda acum pe Jason. Poate că Hayes era într-adevăr urmărit de cineva. Scoțând din frapieră sticla de Gavi, Jason îi turnă lui Hayes un pahar, apoi îşi turnă şi lui unul.

— Poate că ar fi mai bine să-mi spui şi mie despre ce e vorba.

Hayes dădu pe gât vinul ca pe un degetar de rachiu, apoi se şterse la gură cu dosul palmei.

— E o poveste foarte bizară. Ce-ai zice de încă un pahar cu vin?

Jason îi umplu din nou paharul, iar Hayes continuă:

— Nu cred că ştii prea multe despre subiectul cercetărilor mele…

— Vag.

— Mă ocup de problema creşterii şi dezvoltării, spuse Hayes. De procesul de declanşare şi de stopare a genelor. Cum e cazul pubertății; ce anume declanşează genele corespunzătoare. Rezolvarea acestei probleme ar reprezenta o realizare de o deosebită importanță. Nu numai că am putea influența procesul de creştere şi de dezvoltare, dar probabil că am fi capabili să oprim declanşarea cancerului sau, după atacurile de cord, să declanşăm diviziunea celulară pentru regenerarea muşchiului inimii. În orice caz, în termeni mai simpli, declanşarea şi oprirea genelor creşterii şi dezvoltării au constituit principala mea preocupare. Dar, aşa cum se întâmplă de multe ori în munca de

cercetare, şansa a jucat şi de data asta un rol pozitiv. În urmă cu patru luni, în toiul experimentelor, am făcut o descoperire neaşteptată, paradoxală şi în acelaşi timp uimitoare. Vreau să spun că am făcut o mare descoperire ştiinţifică. Te rog să mă crezi că e demnă chiar de un premiu Nobel.

Jason ar fi dorit să nu fie adevărat, dar începu să se gândească dacă nu cumva Hayes prezenta, pe lângă simptomul paranoiei şi pe cel al iluziei grandorii.

— În ce constă această descoperire?

— Aşteaptă o clipă, îl întrerupse Hayes, apoi îşi puse ţigara în scrumieră şi-şi duse mâna dreaptă la piept.

— Nu te simţi bine? îl întrebă Jason.

Chipul lui Hayes căpătase o nuanţă cenuşie şi mai închisă, iar la rădăcina părului îi apăruse o dungă de transpiraţie.

— Mă simt bine, îl asigură Hayes, lăsându-şi mâna pe masă. N-am făcut nici un raport asupra acestei descoperiri pentru că mi-am dat seama că ea constituia prima etapă a unei descoperiri şi mai mari. Mă refer la ceva înrudit cu antibioticele sau cu structura elicoidală a ADN-ului. Am fost atât de emoţionat, încât am lucrat ore suplimentare. Dar am aflat la un moment dat că descoperirea mea iniţială nu mai constituia nici un secret. Că fusese deja folosită. Când am bănuit acest lucru, am…

Hayes se opri la mijlocul frazei. Îl privi pe Jason cu o expresie care la început semăna a confuzie, dar care se transformă imediat în frică.

— Alvin, ce e cu tine? îl întrebă Jason.

Hayes nu-i răspunse. Cu mâna dreaptă îşi apăsa pieptul. Lăsă să-i scape un geamăt, apoi se prinse cu ambele mâini de faţa de masă, trăgând-o spre el. Paharele cu vin se răsturnară. Hayes încercă să se ridice în picioare, dar nu mai reuşi. O dată cu o tuse violentă şi sufocantă, Hayes scuipă pe masă un val de sânge, pătând faţa de masă şi stropindu-l pe Jason, care sări înapoi şi răsturnă scaunul. Sângele nu se mai oprea. Ieşea în valuri succesive, împroşcând totul în jur, în timp ce mesenii aflaţi în preajmă începură să ţipe.

Jason, doctor fiind, îşi dădu seama de ce se petrece. Sângele era de un roşu deschis şi era practic pompat prin gura lui Hayes. Asta însemna că venea direct de la inimă. În secundele care

urmară, Hayes rămase țeapăn în scaun, confuzia şi durerea înlocuind frica din privirile lui. Jason înconjură masa şi-l prinse de umeri. Din păcate, nu exista nici o posibilitate de a opri hemoragia. Hayes ori pierdea tot sângele, ori se sufoca. Jason nu putea face nimic, decât să-l țină în timp ce viața i se scurgea din trup.

Când corpul lui Hayes se înmuie, Jason îl lăsă să cadă brusc pe podea. Cu toate că organismul omului e format din aproape şase litri de sânge, cantitatea aflată pe masă şi pe jos părea cu mult mai mare. Jason se întoarse spre masa vecină, de unde lumea fugise şi luă un şervet ca să-şi şteargă mâinile. Pentru prima dată de la începutul catastrofei, îşi dădu seama de locul unde se afla. Ceilalți clienți ai restaurantului săriseră cu toții de la mesele lor, lăsându-le goale şi se înghesuiseră în capătul opus al încăperii. Din nefericire, multora li se făcuse rău.

Şeful de sală, el însuşi verde la față, se clătina pe picioare.

— Am chemat salvarea, reuşi el să spună prin mâna ce şi-o ținea încleştată la gură.

Jason se uita la Hayes. Fără o sală de operație, fără un aparat perfecționat de respirație asistată, nu exista nici o şansă să fie salvat. În situația de față, ambulanța era inutilă. Dar cel puțin putea lua corpul de acolo. Privind din nou la corpul lipsit de viață, Jason decise că Hayes fusese victima unui cancer pulmonar. O tumoare îi erodase probabil aorta, cauzând hemoragia. În mod paradoxal, țigara lui Hayes rămăsese aprinsă în scrumiera care era acum plină de un sânge spumos. O dâră de fum se ridica alene spre tavan.

În depărtare, Jason auzi sunetul strident al sirenei de pe maşina salvării. Dar înainte de aceasta, sosi la fața locului o maşină a poliției, cu un girofar albastru deasupra. În restaurant dădură buzna doi polițişti în uniformă. Ambii se opriră brusc la vederea scenei sângeroase. Cel mai tânăr dintre ei, Peter Carbo, un băiat blond de vreo nouăsprezece ani, se înverzi imediat la față. Colegul lui, Jeff Mario, îl trimise repede să-i interogheze pe clienții restaurantului. Jeff Mario era cam de o seamă cu Jason, diferența dintre ei era poate de vreo doi ani.

— Ce dracu s-a întâmplat? întrebă polițistul, uimit la vederea imensei cantități de sânge.

— Sunt doctor, explică Jason. Bărbatul e mort. Şi-a pierdut tot sângele. Nu s-a putut face nimic pentru el.

Ghemuindu-se asupra lui Hayes, Jeff Mario încercă cu mare grijă să-i ia pulsul. Satisfăcut, se ridică apoi în picioare şi-şi îndreptă atenția spre Jason.

— Ați fost prieteni?

— Mai mult colegi, spuse Jason. Lucram amândoi la Good Health Plan.

— Şi el, tot doctor? întrebă Jeff Mario, arătând cu degetul în direcția lui Hayes.

Jason dădu din cap afirmativ.

— Era bolnav?

— Nu sunt sigur, spuse Jason. Dacă ar fi să fac o supoziție, aş spune că a avut cancer. Dar nu ştiu.

Jeff Mario scoase un carnet de notițe şi un creion. Deschise apoi carnetul.

— Cum îl chema?

— Alvin Hayes.

— Avea familie?

— Aşa cred, spuse Jason. Ca să fiu sincer, nu ştiu prea multe despre viața lui particulară. A amintit ceva despre un fiu, aşa că bănuiesc că are familie.

— Îi cunoaşteți adresa de acasă?

— Mă tem că nu.

Ofițerul de poliție Mario îl privi pentru o clipă pe Jason, apoi întinse mâna în jos spre Hayes şi-i cercetă cu grijă buzunarele, de unde scoase un portofel cu acte, peste care îşi aruncă privirea.

— Tipul n-avea carnet de conducere, spuse Mario, aşteptând de la Jason o confirmare.

— N-aveam de unde să ştiu.

Jason simți că începe să tremure. Oroarea întâmplării începu să îl afecteze.

Sunetul sirenei devenise din ce în ce mai strident, iar acum, pe fereastră, se putea zări, pe lângă lumina albastră şi una roşie. Peste puțin timp, doi bărbați purtând uniforma serviciului de ambulanță, intrară în încăpere, unul dintre ei ducând în mână o geantă metalică care semăna cu o trusă de scule. Cei doi se duseră direct la Hayes.

— Dânsul e doctor, spuse Jeff Mario, arătând cu creionul spre Jason. Spune că s-a terminat. Susține că tipul a murit din cauza unei hemoragii provocate de cancer.

— Nu sunt sigur dacă e cancer, spuse Jason.

Vocea lui sună mai tare decât intenționase. Acum tremura în mod vizibil, aşa că-şi împreună mâinile.

Cei doi asistenți îl examinară scurt pe Hayes, apoi se ridicară în picioare. Cel care cărase geanta îi spuse celuilalt să aducă targa.

— Bine, uite adresa lui, spuse Jeff Mario, care începuse din nou să cerceteze portofelul lui Hayes.

Scoase de acolo o carte de vizită.

— Locuieşte lângă Boston City Hospital.

Îşi copie adresa în carnețel. Polițistul mai tânăr nota nume şi adrese, inclusiv pe ale lui Jason.

Când fură pe punctul de a pleca, Jason întrebă dacă poate însoți cadavrul. Nu dorea să-l trimită pe Hayes singur la morgă. Polițiştii îi spuseră că nu aveau nimic împotrivă. Când ieşiră în stradă, Jason observă că se strânsese o mulțime de lume. Veşti ca aceasta se întindeau cu mare repeziciune în cartiere ca North End, dar oamenii erau tăcuți şi stăteau consternați în fața morții.

Jason zări un bărbat spilcuit, care dispăru în spatele mulțimii. După îmbrăcăminte părea a fi om de afaceri, mai degrabă latino-american sau spaniol decât italian şi, pentru o clipă, Jason se întrebă cum de-l observase.

Apoi unul din asistenții salvării spuse:

— Vrei să-ți însoțeşti prietenul?

Jason dădu afirmativ din cap şi se urcă în spatele ambulanței. Se aşeză pe un scăunel vizavi de Hayes, la picioarele lui. Unul din asistenți se aşeză pe un scaun asemănător, mai aproape de capul lui Hayes. Cu o zdruncinătură, maşina o luă din loc. Prin geamul din spate, Jason văzu restaurantul şi lumea care se împrăştia. Când o luară pe Hanover Street, trebui să se țină de ceva. Sirena nu funcționa, dar lumina intermitentă încă mai sclipea. Jason îi putea vedea reflexele în vitrinele magazinelor.

Călătoria nu dură decât vreo cinci minute. Asistentul încercă să închege o conversație, dar Jason se prefăcu preocupat. Privind la trupul acoperit al lui Hayes, Jason încerca să înțeleagă întâmplarea la care fusese martor. Gândul că moartea îl urmărea

nu-i dădea pace. Îl făcea să se simtă în mod curios răspunzător de moartea lui Hayes, ca şi cum acesta ar mai fi fost încă viu dacă n-ar fi avut nenorocul de a se întâlni cu Jason. Jason ştia că, la nivelul raţiunii, asemenea gânduri erau ridicole. Dar sentimentele nu se bazează totdeauna pe raţiune.

După o curbă strânsă spre stânga, maşina dădu în marşarier, apoi se opri. Când uşa din spate fu deschisă, Jason recunoscu locul unde se afla. Intraseră în curtea interioară a Massachusetts General Hospital. Locul îi era cunoscut. Aici îşi făcuse stagiul de medicină internă cu ani în urmă. Jason se dădu jos. Cei doi asistenţi îl coborâră pe Hayes cu îndemânare, în timp ce roţile de sub targă atinseră pământul. În linişte, împinseră corpul neînsufleţit în camera de gardă, unde o soră de la triaj îi îndrumă spre un salon gol folosit pentru cazurile de reanimare.

În ciuda faptului că era doctor, Jason nu cunoştea protocolul în situaţii ca moartea lui Hayes. Era surprins că se prezentaseră la o cameră de gardă, din moment ce pentru Hayes nu se mai putea face nimic. Dar gândindu-se mai bine, îşi dădu seama că Hayes trebuia declarat în mod oficial mort. Îşi aduse aminte că şi el o făcuse pe când era medic liber profesionist.

Încăperea era dotată cu tot felul de echipamente pregătite de funcţionare. Într-un colţ se găsea o chiuvetă cu apă şi săpun. Jason îşi spălă de pe mâini sângele lui Hayes. Într-o oglindă mică de pe perete, Jason văzu că şi pe faţă era stropit cu mult sânge. După ce-şi frecă faţa, se şterse cu un prosop de hârtie. Era plin de sânge şi pe haină, pe pieptul cămăşii şi pe pantaloni, dar în privinţa acestora nu putea face nimic. După ce termină cu spălatul, un medic dădu buzna în încăpere cu un carnet în mână. Dădu fără jenă la o parte cearceaful care-l acoperea pe Hayes, apoi îşi puse stetoscopul în jurul gâtului. Chipul lui Hayes era straniu de palid în lumina fluorescentă.

— Eşti rudă cu el? întrebă cu indiferenţă medicul în timp ce îl asculta pe Hayes la piept.

Când doctorul îşi scoase stetoscopul din urechi, Jason îi răspunse:

— Nu, sunt un coleg. Lucram împreună la Good Health.

— Eşti doctor în medicină? îl mai întrebă medicul, pe un ton puţin mai politicos.

Jason dădu afirmativ din cap.

— Ce i s-a întâmplat prietenului tău?

Medicul cercetă ochii lui Hayes cu o lanternă mică.

— A făcut o hemoragie în timpul cinei, spuse Jason, vrând în mod deliberat să pară grosolan, puțin ofensat de atitudinea nemiloasă a interlocutorului său.

— Fără glumă. E mort de-a binelea! constată medicul, trăgând la loc cearceaful peste capul lui Hayes.

Jason făcu eforturi să nu-i spună medicului ce părere avea despre nesimțirea lui, dar își dădu seama că n-ar fi fost decât o pierdere de vreme. În schimb, ieşi în hol şi urmări agitația de la camera de gardă, aducându-şi aminte de vremurile când el însuşi fusese stagiar aici. Părea că trecuse multă vreme de atunci şi totuşi nimic nu se schimbase.

După treizeci de minute, corpul lui Hayes fu dus pe targă înapoi la ambulanță. Jason urmări cum era vârât din nou înăuntru.

— Vă deranjează dacă mai rămân la căpătâiul lui? întrebă Jason, neştiind ce-l determinase să întrebe şi dându-şi seama că reacționa în stare de şoc.

— Mergem la morgă, spuse şoferul, dar eşti invitatul meu.

În timp ce ieşeau din curtea spitalului, Jason fu dintr-o dată surprins să-l vadă pe acelaşi om de afaceri spilcuit pe care-l zărise la restaurant. Apoi dădu din umeri. Ar fi fost o coincidență prea mare. Totuşi, era destul de ciudat că tipul avea aceeaşi alură hispanică.

Jason nu mai fusese niciodată până atunci la morga oraşului. În timp ce cadavrul lui Hayes era purtat pe targă prin uşi batante crestate şi uzate şi dus în camera frigorifică, lui Jason îi păru rău că venise cu el şi de această dată. Atmosfera era la fel de neplăcută cum şi-o imaginase. Camera frigorifică era mare şi pe ambele părți erau frigidere în formă pătrată, cu uşi ce fuseseră odinioară albe. Podeaua şi pereții erau acoperiți cu o gresie veche, pătată şi crăpată. Mai existau acolo şi câteva tărgi cu rotile, unele ocupate de cadavre acoperite cu cearceafuri care aveau pete de sânge. În încăpere mirosea a dezinfectant şi a peşte, iar Jason simți că abia mai poate respira. Un bărbat rumen la față, care purta un şorț şi mănuşi de cauciuc, veni şi ajută la mutatul

cadavrului lui Hayes pe una din tărgile vechi şi murdare de sânge ale morgii. Apoi plecară cu toţii pentru a întocmi actele necesare.

Rămânând încă puţin în camera frigorifică, Jason reflectă la sfârşitul brusc al distinsei vieţi a lui Hayes. Apoi, urmărit de amintirea vie a propriului drum la spital după moartea Daniellei, ieşi şi el după asistenţi.

***

În urmă cu o jumătate de veac, pe când fusese construită, Boston City Morgue era considerată o operă de artă arhitecturală. În timp ce urca treptele largi care duceau la birourile de sus, Jason remarcă câteva amănunte arhitecturale cu motive egiptene. Dar clădirea avusese de suferit o dată cu trecerea timpului. Acum era întunecoasă, murdară şi total nepotrivită. Ororile văzute aici depăşeau imaginaţia lui Jason.

Pe cei doi asistenţi şi pe bărbatul rumen îi găsi într-un birou murdar. Terminaseră cu întocmirea actelor şi râdeau de vreo glumă, ignorând complet apăsătoarea atmosferă a morţii.

Jason le întrerupe conversaţia pentru a-i întreba dacă se afla acolo în acel moment vreun medic legist.

— Da, răspunse asistentul. Doamna doctor Danforth tocmai termină un caz urgent în sala de autopsie.

— Există vreun loc unde să o pot aştepta? întrebă Jason.

Nu se simţea în stare să meargă în sala de autopsie.

— La etaj există o bibliotecă, spuse unul dintre asistenţi. E chiar lângă cabinetul doamnei doctor.

Biblioteca era întunecoasă, umedă şi cuprindea volume mari, legate, ce conţineau rapoarte asupra autopsiilor efectuate încă din secolul al XVIII-lea. În mijlocul încăperii trona o masă mare din lemn de stejar şi şase scaune masive. Dar cel mai important era faptul că în încăpere se găsea un telefon. După ce se gândi puţin, Jason se hotărî s-o sune pe Shirley. Ştia că se afla în toiul distracţiei, dar consideră că ar vrea şi ea să ştie ce s-a întâmplat.

— Jason! exclamă ea. Te-ai hotărât să vii?

— Din păcate, nu. Am avut ceva necazuri.

— Necazuri?

— O să ai un şoc, o avertiză Jason. Sper că şezi pe un scaun.

— Nu mă mai fierbe, spuse Shirley.

De-acum îngrijorarea i se putea simţi şi mai mult în glas.

— Alvin Hayes a murit.

Urmară câteva clipe de tăcere. Pe fundal se puteau auzi râsete care sunau nelalocul lor.

— Cum s-a întâmplat?

— Nu sunt foarte sigur, spuse Jason, dorind s-o scutească de groaznicele detalii. O catastrofă de domeniul medicinii interne.

— Un fel de atac de cord?

— Cam aşa ceva, răspunse evaziv Jason.

— Dumnezeule! Bietul om! Ştii ceva despre familia lui?

— Am fost întrebat, dar nu ştiu chiar nimic.

— Nici eu nu ştiu mai nimic. E divorţat. Are şi copii, dar mi se pare că îi are în îngrijire soţia lui, care locuieşte undeva pe lângă Manhattan. Cam asta e tot ce ştiu. Hayes era foarte discret în legătură cu viaţa lui personală.

— Îmi pare rău că te necăjesc acum cu asta.

— Nu fi ridicol. Unde eşti acum?

— La morgă.

— Cum ai ajuns acolo?

— Am însoţit în ambulanţă cadavrul lui Hayes.

— Vin să te iau de acolo.

— Nu-i nevoie, spuse Jason. Am să iau un taxi după ce vorbesc cu medicul legist.

— Cum te simţi? îl întrebă Shirley. Cred că a fost o experienţă îngrozitoare.

— Altă dată m-am simţit mai bine decât acum.

— Asta m-a convins. Vin să te iau cu maşina.

— Şi ce faci cu musafirii? protestă Jason cu jumătate de gură.

Se simţea vinovat că-i strică petrecerea, dar nu destul de vinovat ca să-i refuze oferta. Ştia că nu era pregătit să rămână singur cu amintirea întâmplării din seara respectivă.

— Se descurcă şi singuri, spuse Shirley. Unde te afli exact?

Jason o îndrumă, apoi închise telefonul. Îşi lăsă capul să-i cadă în mâini şi închise ochii.

— Scuzaţi-mă, spuse o voce groasă, cu un uşor accent irlandez. Sunteţi doctorul Jason Howard?

— Chiar el, spuse Jason, ridicându-se brusc.

În încăpere îşi făcuse apariţia un bărbat mătăhălos. Avea o faţă lată, gene dese, un nas borcănat şi dinţi pătraţi. Părul închis

bătea uşor în roşu.

— Sunt detectivul Michael Curran, de la criminalistică, se prezentă el întinzând o mână lată şi plină de bătături.

Jason o prinse într-a sa şi o scutură, tulburat de apariția bruscă a detectivului îmbrăcat cât se poate de modest. Jason îşi dădu seama că era studiat din cap şi până în picioare.

— Ofițerul Mario mi-a raportat că erați împreună cu victima, spuse detectivul Curran aşezându-se pe un scaun.

— Investigați împrejurările morții lui Hayes?

— Simplă rutină, spuse Curran. O întâmplare destul de dramatică, după descrierea ofițerului Mario. Nu vreau ca Mario să mă bată la cap dacă se vor ivi întrebări mai târziu.

— O, înțeleg, spuse Jason.

Sincer vorbind, prezența detectivului Curran îl făcea să-şi reamintească de insistențele lui Hayes că cineva încerca să-l ucidă. În ciuda faptului că moartea lui părea a fi mai degrabă un dezastru natural decât o crimă, Jason îşi dădea seama că această teamă a lui Hayes era unul din motivele pentru care îl însoțise la morgă, dorind să afle aici cauza decesului.

— Oricum, spuse detectivul Curran, trebuie să vă pun întrebările obişnuite în astfel de situații. După opinia dumneavoastră, vă aşteptați la moartea doctorului Hayes? Vreau să spun, era bolnav?

— Din câte ştiu, nu, răspunse Jason. Totuşi, când l-am văzut în această după-amiază şi apoi în cursul serii, nu am avut impresia că se simțea prea bine.

Genele detectivului Curran clipiră uşor.

— Ce vreți să spuneți?

— Arăta groaznic. Şi când i-am spus acest lucru, a recunoscut că nu se simțea bine.

— Ce simptome avea? întrebă detectivul scoțând un mic blocnotes.

— Oboseală, deranj stomacal, jenă articulară. M-am gândit că poate avea febră, dar nu puteam fi sigur.

— Ce ați crezut despre aceste simptome?

— Mă neliniişteau, recunoscu Jason. I-am spus că ar fi mai bine dacă ar veni la cabinetul meu ca să-i fac unele investigații. Dar el a insistat să ne vedem în afara incintei spitalului.

— Şi care a fost motivul pentru care v-a cerut acest lucru?

— Nu sunt sigur.

Apoi Jason începu să-i descrie ceea ce constituia probabil paranoia lui Hayes şi-i vorbi despre declaraţiile acestuia în legătură cu o invenţie.

După ce notă totul, Curran îşi ridică privirea. Devenise mai atent.

— Ce vreţi să spuneţi prin „paranoia”?

— Spunea că cineva îl urmăreşte şi că vrea să-l omoare pe el şi pe fiul lui.

— A spus cine?

— Nu, răspunse Jason. Ca să fiu sincer, dădea semne de manie. Se purta foarte ciudat. Am crezut că e pe punctul să aibă o decompensare.

— Decompensare? întrebă Curran.

— Cădere nervoasă, explică Jason.

— Înţeleg, spuse Curran, revenind la carneţelul lui.

Jason îl urmări în timp ce scria. Avea un obicei ciudat de a-şi suge din când în când capătul creionului.

În acea clipă, în pragul uşii apăru o altă persoană. Femeia ocoli masa şi veni în partea dreaptă a lui Jason. Jason şi detectivul se ridicară în picioare. Nou-venita era o femeie minionă de doar un metru cincizeci înălţime. Se prezentă drept doctor Margaret Danforth. În contrast cu fizicul ei, avea o voce care răsuna în încăperea mică.

— Luaţi loc, le ceru ea, zâmbindu-i lui Curran, pe care era evident că-l cunoştea.

Jason îşi spuse că femeia avea cu siguranţă peste 35 de ani. Avea trăsături mici şi delicate, sprâncene înalte şi arcuite, care îi dădeau un aer inocent. Părul scurt era foarte cârlionţat. Purta o rochie sobră de culoare închisă, cu un guler de dantelă. Lui Jason îi fu greu să asocieze silueta ei cu poziţia de medic legist la morga din Boston.

Detectivul Curran îşi împinse scaunul în spate şi începu să se balanseze.

— Moartea subită a unui doctor într-un restaurant din cartierul North End. Se pare că a vomat o mare cantitate de sânge.

— A expectorat ar fi un termen mai exact, îl întrerupse Jason.

— Cum aşa? întrebă detectivul Curran, înghiontindu-l.

Apoi linse din nou capătul creionului şi făcu o corectură.

— Voma presupune că vine de la sistemul digestiv, spuse Jason. Sângele însă venea evident de la plămâni. Era roşu deschis şi spumos.

— Spumos! îmi place cuvântul, spuse Curran, apoi se aplecă din nou peste carneţel şi făcu o nouă corectură.

— Presupun că era sânge arterial, interveni doctoriţa Danforth.

— Aşa cred, spuse Jason.

— Asta ce înseamnă? întrebă Curran.

— Probabil o ruptură a aortei, îi răspunse doctor Danforth, care îşi ţinea mâinile împreunate în poală, de parcă ar fi participat la o petrecere unde se servea ceaiul. Aorta este principalul vas de sânge care pleacă de la inimă, îi explică ea lui Curran. Prin ea circulă spre periferie sângele oxigenat.

— Mulţumesc, spuse Curran.

— Pare a fi ori cancer, ori anevrism, adăugă femeia. Anevrismul este o dilatare patologică a unui vas sanguin.

— Mulţumesc încă o dată, spuse Curran. E aşa de comod când lumea ştie că sunt ignorant.

Jason avu pentru o clipă impresia că-l are în faţă pe Peter Falk, jucând rolul detectivului Columbo. Era destul de sigur că detectivul Curran numai ignorant nu era.

— Sunteţi de acord cu mine? i se adresă direct doamna Danforth lui Jason.

— Aş opta mai degrabă pentru un cancer la plămâni. Hayes era un fumător înrăit.

— Asta măreşte această probabilitate.

— Există şi posibilitatea unei feste? întrebă Curran uitându-se la medicul legist pe sub genele stufoase.

Doctorul Danforth râse scurt.

— Dacă diagnosticul este cel pe care îl cred eu, singura festă i-ar putea aparţine doar Atotputernicului sau... industriei de tutun.

— Aşa cred şi eu, spuse Curran, închizându-şi carneţelul şi vârându-şi creionul în buzunar.

— Aveţi de gând să faceţi autopsia acum? întrebă Jason.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu! spuse doctor Danforth. Dacă ar exista motive presante, am face-o. Dar nu există. Ne vom

ocupa mâine dimineață, la prima oră. Am putea avea unele rezultate pe la zece şi jumătate, dacă doriți să sunați în jurul acelei ore.

Curran îşi puse mâinile pe masă, ca şi cum s-ar fi pregătit de plecare. În schimb, spuse:

— Doctorul Howard a afirmat că victima credea că cineva încearcă s-o omoare. Am dreptate, domnule doctor?

Jason dădu afirmativ din cap.

— Aşa că... continuă Curran, ați putea avea în vedere acest aspect în momentul autopsiei?

— Sigur că da, spuse doctor Danforth. Suntem întotdeauna atenți în cazurile pe care le avem. Asta ne e meseria. Acum o să vă rog să mă scuzați, dar trebuie să merg acasă. Astăzi am sărit peste cină.

Jason simți o uşoară greață. Se întreba cum îi mai putea fi foame doctoriței Danforth după o zi întreagă în care a făcut disecții pe cadavre. În timp ce coborau amândoi la etajul întâi, Curran comentă şi el acest aspect. El se oferi să-l ducă pe Jason acasă cu maşina, dar Jason îi spuse că aşteaptă un prieten să vină să-l ia. Nu termină bine vorba, că uşa dinspre stradă se deschise şi apăru Shirley.

— Un prieten, deci, şopti Curran, făcându-i lui Jason cu ochiul în timp ce ieşea.

O dată în plus, apariția femeii era ca un miracol. La petrecere îşi pusese o rochie de mătase roşie, mulată pe corp, cu un cordon lat de piele neagră. Întreaga ei ființă trăda atât de multă vitalitate şi dragoste de viață, încât prezența ei în morga murdară constituia un contrast bătător la ochi. Jason simți nevoia s-o scoată imediat din locul acela, ca nu cumva vreo forță malefică să se atingă de ea. Dar ea rezistă insistenței lui. Shirley îşi aruncă brațele în jurul lui şi-şi lipi capul de al său, într-un acces de compasiune. Jason se topi. Propria reacție îl surprinse. Ca un adolescent, se trezi luptându-se cu lacrimile care-l năpădeau. Era o situație jenantă.

Shirley se retrase şi-l privi în ochi. Jason reuşi în cele din urmă să-i adreseze un zâmbet strâmb.

— Ce zi! spuse el.

— Într-adevăr! fu ea de acord. Mai ai vreun motiv să rămâi aici?

Jason dădu din cap că nu.

— Hai să mergem, te duc acasă, spuse ea împingându-l afară unde BMW-ul ei îi aştepta într-un loc interzis pentru parcare.

Intrară în maşină şi motorul porni.

— Te simţi bine? îl întrebă Shirley în timp ce se îndreptau spre Massachusetts Avenue.

— Mă copleşesc toate morţile astea... Ca şi cum nu aş fi făcut tot posibilul...

— Te judeci prea aspru. Nu-ţi poţi lua răspunderea pentru toată lumea. În plus, Hayes nu ţi-a fost pacient.

— Ştiu.

Un timp nu scoaseră nici un cuvânt. Apoi Shirley sparse tăcerea.

— Cu Hayes e o adevărată tragedie. Era aproape un geniu şi nu cred că avea peste 45 de ani.

— Era de vârsta mea, spuse Jason. Am fost în acelaşi an la facultatea de medicină.

— N-am ştiut, spuse Shirley. El părea mult mai bătrân.

— Mai ales în ultimul timp, spuse Jason.

Trecură de Symphony Hall. Tocmai se terminase un spectacol şi lumea în ţinută de gală cobora pe scara principală.

— Ce-a spus medicul legist? întrebă Shirley.

— Probabil un cancer. Dar nu vor face autopsia decât mâine dimineaţă.

— Autopsia? Cine a dat autorizaţia?

— Nu e nevoie de autorizaţie dacă medicul legist consideră că moartea e suspectă.

— Dar ce e suspect în cazul lui Hayes? spuneai că a avut un atac de cord.

— N-am spus că a fost atac de cord. Am spus că e ceva în acest sens. În orice caz, acesta pare a fi protocolul, de a face autopsie în orice caz de moarte neaşteptată. De fapt, un detectiv m-a şi interogat.

— Pare o irosire a banilor contribuabililor, spuse Shirley în timp ce o luară la stânga, pe Beacon Street.

— Unde mergem? întrebă brusc Jason.

— Te duc acasă la mine. Musafirii n-au plecat încă. Prezenta lor îţi va face bine.

— Nici vorbă, spuse Jason. Nu mă simt în stare să fiu sociabil.

— Eşti sigur? Nu vreau să fii neapărat sociabil. Lumea va înțelege.

— Te rog, spuse Jason. Sunt prea slăbit ca să mă cert. Am nevoie de somn. Şi, uită-te la mine, arăt ca o epavă.

— Bine, dacă pui aşa problema...

La următoarea intersecție Shirley o luă la stânga, apoi din nou la stânga pe Commonwealth Avenue, îndreptându-se spre Beacon Hill. După o perioadă de tăcere, tot ea sparse liniştea.

— Mi-e teamă că moartea lui Hayes va fi o mare lovitură pentru GHP. Contam pe faptul că el va obține nişte rezultate extraordinare. Repercusiunile vor fi dure pentru mine, din moment ce sunt răspunzătoare pentru angajarea lui.

— Atunci urmează-ți propriile sfaturi, spuse Jason. Nu te poți considera vinovată pentru sănătatea lui.

— Ştiu, dar încearcă să spui acest lucru consiliului de conducere.

— În cazul ăsta mă văd obligat să-ți spun ceva. Mai am şi alte veşti proaste. Se pare că Hayes era convins că făcuse o adevărată descoperire ştiințifică. Ceva extraordinar. Ştii cumva despre ce putea fi vorba?

— N-am nici cea mai mică idee, spuse Shirley alarmată. Ți-a spus el mai multe?

— Nu, din nefericire, răspunse Jason. Şi n-am fost sigur dacă să-l cred sau nu. Se purta destul de bizar, ca să nu folosesc un cuvânt mai dur şi susținea că cineva vroia să-l omoare.

— Crezi că suferea de o cădere nervoasă?

— Mi-a trecut prin minte.

— Săracul om! Dacă a făcut cu adevărat o descoperire, GHP va pierde de două ori mai mult.

— Dar, în cazul în care a făcut o descoperire deosebită, n-ai putea afla despre ce e vorba?

— Se vede că nu l-ai cunoscut pe doctorul Hayes, spuse Shirley. Era un tip deosebit de discret, atât în privința vieții particulare, cât şi a celei profesionale. Jumătate din ce ştia, ținea numai pentru el.

Ocoliră Boston Garden, apoi rulară în jurul Beacon Hills, o zonă rezidențială formată din clădiri de cărămidă, ale cărei străzi

cu sens unic făceau din condusul maşinii un coşmar.

După ce au traversat Charles Street, Shirley o luă în sus pe Vernon Street şi intră în piața pietruită Louisburg. Când se hotărâse să renunțe la viața de la periferia oraşului ca să trăiască în centru, Jason fusese destul de norocos că găsise un apartament cu un sigur dormitor, cu vederea spre piață. Era o casă mare, al cărei proprietar avea un apartament în aceeaşi clădire, dar care nu prea stătea acolo. Pentru Jason, casa avea o poziție perfectă. Şi ceea ce era şi mai important, apartamentul avea şi un mare avantaj pentru un oraş mare: un loc de parcare.

Jason coborî din maşină şi se aplecă spre geamul deschis:

— Mulțumesc că ai venit să mă iei. Pentru mine a însemnat mult.

Jason întinse mâna şi o strânse uşor pe Shirley de umăr.

Shirley se întinse brusc, îl apucă pe Jason de cravată, trăgându-i capul spre ea. Îl sărută apăsat, porni motorul şi plecă în trombă.

Jason rămase în curbă, într-o pată de lumină ce venea de la felinarul cu gaz şi o privi cum dispare în jos, pe Pinckney Street. Îndreptându-se spre uşă, se scotoci după chei. Era bucuros că Shirley intrase în viața lui şi, pentru prima dată, se gândi serios la posibilitatea unei legături adevărate.

3

Nu fusese o noapte liniştită. De câte ori închidea ochii, Jason revedea expresia stranie întipărită pe chipul lui Hayes cu puţin înainte de catastrofă şi retrăia îngrozitorul sentiment al neputinţei cu care privise sângele ţâşnind pe gura victimei.

Scena îl urmări şi pe drumul spre serviciu. Îi trecu prin minte că uitase să le spună lui Curran şi lui Shirley despre destăinuirea lui Hayes acum că descoperirea lui nu mai constituia un secret şi că fusese deja folosită. Jason avea de gând să-l sune pe detectiv de la GHP, dar în momentul în care intră, i se transmise să meargă direct la salonul bolnavilor de inimă.

Starea sănătăţii lui Brian Lennox se înrăutăţise mult. După un examen scurt, Jason îşi dădu seama că nu mai putea face aproape nimic. Nici consultul cardiac pe care-l ceruse cu o zi înainte nu era optimist şi totuşi Harry Sarnoff programase un test coronarian de urgenţă pentru dimineaţa respectivă. Singura speranţă, dar şi aceasta destul de slabă, mai rămânea o intervenţie chirurgicală imediată.

Sora întrebă când ieşiră din salonul lui Brian:

— Dacă suferă un atac, să-l pregătesc de operaţie? Să ştiţi că nici rinichii nu-i mai funcţionează cum trebuie.

Lui Jason nu-i plăcea să ia astfel de decizii, dar spuse cu fermitate că dorea ca pacientul să fie ţinut la reanimare cel puţin până veneau rezultatele de la testul coronarian.

Restul pacienţilor lui Jason aveau o stare la fel de jalnică. Cazurile de diabet, toate cele cu implicaţii multiple, stăteau foarte prost. În două dintre ele, rinichii nu mai funcţionau, iar al treilea caz era de-a dreptul ameninţător. Partea cea mai deprimantă era că pacienţii nu veniseră la spital din aceste motive. Blocarea rinichilor intervenise în timp ce Jason îi trata pentru alte probleme.

Cei doi pacienţi ai lui Jason, bolnavi de leucemie, nu răspundeau la tratament aşa cum se aşteptase el. Ambii începuseră să sufere de mari probleme ale inimii, chiar dacă

fuseseră internați pentru boli respiratorii. Cei doi suferinzi de SIDA începuseră să se simtă mult mai rău. Singurii pacienți care se simțeau bine erau cele două fete cu hepatită. Ultimul pacient era un bărbat în vârstă de 35 de ani, internat pentru verificarea valvelor inimii. Acesta suferise în copilărie de un reumatism articular acut. Slavă Domnului, starea acestuia rămăsese neschimbată.

Ajungând în biroul său, Jason se văzu nevoit să fie dur cu Claudia. Vestea despre moartea lui Hayes se răspândise deja în întreg complexul GHP, iar Claudia nu mai putea de curiozitate. Jason îi spuse că nu are de gând să vorbească despre acest subiect. Claudia insistă, iar Jason o dădu afară din birou. Mai târziu îşi ceru scuze şi îi povesti pe scurt despre întâmplare. La ora zece şi jumătate, Jason primi prin telefon de la Henry Sarnoff veşti deprimante. Arterele coronariene ale lui Brian Lennox erau într-o stare mult mai proastă, dar fără blocaj focal. Cu alte cuvinte, erau uniform cuprinse de ateroscleroză, într-un ritm atât de rapid încât nu exista nici o şansă nici într-o intervenție chirurgicală. Doctorul Sarnoff îi spuse lui Jason că nu mai văzuse niciodată o evoluție atât de rapidă şi-i ceru permisiunea să o descrie amănunțit. Jason îi răspunse că nu avea nimic împotrivă.

După ce vorbi la telefon cu doctorul Sarnoff, Jason se încuie timp de câteva minute în biroul său. Când se simți pregătit sufleteşte, sună la secția de boli coronariene şi o ceru pe sora care îl îngrijea pe Brian Lennox. Când sora se prezentă la telefon, Jason discută cu ea rezultatele testului coronarian. Apoi îi spuse că Brian Lennox nu va fi operat. Fără nici o speranță, suferința lui Brian va fi scurtată. Sora fu de acord. După ce puse receptorul în furcă, Jason rămase cu ochii pironiți la aparat. În momente ca acesta, se întreba de ce alesese medicina.

În pauza de prânz, se hotărî să verifice în persoană rezultatele autopsiei lui Hayes. La lumina zilei, morga nu mai părea un loc atât de lugubru, ci doar o clădire veche, neîngrijită şi nu prea curată, ca atâtea altele. Chiar şi detaliile egiptene păreau acum mai degrabă comice decât impunătoare. Totuşi, Jason evită camera frigorifică şi se duse direct la biroul strâmt al doctoriței Margaret Danforth, aflat lângă bibliotecă. O găsi aplecată deasupra mesei de lucru, mâncând un hamburger Big Mac. Ea îi

făcu un semn cu mâna, zâmbind.

— Bine ați venit.

— Îmi pare rău că vă deranjez, spuse Jason, aşezându-se pe un scaun.

Jason se minună încă o dată cât de mică şi de feminină părea Margaret în ciuda slujbei pe care o avea.

— Nu-i nici un deranj, spuse ea. I-am făcut autopsia doctorului Hayes în această dimineață.

Margaret se lăsă pe spate pe scaunul care scârțâi uşor, apoi continuă:

— Am fost puțin surprinsă. Nu a fost cancer.

— Dar ce a fost?

— Anevrism. Anevrism aortic, care a cuprins şi arborele traheobronhic. Hayes n-a avut niciodată sifilis, nu-i aşa?

Jason clătină din cap.

— Nu, din câte ştiu eu. Mă îndoiesc că ar fi avut.

— Arăta cam ciudat, spuse Margaret. Vă deranjează dacă mănânc în continuare? Peste câteva minute am o altă autopsie.

— Deloc, răspunse Jason, întrebându-se cum putea oare să mănânce.

Stomacul lui dădea deja semne de nelinişte. În întreaga clădire mirosea uşor a peşte.

— Ce arăta ciudat?

Margaret mestecă, apoi înghiți.

— Aorta avea un aspect brânzos, friabil. De fapt şi traheea era la fel. N-am mai văzut niciodată la nimeni aşa ceva, în afara tipului de 114 ani, căruia i-am făcut autopsia. Poți crede aşa ceva? S-a scris despre el şi în *The Globe.* Avea 44 de ani când a început primul război mondial. E uimitor!

— Când veți avea raportul microscopic?

Margaret se arătă puțin jenată.

— Peste două săptămâni. Nu deținem fonduri pentru a angaja un personal specializat. Probele la microscop durează ceva timp...

— Dacă ați putea să-mi dați câteva eşantioane, le-aş putea oferi spre studiu departamentului nostru.

— Suntem obligați să o facem la noi. Sunt sigură că înțelegeți...

— Nu vă cer să n-o faceți, spuse Jason. Vroiam doar să spun că şi noi putem. Am salva astfel ceva timp.

— În fond, nu văd de ce nu.

Ridicându-se în picioare, Margaret mai luă o muşcătură sănătoasă din hamburger şi-i făcu semn lui Jason să o urmeze. Urcară scările până la etajul la care se afla camera de autopsie.

Era o încăpere dreptunghiulară, cu patru mese din oţel inoxidabil aranjate perpendicular pe axa longitudinală. Mirosul de formaldehidă şi de alte substanţe era de nesuportat. Două mese erau ocupate, iar celelalte două erau în curs de curăţire. Simţindu-se ca acasă în acest mediu, Margaret mai mesteca încă la ultima bucată din prânzul ei când îl conduse pe Jason la chiuvetă. După ce trecu cu privirea peste o mulţime de sticle cu capac de plastic, în care se aflau eşantioane, Margaret alese câteva. Apoi, luând-o pe fiecare în parte, scoase afară conţinutul, îl aşeză pe o masă de tranşare şi tăie din fiecare o bucată cu ajutorul unei lame care semăna foarte mult cu un cuţit obişnuit, folosit la bucătărie pentru tăierea cărnii. Apoi luă câteva sticle pentru eşantioane noi, le puse etichete, turnă înăuntru formaldehidă şi vârî înăuntru eşantioanele respective. Când termină treaba, înveli sticlele într-o pungă de hârtie maro şi i le dădu lui Jason. Totul fusese făcut cu mult profesionalism.

Întorcându-se la GHP, Jason se îndreptă spre secţia de patologie, unde îl găsi pe doctorul Jackson Madsen aplecat peste microscop. Doctorul Madsen era înalt şi deşirat. La vârsta de 60 de ani, alerga încă cu succes la probele de maraton. În clipa în care îl văzu pe Jason, îşi exprimă compasiunea faţă de cele întâmplate.

— Nu prea există secrete pe aici, spuse Jason cu oarecare amărăciune în glas.

— Bineînţeles că nu, răspunse Jackson. Din punct de vedere social, centrul medical e ca un orăşel. Bârfa e aici ca la ea acasă.

Apoi, văzând punga maro, adăugă:

— Ai ceva pentru mine?

— Da, într-un fel.

Jason îi explică apoi ce fel de eşantioane erau şi, adăugând faptul că din moment ce analizele efectuate de laboratorul municipal durau două săptămâni, întrebă dacă Jackson avea ceva împotrivă să fie analizate în laboratorul de la GHP.

— Mi-ar face chiar plăcere, spuse Jackson luând punga.

Apropo, ai vrea să ştii rezultatul în cazul Harring chiar acuma?

Jason înghiţi în sec.

— Bineînţeles.

— Ruptură de cord. Primul caz pe care l-am întâlnit în atâţia ani. Ventricolul stâng a crăpat. Se pare că infarctul a afectat cea mai mare parte a inimii. La autopsie am observat că toate vasele coronariene erau atinse. Omul a avut cea mai gravă boală de inimă pe care am întâlnit-o în cariera mea.

La ce-or mai fi bune testele noastre preventive, gândi Jason. Simţind nevoia să se justifice, îi explică lui Jackson că revăzuse rezultatele analizelor lui Harring şi că tot nu putuse găsi nici un semn ameninţător pe o ecogramă făcută la mai puţin de o lună înainte de deces.

— Poate că ai face mai bine să-ţi revizuieşti maşinăriile, spuse Jackson. Îţi spun, inima acestui bărbat era foarte rău bolnavă. Secţiunile microscopice vor fi gata mâine, dacă te interesează.

Plecând din secţia de patologie, Jason se gândi la comentariile lui Jackson. Ideea unei posibile defecţiuni a ecografului nu-i trecuse prin minte. Dar când ajunse în biroul său, alungă această idee. Existau mai multe posibilităţi de depistare a unei eventuale defecţiuni în funcţionarea instalaţiei EKG. În plus, erau folosite două aparate, atât pentru ecografia la repaus, cât şi pentru cea la efort. Dar, gândindu-se la acest lucru, Jason îşi aduse aminte de ceva. La fel ca Jason, când se angajase la GHP, lui Hayes i se făcuse un examen medical complet. Toţi angajaţii erau supuşi unui asemenea examen.

După ce Claudia îi prezentă mesajele telefonice, Jason o rugă să vadă dacă Hayes avea fişă medicală şi, dacă da, să i-o aducă. Între timp o evită pe Sally şi se duse la radiologie. Cu ajutorul unei secretare de la secţia respectivă, găsi fişa lui Hayes. Aşa cum se aşteptase, fişa conţinea un examen de rutină cu raze X, efectuat cu şase luni în urmă. Îşi aruncă privirea pe rezultat. Apoi, cu filmul în mână, se duse la unul din cei patru radiologi ai secţiei. Doctorul în medicină Milton Perlman tocmai ieşea din camera de fluoroscopie când Jason îl abordă, îi descrise moartea şi rezultatele autopsiei lui Hayes şi-i dădu radiografia pulmonară a acestuia. Milton luă radiografia, merse cu ea în biroul său, o puse într-un diascop şi aprinse lumina. Privi un minut întreg la

imaginea de pe folia de celuloid, apoi se întoarse spre Jason.

— Nu există aici nici un semn de anevrism, spuse el. Aorta arată normal, nu se vede nici o calcifiere.

— E posibil aşa ceva? întrebă Jason.

— Trebuie să fie, spuse Milton verificând numele şi numărul radiografiei. Cred că totdeauna există posibilitatea unei încurcături a numelui, dar mă îndoiesc totuşi. Dacă Hayes a murit de anevrism, atunci această boală a evoluat în ultima lună.

— N-am mai auzit de un asemenea caz.

— Ce mai pot spune? întrebă Milton desfăcându-şi mâinile, cu palmele în sus.

Jason se întoarse la birou, cugetând la cele întâmplate. Anevrismul putea evolua rapid, mai ales dacă victima suferea de o combinaţie între o boală a vaselor de sânge şi o tensiune mare, dar când studie rezultatul examenului medical al lui Hayes, tensiunea şi bătăile inimii erau, aşa cum bănuise, normale. Negăsind semne ale unei boli vasculare, Jason îşi dădu seama că nu poate face nimic în acea fază, decât să aştepte rezultatul microscopic. Poate că Hayes contactase vreo boală infecţioasă ciudată, care-i atacase vasele de sânge şi inclusiv aorta. Pentru prima dată, Jason se întrebă dacă nu cumva se vedeau primele semne ale unei noi şi îngrozitoare boli.

Schimbându-şi sacoul cu un halat alb, Jason ieşi din birou, izbindu-se de Sally.

— Sunteţi în întârziere, îl dojeni ea.

— Crezi că-mi spui vreo noutate? întrebă Jason îndreptându-se spre salonul de consultaţii A.

Datorită unei munci asidue şi cu puţin noroc, Jason recuperă din timpul pierdut. Norocul consta în faptul că nu avusese pacienţi noi care să necesite un examen complet şi că la pacienţii vechi nu se înregistraseră probleme noi. Pe la ora trei îşi permise chiar o pauză. Cineva renunţase la vizită.

Toată după-amiaza, Jason fusese obsedat de cazul lui Hayes. Având puţin timp liber la dispoziţie, urcă la etajul VI. Acolo se afla laboratorul doctorului Hayes. Jason se gândi că poate asistenta lui Hayes avea vreo idee dacă marea descoperire despre care îi vorbise doctorul avea vreun fundament real.

În momentul în care ieşi din lift, se simţi de parcă ar fi păşit

într-o altă lume. Ca să-l stimuleze pe Hayes să vină la GHP, comitetul de conducere îi construise un laborator nou-nouţ, care ocupa o mare parte din etajul al şaselea.

Holul de lângă lift era mobilat cu canapele confortabile din piele, covoare moi şi chiar şi cu o bibliotecă cu geamuri din sticlă, plină cu studii recente despre biologia moleculară. Dincolo de această sală de primire era o altă cameră curată, în care vizitatorii trebuiau să se îmbrace cu halate albe şi papuci de protecție. Jason încercă uşa. Era deschisă, aşa că intră.

Îşi puse un halat şi botoşei şi încercă şi uşa din interior. După cum se aşteptase, aceasta era închisă. Lângă uşă era o sonerie. Apăsă pe buton şi aşteptă. Deasupra ramei de sus clipea ledul roşu al unei camere TV cu circuit închis. Apoi, cu un zbârnâit, uşa se deschise şi Jason pătrunse înăuntru.

Laboratorul era împărțit în două părți principale. Prima era construită din melamină şi plăci de ceramică albă şi era formată dintr-o cameră centrală mare, cu mai multe birouri pe margine. Lumina fluorescentă din tavan avea un efect amețitor. Camera era plină cu aparatură sofisticată, necunoscută lui Jason. O uşă din otel încuiată separa prima parte de cea de-a doua. Un indicator amplasat lângă uşă preciza: *CAMERA ANIMALELOR ŞI INCUBATOARE BACTERIALE: INTRAREA INTERZISĂ!*

Pe una din băncile extensibile de laborator din prima parte şedea o femeie foarte blondă, pe care Jason o mai văzuse de câteva ori la bufetul GHP. Avea trăsături ferme, un nas uşor acvilin şi părul îi era pieptănat la spate într-un coc foarte strâns. Jason remarcă ochii roşii ai femeii, semn că aceasta plânsese de curând.

— Vă rog să mă scuzați, sunt doctorul Jason Howard, spuse el întinzând mâna.

Ea îi dădu mâna. Avea o piele rece.

— Helene Brennquivist, spuse ea cu un uşor accent scandinav.

— Îmi puteți acorda câteva clipe?

Helene nu răspunse. În schimb, îşi închise caietul şi împinse deoparte vasele în care se găseau culturile de bacterii.

— Aş dori să vă pun câteva întrebări, continuă Jason.

El remarcă faptul că femeia avea o capacitate uimitoare de a păstra pe chip o expresie absolut neutră.

— Acesta este, sau mai bine zis, a fost laboratorul doctorului Hayes? întrebă Jason, făcând un scurt semn cu mâna spre încăperea în care se afla.

Ea dădu afirmativ din cap.

— Şi presupun că aţi lucrat cu doctorul Hayes?

Urmă o altă clătinare a capului, de data aceasta mai puţin perceptibilă decât prima. Jason avu sentimentul că trezise deja în ea sentimentul de autoapărare.

— Bănuiesc că aţi auzit deja veştile proaste în legătură cu doctorul Hayes, spuse Jason.

De data aceasta Helen clipi des şi lui Jason i se păru că vede strălucirea lacrimilor.

— M-am aflat lângă doctorul Hayes în clipa morţii, îi explică Jason, privind-o pe Helen cu atenţie.

În afara ochilor înlăcrimaţi, pe chipul femeii nu se putea citi nici o emoţie şi Jason se întrebă dacă era şi aceasta o manifestare a durerii.

— Cu puţin înainte de a muri, Hayes mi-a spus că făcuse o descoperire ştiinţifică majoră...

Jason lăsă fraza neterminată, sperând într-un răspuns imediat. Acesta însă nu veni. Helene continua să se holbeze la el.

— Ei bine, a existat aşa ceva? întrebă Jason aplecându-se înainte.

— N-am ştiut că aţi terminat de vorbit, spuse Helen. Nu mi-am dat seama că aţi pus o întrebare.

— Aşa este, admise Jason. Era numai o speranţă că îmi veţi răspunde. Sper sincer că ştiţi la ce se referea doctorul Hayes.

— Mă tem că nu. Şi alte persoane de la administraţie au urcat deja până aici şi mi-au pus aceeaşi întrebare. Din nefericire, n-am nici cea mai mică idee despre ceea ce a vrut să spună doctorul Hayes.

Jason crezu că Shirley fusese cea care venise s-o vadă pe Helen la primele ore ale dimineţii.

— Sunteţi singura persoană care lucra alături de doctorul Hayes în acest laborator?

— Da, spuse Helen. Am avut o secretară, dar doctorul Hayes a concediat-o în urmă cu trei luni. Era de părere că vorbea prea mult.

— Despre ce se temea el că va vorbi?

— Despre tot şi toate. Doctorul Hayes era foarte secretos. În special când era vorba de munca lui.

— Aşa mi s-a spus şi mie.

Impresia iniţială că Hayes devenise paranoic părea să se confirme acum. Şi totuşi Jason insistă:

— Cu ce vă ocupaţi exact, domnişoară Brennquivist?

— Sunt biolog în domeniul molecular. La fel ca doctorul Hayes, dar departe de capacitatea lui. Folosesc tehnicile de recombinare a ADN-ului pentru a determina colibacteria E să producă, diferite proteine care-l interesau pe doctorul Hayes.

Jason dădu din cap ca şi cum ar fi înţeles. Auzise de termenul de recombinare a ADN-ului, dar nu avea decât cea mai vagă noţiune despre înţelesul adevărat al cuvântului. De când terminase facultatea de medicină, se produsese o explozie în ştiinţa ce se ocupă de acest domeniu. Dar exista un singur lucru de care îşi aducea aminte şi anume teama că studiile efectuate în domeniul recombinării ADN-ului ar putea produce bacterii capabile să dea naştere unor boli noi şi necunoscute. Cu moartea subită a lui Hayes în minte, Jason întrebă:

— Aţi dat cumva peste nişte soiuri noi şi potenţial periculoase?

— Nu, răspunse Helen fără să existe.

— Cum puteţi fi atât de sigură?

— Din două motive. Întâi pentru că eu am făcut toată munca de recombinare şi nu doctorul Hayes. În al doilea rând, folosim un soi de colibacterii E care nu se pot dezvolta în afara laboratorului.

— Aha, spuse Jason, dând din cap încurajator.

— Doctorul Hayes era interesat de creştere şi dezvoltare. Îşi petrecea majoritatea timpului izolând factorii de creştere de axa hipotalamică-pituitară, răspunzătoare de pubertate şi de dezvoltarea sexuală. Factorii de creştere sunt proteinele. Sunt sigură că ştiţi acest lucru.

— Bineînţeles, spuse Jason.

Ce femeie ciudată, gândi el. La început abia îi smulgeai vorba din gură. Acum, dacă se află pe terenul ştiinţific, a devenit extrem de comunicativă.

— Doctorul Hayes mi-a dat o proteină şi am pornit de la producerea ei prin metodele de recombinare a ADN-ului. De asta

mă ocup eu aici.

Helen se întoarse spre vasele unde se aflau culturile de bacterii şi, ridicând unul, îi desfăcu capacul. Îl întinse spre Jason. La suprafaţă pluteau cocoloaşe albicioase de bacterii.

Helen puse vasul la locul lui.

— Doctorul Hayes era fascinat de activarea/dezactivarea genelor, de echilibrul dintre reprimare şi exprimare şi de rolul de reprimator al proteinelor, precum şi de legătura lor cu ADN-ul. El folosea ca prototip gena hormonului de creştere. Doriţi să vedeţi ultima diagramă pe care o făcuse cromozomului 17?

— Sigur, spuse Jason, forţându-se să zâmbească.

În laborator răsună zgomotul unei sonerii, acoperind pentru câteva secunde bâzâitul slab al echipamentului electronic. Ecranul din faţa lui Helen se trezi la viaţă, arătând patru oameni şi un câine care se aflau în hol. Jason îi recunoscu imediat pe doi dintre ei – Shirley Montgomery şi detectivul Michael Curran. Ceilalţi doi erau străini.

— O, Doamne, spuse Helen în timp ce întindea mâna spre întrerupător.

Jason rămase pe loc în timp ce nou-veniţii invadară încăperea. Shirley avu un moment de surpriză văzându-l pe Jason, dar, cu calm, îl prezentă pe detectivul Curran lui Helen. În timp ce Curran începu să-i pună acesteia întrebări, Shirley îl luă de braţ pe Jason şi-l împinse spre cel mai apropiat birou, despre care Jason bănuia că fusese al lui Hayes. Pereţii erau acoperiţi de fotografii în prim-plan, luate pe toată perioada evoluţiei, reprezentând organele genitale umane de-a lungul evoluţiei anatomice a pubertăţii. Toate erau frumos încadrate în rame de oţel inoxidabil.

— Ce decor interesant, comentă Jason cu o grimasă.

Shirley se prefăcu că nici nu vede fotografiile. Chipul ei, de obicei calm, avea acum o expresie de îngrijorare şi de iritare.

— Afacerea asta începe să ne scape din mână.

— Ce vrei să spui? întrebă Jason.

— Se pare că poliţia a prins noaptea trecută un tip necunoscut, cu care doctorul Hayes făcea comerţ cu droguri. I-au percheziţionat apartamentul şi au găsit o cantitate considerabilă de heroină, cocaină şi bani lichizi. Acum au mandat să-i

percheziționeze laboratorul.

— Dumnezeule! exclamă Jason, înțelegând de ce aduseseră şi câinele.

— Şi ca şi cum toate acestea n-ar fi de ajuns, au aflat că trăia cu o femeie pe nume Carol Donner.

— Numele îmi pare cunoscut, spuse Jason.

— N-ar trebui să-ți pară, comentă Shirley pe un ton aspru. Carol Donner e dansatoare de dansuri exotice la Clubul Cabaret din Combat Zone.

— Să fiu al naibii! chicoti Jason.

— Jason! se răsti la el Shirley. Nu e nimic de râs!

— Dar nu râd, protestă el. Sunt doar uluit.

— Dacă *tu* eşti uluit, îți dai seama ce vor spune directorii din consiliu? Şi când te gândeşti că eu am insistat pentru angajarea lui Hayes. Numai moartea lui şi ar fi fost de-ajuns! Acum problema se transformă rapid într-un coşmar pentru departamentul relațiilor publice!

— Ce ai de gând să faci acum? întrebă Jason.

— N-am nici cea mai vagă idee, recunoscu Shirley. Pentru moment, intuiția îmi spune că, cu cât facem mai puțin, cu atât e mai bine.

— Ce crezi despre potențiala invenție a lui Hayes?

— Cred că omul căzuse pradă propriei imaginații, spuse Shirley. Vreau să spun că era amestecat în contrabanda cu droguri şi cu o dansatoare de cabaret, pentru numele lui Dumnezeu!

Exasperată, ea se întoarse în secția principală, unde detectivul Curran mai purta încă discuții aprinse cu Helen. Ceilalți doi bărbați, ajutați de câine, percheziționau metodic laboratorul. Jason se uită la ei câteva clipe, apoi se scuză că trebuie să-şi termine programul de lucru. Mai avea de consultat câțiva pacienți ambulatorii şi mai trebuia să facă vizita de după-amiază.

***

Pe drumul spre casă, deşi era mai convins decât oricând că Hayes fusese mai degrabă la limita unei căderi nervoase decât la un pas de o invenție, Jason trecu pe la bibliotecă şi luă un volum subțire „intitulat AD*N-ul recombinant: o introducere pentru neinițiați.*

Traficul în orele de vârf fusese, ca de obicei, o competiţie de genul „care-pe-care”, iar când trase frâna de mână în momentul în care ajunse la locul de parcare din faţa casei sale, Jason simţi obişnuita uşurare că a supravieţuit nevătămat. Îşi duse servieta în apartament şi o puse pe masa de lucru din micul birou cu vedere spre piaţă. Ulmii dezgoliţi de frunze se profilau acum ca nişte schelete pe cerul întunecat. Se trecuse deja la orarul de iarnă şi, cu toate că nu era decât 6.45 p.m., afară se lăsase noaptea. După ce se schimbă în ţinuta de jogging, Jason alergă pe Mt. Vernon Street, traversă Storrow Drive pe podul Arthur Fiedler şi merse în fugă de-a lungul râului Charles. Înainte de a se întoarce, fugi până în dreptul podului Boston University. Spre deosebire de anotimpul verii „acum erau puţini alergători. Pe drumul de întoarcere, Jason făcu o haltă la magazinul De Luca, de unde cumpără nişte peşte proaspăt, cele necesare pentru o salată şi o sticlă rece de California Chardonnay.

Lui Jason îi plăcea să gătească şi, după ce făcu un duş, pregăti peştele la grătar cu puţin usturoi şi ulei de măsline. Amestecă salata, apoi scoase vinul din frigider, unde-l pusese să-l mai frapeze puţin. Îşi turnă un pahar. Când totul fu gata, puse mâncarea pe o tavă şi o duse în birou. Pregătirile fiind terminate, Jason deschise cărţulia despre recombinarea ADN-ului şi se pregăti pentru noapte.

Prima parte a cărţii era o trecere în revistă. Jason ştia despre acidul dezoxiribonucleic, cunoscut mai bine sub denumirea de ADN, că era o moleculă care avea forma unei sfori răsucite de două ori. Era formată din subunităţi care se repetau, numite baze, care aveau proprietatea de a se împerechea cu fiecare dintre celelalte în moduri foarte specifice. Anumite părţi ale ADN-ului se numeau gene şi fiecare genă era legată de producerea unei proteine specifice.

Jason avu un sentiment de încurajare când sorbi o înghiţitură din vinul său. Cartea era bine scrisă şi oferea explicaţii pe înţelesul oricui. Îi plăceau pasajele picante ca cel în care se spunea că fiecare celulă umană avea patru miliarde de astfel de perechi-bază. Următorul capitol al cărţii trata subiectul bacteriilor, precum şi faptul că bacteriile se reproduc uşor şi rapid. În câteva zile, bilioane de celule identice puteau lua naştere

dintr-o singură celulă inițială. Acest lucru era important deoarece, în ingineria genetică, bacteriile serveau ca destinatar al micilor fragmente de ADN. Acest ADN „străin” era încorporat în propriul ADN al bacteriei, ca apoi, o dată cu diviziunea celulei, să producă fragmentele originale. Bacteria, cu ADN-ul nou încorporat, era numit soiul recombinant şi noua moleculă ADN se numea ADN recombinant. Până aici toate bune şi frumoase.

Jason mâncă puțin peşte cu salată şi bău din vin. Capitolul următor deveni un pic mai complicat. În el se vorbea despre modul în care genele din molecula de ADN ajungeau să producă respectivele proteine proprii. Prima parte trata despre problema segmentului de ADN în asociere cu molecula numită mesager, adică cu ARN-ul. Apoi mesagerul ARN dirija producerea proteinei într-un proces numit transcripție. Jason mai bău puțin vin. Ultima parte a capitolului deveni deosebit de interesantă deoarece explica mecanismul complicat care declanşa şi stopa acțiunea genelor.

Ridicându-se de la birou, Jason traversă livingul şi se duse la bucătărie. Deschise frigiderul şi-şi mai turnă un pahar de vin. Revenind în camera de lucru, privi afară pe fereastră la luminile aprinse în partea opusă a pieței, la mănăstirea St. Margaret. Totdeauna îl amuzase ideea existenței unei mănăstiri în cea mai râvnită zonă rezidențială a Bostonului. Să renunți la lumea materială, să devii călugăriță şi să te muți în Louisburg! Jason zâmbi şi privi la cartea despre ADN-ul recombinant. Aşezându-se din nou, Jason reciti pasajul care se referea la perioada de activare a genelor. Era complicat şi fascinant în acelaşi timp. Se pare că fuseseră descoperite o mulțime de proteine care serveau drept reprimator al funcției genelor. Aceste proteine se ataşau ADN-ului sau determinau încolăcirea în spirală a ADN-ului, pentru a acoperi genele încâlcite.

Jason închise cartea. Citise destul pentru o singură noapte. În plus, el căutase în mod inconştient capitolul care trata despre controlul exercitat asupra funcției genelor. Citind ce scria în el, îi reveni în minte comentariul lui Hayes privitor la „felul în care genele erau declanşate şi stopate”. Helen vorbise despre acelaşi lucru, doar că folosise cuvinte diferite.

Luând şi vinul cu el, Jason se duse în living. Plimbându-şi

absent mâna pe suprafața de sticlă a sfeşnicului aşezat deasupra căminului, îşi lăsă în voie gândurile să analizeze posibilitățile. Ce-a vrut oare să spună Hayes când a pomenit despre o descoperire ştiințifică majoră? Pentru o clipă, Jason renunță la ideea că Hayes suferise de mania grandorii. De fapt, era un cercetător de nivel mondial şi muncise mult. Aşa că nu era exclus să fi spus adevărul. Dacă făcuse într-adevăr o descoperire, aceasta trebuia să fie din domeniul activării şi dezactivării genelor şi probabil că trata problema creşterii şi a dezvoltării. Imaginea fotografiilor reprezentând organele genitale întunecă pentru o clipă mintea lui Jason.

Zbârnâitul telefonului îl trezi din visare pe Jason. Era sora şefă de la secția de boli coronariene.

— Brian Lennox a murit acum câteva minute. A înregistrat o ultimă linie în formă de V care a degenerat într-o asistolă.

— Vin imediat, spuse Jason.

Puse receptorul în furcă şi se gândi la jargonul ştiințific al surorii, recunoscând că el ascundea un instinct de autoapărare. Încă o dată în plus, umbra morții atârna deasupra capului său ca un nor otrăvitor.

4

Alarma radio-deşteptătorului îl făcu pe Jason să sară din pat. Dăduse volumul mai tare ca să nu adoarmă la loc. Petrecuse o mare parte din noapte consolând-o pe soția lui Brian Lennox. Îşi luă ziarul de pe treptele din fața casei, se bărbieri şi făcu un duş, în timp ce „doamna Cafea” îşi îndeplinea zilnicul act miraculos. După ce se îmbrăcase, apartamentul era scăldat în mirosul aromat al cafelei proaspăt preparate. Cu cana în mână, Jason se retrase în camera de lucru, scoțând din învelişul protector şi alb de plastic ziarul *Boston Globe.*

Avea de gând să treacă direct la rubrica sportivă când îi sări în ochi titlul de pe prima pagină: *DOCTOR, DROGURI ŞI O DANSATOARE.* Nu era un articol măgulitor la adresa doctorului Hayes. Se făcea o legătură nu prea cinstită între moartea şocantă a lui Hayes şi drogurile ce au fost găsite în apartamentul lui şi chiar o comparație între legătura amoroasă a acestuia cu dansatoarea şi cazul profesorului de la Tufts Medical School, care fusese condamnat pentru o crimă comisă împotriva unei prostituate. Articolul era însoțit de două fotografii: coperta revistei *Time* pe care apăruse Hayes şi, lângă a doua, care reprezenta o femeie intrând în Club Cabaret, stătea scris: „Carol Donner intrând la locul ei de muncă”. Jason încercă să vadă mai bine cum arată Carol Donner, dar îi fu imposibil. Ținea o mână ridicată, ascunzându-şi chipul. Pe fundal se puteau citi pe o inscripție următoarele cuvinte: *STUDENTE FĂRA SUTIEN. Sigur,* gândi Jason zâmbind în barbă.

Citi restul articolului şi-i păru rău pentru Shirley. Poliția. Raportase că fusese găsită o cantitate semnificativa de heroină şi de cocaină în apartamentul din South End, pe care Hayes îl împărțea cu Carol Donner.

Jason se duse la spital, unde îşi găsi pacienții, în general, în stare proastă. Matthew Cowen, care suferise o cateterizare în urmă cu a zi, avea simptome ciudate şi alarmante, de natura celor suferite de defunctul Cedric Harring: artrită, constipație şi uscăciune a pielii. În mod normal, nici unul din aceste simptome

nu l-ar fi îngrijorat prea mult pe Jason. Dar în perspectiva recentelor evenimente, îl făceau să se simtă nelalocul lui. Din nou, spectrul unei boli infecţioase necunoscute şi incontrolabile plutea deasupra lui. Avea presentimentul că starea lui Matthew se va schimba în rău.

După ce ceru un consult dermatologic pentru Cowen, Jason se îndreptă posomorât spre biroul său, unde Claudia îl salută cu ştirea că scosese cazurile examenelor medicale până la litera P. Îi sunase pe pacienţi şi aflase că doar doi se plângeau de probleme de sănătate.

Jason întinse mâna după caietul de statistică şi-l deschise. Prima era Holly Jennings, al doilea Paul Klingler. Amândoi îşi făcuseră examenul medical în urmă cu o lună.

— Cheamă-i înapoi, spuse Jason şi roagă-i să vină cât pot mai repede, dar fără să-i alarmezi.

— Va fi greu să nu-i supăr. Ce să le spun?

— Spune-le că vrem să repetăm nişte teste. Foloseşte-ţi imaginaţia.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Jason hotărî să vadă dacă nu cumva o putea vrăji pe tehniciana de laborator a lui Hayes, pentru a obţine ceva mai multe informaţii, dar în clipa în care o văzu pe Helen, îşi dădu pe loc seama că nu avea de gând să se lase vrăjită.

— Poliţia a găsit ceva? întrebă el, ştiind deja că răspunsul va fi „nu”.

Shirley îl sunase şi-i spusese că poliţiştii plecaseră, adăugând: „îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru aceste mici favoruri.”

Helen dădu din cap că nu.

— Ştiu că eşti ocupată, spuse Jason, dar crezi că poţi să-mi acorzi şi mie un minut? Aş vrea să-ţi mai pun câteva întrebări.

În cele din urmă Helen se opri din lucru şi se întoarse spre el.

— Mulţumesc, spuse el zâmbind.

Expresia întipărită pe chipul femeii nu se schimbase. Nu era o expresie neplăcută, ci doar neutră.

— Nu-mi place să tot amintesc de acest subiect, spuse Jason, dar afirmaţiile doctorului Hayes despre importanta lui descoperire nu-mi ies din cap. Eşti sigură că nu ai idee despre ce-ar putea fi? Ar fi o tragedie dacă s-ar pierde o adevărată invenţie în domeniul medical.

— V-am spus tot ce ştiu. Aş putea să vă arăt ultima schiță a cromozomului 17 pe care a făcut-o doctorul Hayes. Credeți că v-ar folosi?

— Hai să încercăm.

Helen îl conduse în biroul lui Hayes, neluând în seamă fotografiile care îmbrăcau pereții, dar Jason nu putu să le ignore. Se întreba ce fel de bărbat putea munci într-un asemenea mediu. Helen scoase o foaie mare de hârtie, pe care era desenată în amănunt desfăşurarea succesivă a perechilor-bază ale moleculei de ADN şi care cuprindea şi o porțiune a cromozomului 17. Era un număr amețitor de astfel de perechi-bază: sute şi sute de mii.

— Zona care-l interesa pe doctorul Hayes e aici.

Helen îi arătă o porțiune mare, în care perechile erau colorate cu roşu.

— Acestea sunt genele legate de hormonul de creştere. Este foarte complicat.

— Ai dreptate, spuse Jason, dându-şi seama că mai avea mult de citit până când va înțelege fenomenul în totalitatea lui.

— Există vreo şansă ca această schemă să fi dus la o descoperire ştiințifică majoră?

Helen se gândi o clipă înainte de a răspunde, apoi clătină din cap:

— Tehnica este cunoscută deja de o bucată de vreme.

— Crezi că ar putea folosi în vindecarea cancerului? întrebă Jason, tatonând terenul. Ar fi putut doctorul Hayes să descopere ceva în domeniul cancerului?

— Pe noi nu ne preocupa deloc cancerul, spuse Helen.

— Dar dacă era interesat de diviziunea celulară şi maturizare, e posibil să fi descoperit ceva în legătură cu această maladie. În special în cercetările lui despre declanşarea şi stoparea acțiunii genelor.

— Bănuiesc că e posibil, spuse Helen fără entuziasm.

Jason era sigur că Helen nu vroia să-l ajute cât ar fi putut-o face. În calitate de asistentă a lui Hayes, ar fi putut şti mai multe despre cercetările acestuia. Dar Jason nu putea forța situația.

— Ce-mi poți spune despre însemnările sale de laborator?

Helen se întoarse la locul ei pe banca din laborator. Deschizând al doilea sertar al mesei, scoase un registru.

— Asta e tot ce am, spuse ea şi i-l dădu lui Jason.

Registrul era umplut pe trei sferturi. Jason îşi putu da seama că era doar un carnet de notițe, fără înregistrările experimentelor, iar fără aceste date, notițele nu aveau nici un sens.

— Nu mai există şi alte caiete de laborator?

— Au mai fost câteva, admise Helen, dar doctorul Hayes le păstra tot timpul la el, în special în ultimele trei luni. Dar ținea totul în minte. Avea o memorie fantastică, mai ales a cifrelor…

Pentru o secundă, Jason văzu o lumină în ochii lui Helen şi se gândi că poate îşi va deschide sufletul, dar nu dură mult.

Helen se cufundă din nou în tăcere. Îi luă lui Jason caietul din mână şi-l puse la loc în sertar.

— Permite-mi să-ți mai pun o întrebare, încercă Jason, căutându-şi cuvintele. Ai putea să-mi spui dacă doctorul Hayes a avut un comportament normal în ultima vreme? Părea înfricoşat şi extenuat când l-am văzut.

Jason insistă în mod intenționat asupra stării lui Hayes.

— Mi s-a părul normal, spuse Helen pe un ton neutru.

La naiba! gândi Jason. Acum era sigur că Helen nu fusese sinceră cu el. Din nefericire, nu putea face nimic în acest sens. Mulțumindu-i şi scuzându-se, Jason se retrase din biroul lui Hayes. Coborî cu liftul, se feri de privirile lui Sally şi urcă la secția patologie.

Îl găsi pe Jackson Madsen în laboratorul chimic, unde se ivise o problemă la una din maşinile automate. Erau prezenți şi doi reprezentanți ai companiei şi Jackson fu fericit că se putea întoarce în biroul său cu Jason, pentru a-i arăta mostrele din țesuturile inimii lui Harring.

— Stai să vezi asta, îi spuse Jackson aşezând o lamelă la microscop.

Se uită prin lentilă, mişcând cu multă îndemânare lamela cu degetul mare şi cu indexul. Apoi se retrase un pas înapoi şi-l lăsă pe Jason să arunce şi el o privire.

— Vezi vasul acela? întrebă el.

Jason dădu din cap că da.

— Observă lumenul distrus. Este cel mai grav caz de ateroscleroză pe care l-am văzut vreodată. Partea aceea roz seamănă cu un amiloid. Este uimitor, mai ales dacă spui că

ecografia lui a fost bună. Şi acum să-ți mai arăt ceva.

Jackson puse la microscop o altă mostră.

— Ia uită-te aici.

Jason privi din nou prin obiectivul microscopului.

— Ce ar trebui să văd?

— Observă cât de mărite sunt nucleele, spuse Jackson. Şi partea aceea roz... Precis e amiloidă.

— Ce înseamnă asta?

— E ca şi cum inima tipului s-ar fi aflat sub asediu. Observă celulele inflamatorii.

Neobişnuit să privească la microscop, Jason nu le remarcase la început, dar acum îi săreau în ochi.

— Ce crezi despre ele? întrebă el.

— Nu ştiu sigur. Ce vârstă zici că avea tipul?

— Cincizeci şi şase de ani.

Jason îşi îndreptă spinarea, apoi continuă:

— Există vreo posibilitate, după părerea ta, să fi dat peste vreo nouă boală infecțioasă?

Jackson se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu cred că inflamația e destul de mare pentru aşa ceva. Pare mai mult metabolică, dar nu pot afirma mai mult. O, încă un lucru, adăugă el, punând o altă mostră la microscop. Aceasta este o parte din nucleul roşu din creier, spuse Jackson în timp ce focaliza lentila. Spune-mi ce vezi.

Jason privi din nou la microscop. În interiorul neuronului era un nucleu proeminent, precum şi o zonă granulară închisă la culoare. I-o descrise lui Jackson.

— E lipofuscin, spuse Jackson. În totalitate nespecific, dar poate sugera că domnul tău Harring era un tip bolnav. Mostrele ar fi putut aparține bunicului meu.

— Este pentru a doua oară când aud aceste cuvinte, spuse Jason încet. Nu-mi poți furniza şi alte amănunte mai clare?

— Îmi pare rău, spuse Jackson. Aş fi vrut să-ți pot fi de mai mult folos. O să mai fac nişte teste pentru a fi sigur că aceste depozite din interiorul inimii sunt amiloizi. O să te anunț dacă aflu ceva.

— Mulțumesc, spuse Jason. Ce mai e cu mostrele de la Hayes?

— Nu sunt încă gata.

Jason reveni la etajul doi şi traversă secţia pacienţilor ambulatorii. În calitate de doctor, totdeauna s-a îndoit de eficacitatea unor teste, proceduri sau medicamente. Dar nu avusese motiv să se îndoiască de competenţa sa profesională. De fapt, în majoritatea situaţiilor, a crezut totdeauna că se situează deasupra mediei. Acum nu mai era atât de sigur. Aceste îndoieli îl tulburau, mai ales pentru că, de la moartea Daniellei, se dedicase în exclusivitate muncii sale, făcând din ea ţelul major al vieţii.

— Unde aţi fost? îl întrebă Sally, zărindu-l pe Jason în momentul în care el încerca să se strecoare neobservat în birou.

În numai câteva minute, Sally îl îngropă pe Jason într-o multitudine de probleme mărunte, care, din fericire, îi absorbiră întreaga atenţie. Când în sfârşit putu să-şi tragă sufletul era trecut de ora 12. Consultă ultimul pacient, care dorea sfaturi şi vaccinuri în vederea unei călătorii în India, apoi se hotărî să sfârşească aici programul de lucru.

Claudia încercă să-l convingă să ia prânzul cu ea şi cu câteva alte secretare, dar Jason refuză politicos. Se retrase în birou şi începu să reflecteze. Pentru Jason, partea cea mai rea era sentimentul de frustrare. Simţea că ceva mergea îngrozitor de prost, dar nu ştia ce anume şi ce să facă. Un sentiment de singurătate puse stăpânire pe el.

— La naiba! spuse Jason, lovind biroul cu palma deschisă, suficient de tare pentru a face să zboare câteva foi.

Trebuia să evite alunecarea într-o depresiune nervoasă. Trebuia să facă ceva. Îşi schimbă halatul alb cu sacoul, luă din mers pager-ul şi coborî la maşină. Ocoli Fenway, trecând pe lângă Gardner Museum, iar pe dreapta lăsă în urmă Museum of Fine Arts. Apoi se îndreptă spre sud pe Storrow Drive şi coborî la Arlington. Destinaţia lui era cartierul general al poliţiei din Boston.

Ajungând la locul stabilit, un poliţist îl îndrumă la etajul al cincilea. De îndată ce coborî din lift, îl văzu pe detectiv venind pe culoar cu o cană plină ochi cu cafea. Curran nu avea haină, nasturele de sus al cămăşii era descheiat, iar cravata desfăcută. Sub braţul stâng i se balansa un toc de pistol din piele uzată. Păru surprins să-l vadă pe Jason, până când acesta îi reaminti că se mai întâlniseră la morgă şi la GHP.

— A, da, spuse Curran cu uşorul lui accent irlandez. Cazul Alvin Hayes.

Îl invită pe Jason în biroul său auster, în care se aflau o masă şi un fişet, ambele din metal. Pe perete era atârnat un calendar cu meciurile echipei de baschet Celtics.

— Doriţi puţină cafea? îl invită Curran, punând cana pe birou.

— Nu, mulţumesc.

— Sunteţi inteligent, spuse Curran. Ştiu că toată lumea se plânge de cafeaua din instituţii, dar asta e otravă curată.

Detectivul trase de la perete un scaun de metal şi-l pofti pe Jason să se aşeze.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule doctor?

— Nu sunt sigur. Cazul doctorului Hayes mă obsedează. V-amintiţi că v-am spus că doctorul Hayes a afirmat că făcuse o descoperire importantă? Ei bine, acum cred că există o mare şansă s-o fi făcut. De fapt, Hayes a fost un cercetător de nivel mondial şi lucra într-un domeniu cu mari posibilităţi.

— Aşteptaţi o clipă. Nu mi-aţi spus chiar dumneavoastră că Hayes suferise o depresiune nervoasă?

— Pe vremea aceea consideram că avusese un comportament nepotrivit, spuse Jason. Credeam că e paranoic şi că bate câmpii. Acum nu mai sunt sigur. Şi dacă a făcut într-adevăr o descoperire pe care n-a dezvăluit-o pentru că încă mai lucra la perfecţionarea ei? Să presupunem că cineva aflase şi, dintr-un motiv sau altul, vroia s-o treacă sub tăcere.

— Şi l-a omorât? îl întrerupse Curran cu un aer superior. Domnule doctor, uitaţi un fapt major: Hayes a murit din cauze naturale. N-a existat nici o trădare, nici o rană la cap provocată de vreo armă, nici un cuţit înfipt în spate. Am găsit heroină, cocaină şi bani în casa lui. Nu e de mirare că se purta ca un paranoic. Problema drogurilor e cât se poate de serioasă.

— Informaţia aceea anonimă nu a fost puţin cam ciudată? întrebă Jason devenind dintr-o dată curios.

— Se întâmplă mereu. Cineva se şucăreşte dintr-un motiv oarecare, aşa că ne sună ca să-şi ia revanşa.

Jason se uită mirat la detectiv. Era convins că filiera drogurilor era lipsită de morală, dar nu ştia ce-l făcea să aibă această impresie. Apoi îşi aduse aminte că Hayes trăise cu o dansatoare.

Poate că nu era chiar atât de lipsită de morală.
Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Curran spuse:
— Ascultă, doctore, apreciez faptul că ţi-ai pierdut timpul ca să baţi drumul până aici, dar faptele sunt fapte. Nu ştiu dacă tipul ăsta a făcut sau nu vreo descoperire, dar lasă-mă să-ţi spun ceva. Dacă era traficant de droguri, le şi lua. Asta-i cert. Am cerut brigăzii de droguri să-i caute numele în computerele lor. N-au dat de nimic, dar asta înseamnă că încă nu a fost prins. E norocos că a murit din cauze naturale. În orice caz, nu pot justifica timpul pierdut de secţia de criminalistică pentru cercetarea acestui deces.
— Eu tot mai cred că mai e ceva la mijloc.
Curran clătină din cap.
— Doctorul Hayes încerca să-mi spună ceva, insistă Jason. Cred că avea nevoie de ajutor.
— Sigur, spuse Curran. Probabil că vroia să te atragă în cercul lui de traficanţi. Ascultă, doctore, îţi dau un sfat: uită de această afacere.
Curran se ridică în picioare, dându-i de înţeles lui Jason că discuţia se încheiase.
Coborând în stradă, Jason luă tichetul de parcare de pe ştergătorul de parbriz. Aşezându-se apoi la volan, se gândi la convorbirea avută cu detectivul Curran. Acesta fusese cordial, dar, în mod evident, dăduse prea puţină crezare gândurilor şi intuiţiei lui Jason. În timp ce porni motorul, Jason îşi aduse aminte de un lucru pe care Hayes i-l spusese în legătură cu descoperirea lui. Spusese că era „paradoxală”. Asta părea o modalitate neobişnuită de a caracteriza o descoperire ştiinţifică majoră, mai ales în cazul în care povestea ar fi fost născocită.
Revenit la GHP, Jason îşi vizită bolnavii, mergând din salon în salon, ascultând, pipăind, atingând, împărtăşind necazurile şi dând sfaturi. Acest lucru îi plăcea cel mai mult la meseria sa. Oamenii îşi deschideau inima în faţa lui, atât la propriu cât şi la figurat. Se simţea privilegiat şi necesar. Îi mai reveni puţin încrederea în sine.
Era aproape ora patru când se apropie de salonul de consultaţii C şi luă fişa bolnavului. Îşi reaminti cum îl cheamă. Era Paul Klinger, bărbatul căruia îi făcuse examenul medical periodic.

Înainte de a intra, Jason revăzu repede rezultatele analizelor. Bărbatul părea a fi sănătos, colesterolul se afla în limitele normale, la fel şi trigliceridele şi EKG-ul. Jason intră în salon.

Klinger era un tip zvelt, cu părul blond roşcat şi avea încrederea calmă caracteristică yankeului bogat.

— Ce n-a ieşit bine la testele pe care le-am făcut? întrebă el îngrijorat.

— De fapt, au ieşit bine.

— Dar secretara mi-a spus că aţi vrea să repetaţi unele dintre ele şi că trebuie să mă prezint astăzi.

— Îmi pare rău. Nu trebuia să vă impacientaţi. Când secretara a auzit că nu vă simţiţi prea bine, s-a gândit că ar fi bine să mai aruncăm o privire.

— Tocmai am scăpat de o gripă, spuse Paul. Au adus-o copiii de la şcoală. Acum mă simt mult mai bine. Singura problemă este că nu am mai făcut mişcare de peste o săptămână.

Gripa nu-l speria pe Jason. Totuşi îl examină pe Paul Klinger cu atenţie şi repetă diferitele teste cardiace. În cele din urmă, îi spuse lui Klinger că-l va suna în cazul în care analiza sângelui nu va ieşi tocmai bine.

După ce mai consultă doi pacienţi, Jason ajunse la Holly Jennings, director executiv al uneia dintre cele mai mari firme de publicitate din Boston. Holly nu era prea bucuroasă şi nici nu se sfia să-şi ascundă sentimentele. Şi, în ciuda faptului că în salonul de examinări exista un afiş care interzicea fumatul, ea fumase tot timpul cât aşteptase.

— Ce naiba se întâmplă? îl întrebă ea pe Jason când acesta intră în salon.

Examenul medical pe care-l făcuse cu o lună în urmă dovedise că era sănătoasă, chiar dacă Jason o sfătuise să se lase de fumat şi să dea jos cele zece, cincisprezece kilograme pe care le pusese în ultimii cinci ani.

— Am auzit că nu vă simţiţi prea bine, spuse Jason prietenos.

El observă că femeia părea obosită şi nu-i scăpară din vedere nici cearcănele negre de sub ochii acesteia.

— Asta-i tot? se răsti femeia. Secretara mi-a spus că vreţi să repetaţi nişte analize. Ce n-a ieşit bine data trecută?

— Au fost bune. Vrem doar să discutăm puţin. Vorbiţi-mi

despre starea sănătății dumneavoastră.

— Dumnezeule! Mă târâți până aici, speriindu-mă ca dracul, făcându-mă să pierd două prezentări importante doar ca să purtăm o conversație? Nu puteam vorbi la telefon?

— Ei bine, din moment ce tot ați venit, de ce nu-mi spuneți cum vă simțiți?

— Obosită.

— Altceva?

— În general, nu grozav de bine... Nu mai dorm bine. N-am avut poftă de mâncare. Nimic special... Ei bine, trebuie să recunosc că n-am spus adevărul. M-au durut ochii. A trebuit să port mult ochelarii de soare, chiar şi la birou.

— Altceva? întrebă Jason simțindu-se cuprins de un soi de frică.

Holly dădu din umeri.

— Nu ştiu din ce motive, dar şi părul a început să mi se rărească.

Jason o examină cu cea mai mare atenție. Pulsul şi tensiunea îi erau puțin mărite, dar asta se putea datora şi stresului. Avea pielea uscată, în special la extremități. Când îi repetă ecografia, constată că ritmul inimii era puțin modificat, dovedind o oxigenare redusă. Când îi sugeră femeii să mai facă o altă ecografie la efort, aceasta refuză.

— Nu pot să vin altă dată pentru acest test?

— Aş prefera să-l fac acum, spuse Jason. De fapt, ce-ați zice să vă internați pentru câteva zile?

— Glumiți? Nu am timp de aşa ceva. Sincer vorbind, nici nu mă simt chiar atât de rău. De ce îmi faceți această propunere?

— Vreau să facem toate analizele. Aş vrea să vă vadă atât un cardiolog, cât şi un oftalmolog.

— Săptămâna viitoare. Luni sau marți. Acum am de rezolvat nişte treburi care nu suportă amânare.

Fără tragere de inimă, Jason o lăsă pe Holly să plece, nu înainte însă de a-i lua puțin sânge. Nu o putea forța să rămână şi, pe deasupra, nici nu avea vreo dovadă clară ca s-o convingă că se afla în pericol. Era doar un presentiment... un presentiment rău.

***

Ajuns acasă, Jason îşi făcu programul obişnuit. Alergă, se opri

pe la magazinul De Luca, de unde cumpără un pui pe care-l puse apoi în cuptor, făcu un duş şi se retrase în birou cu o bere rece ca gheaţa. Făcându-se comod, îşi continuă lectura despre ADN. Începu să înţeleagă cum reuşise Hayes să izoleze genele specifice. Asta făcea probabil şi Helen Brennquivist în dimineaţa respectivă. O dată ce era descoperită o colonie de bacterii adecvată, aceasta era cultivată pentru a produce miliarde de alte bacterii. Apoi, folosind enzimele, bacteria ADN-ului era separată şi fragmentată, iar gena dorită era izolată şi purificată. Ulterior putea fi recombinată cu diferite bacterii în zone ale ADN-ului care puteau fi „activate” de către cercetător. În forma respectivă, bacteriile recombinante se comportau ca nişte uzine în miniatură în producerea proteinei pentru care fusese codificată gena respectivă. Această metodă o folosise Hayes când produsese hormonul lui de creştere. El a început cu o parte de ADN uman, gena care producea hormonul de creştere, a clonat-o cu ajutorul bacteriei, apoi a combinat-o în bacteria ADN-ului într-o zonă controlată de o genă care răspundea de digestia lactozei. Adăugând la această cultură şi lactoză, specia de bacterii recombinante a lui Hayes fusese „stimulată” să producă hormonul uman de creştere.

Jason îşi bău berea şi se duse la bucătărie să-şi mai desfacă una. Era copleşit de ceea ce aflase. Nu era de mirare că unii cercetători de talia lui Hayes erau ciudaţi. Ei erau conştienţi de puterea pe care o deţineau în manipularea vieţii. Această înţelegere a fenomenului îl înspăimânta şi îl tulbura în acelaşi timp pe Jason. Tehnologia ADN-ului avea o putere de temut în a face bine sau rău. Direcţia era, după părerea lui Jason, aleatorie.

Înarmat cu aceste informaţii, Jason înclina şi mai mult să creadă că Hayes, deşi se afla sub influenţa stresului general, spusese adevărul, cel puţin în privinţa descoperirii ştiinţifice. Jason nu era la fel de sigur de afirmaţia lui Hayes că cineva vroia să-l omoare. Ar fi vrut să fi petrecut mai mult timp cu Hayes în cursul ultimelor luni. Îşi dorea să fi ştiut mai multe despre el.

Deschizând cuptorul, Jason cercetă puiul. Acesta se rumenea frumos şi părea delicios. Puse la fiert apă pentru orez şi se întoarse în birou. Punându-şi picioarele pe masa de lucru şi împingând înapoi scaunul de sub el, Jason începu să citească

următorul capitol care trata despre tehnicile de laborator şi ingineria genetică. Prima parte se referea la metodele prin care erau fragmentate moleculele ADN-ului cu ajutorul enzimelor numite endonucleaze restrictive. Jason trebui să citească textul de mai multe ori. Era un material foarte dificil.

Sunetul strident al detectorului de fum îl surprinse pe Jason. Sărind în picioare de pe biroul pe care adormise adânc, alergă în bucătărie. Apa pentru orez fiersese şi se evaporase, iar fundul de teflon fumega, umplând bucătăria cu fum înecăcios. Jason puse vasul sub un jet de apă, unde acesta începu să stropească şi să fâsâie. Dădu drumul ventilatorului şi deschise una din ferestrele aflate în living, iar bucătăria se goli treptat de fum. În cele din urmă detectorul de fum încetă să mai sune. Jason se bucură că proprietarul nu se afla nici de această dată în oraş.

Când cina fu gata, fără orez, Jason o duse pe birou, împingând hârtiile şi cărțile deoparte. În timp ce începu să mănânce, privirea îi căzu pe prima pagină a ziarului *Boston Globe,* cu articolul „Doctor, droguri şi o dansatoare”. Luă ziarul cu mâna stângă şi se uită din nou la Carol Donner. Gândul că Hayes ar fi putut trăi cu femeia aceea îl buimăcea. Jason se întreba dacă Hayes nu căzuse cumva pradă imaginației bărbaților în vârstă de a salva o prostituată care, în ciuda meseriei, are o inimă de aur. Gândindu-se la Hayes ca la un coleg care a trăit într-un mediu similar cu cel în care trăise şi el, inclusiv aceeaşi şcoală de medicină, Jason consideră că în ceea ce-l privea pe Hayes, un asemenea clişeu era tras de păr. Dar, după cum a spus Curran, faptele erau fapte. Era cât se poate de clar că Hayes trăise cu fata. Jason aruncă ziarul deoparte.

După ce citi tot ce putuse găsi în legătură cu uscăciunea pielii, Jason duse vasele murdare la bucătărie şi le clăti. Imaginea lui Carol Donner, cu mâna pe care o ținea ridicată ca să-şi ascundă fața, nu-i ieşea din minte. Se uită la ceas. Era zece şi jumătate. „De ce nu?” se întrebă el cu voce tare. La urma urmei, dacă Hayes a trăit cu femeia aceasta, poate că ea ştia ceva care să-i poată da un indiciu în legătură cu descoperirea făcută de Hayes.

Oricum, n-avea nimic de pierdut. Se îmbrăcă cu un pulover şi cu o haină de tweed şi ieşi din apartament.

De la Beacon Hill nu erau decât cincisprezece minute de mers

pe jos până în Combat Zone. Dar în cele cincisprezece minute, Jason traversă o imensă distanţă socială. Beacon Hill era simbolul bogăţiei şi al proprietăţii confortabile, cu străzi pavate şi felinare de gaz. Combat Zone era opusul sordid. Pentru a ajunge acolo, Jason ocoli Boston Common, ajunse la Washington Street, cu şirul său nesfârşit de baruri până la Boylston Street. Aici hoinăreau oamenii străzilor, amestecaţi printre grupuri zgomotoase de studenţi şi printre muncitorii din Dorchester, îmbrăcaţi în haine de piele şi salopete albastre. Clubul Cabaret se afla la mijloc, între un cinematograf la care rulau filme porno şi o librărie pentru adulţi, în a cărei vitrină erau expuse o varietate de accesorii sexuale. Firma *STUDENTE FĂRA SUTIEN* era vopsită într-o culoare fosforescentă.

Jason se îndreptă spre uşă şi intră. Se trezi într-un bar, care nu era altceva decât o încăpere lungă şi întunecată, luminată în mijloc de un reflector care cădea pe un podium din lemn. Barul, în formă de U, înconjura podiumul. În spate erau câteva separeuri mici, iar muzica se auzea în surdină prin nişte difuzoare mari care flancau treptele ce duceau spre podium.

Atmosfera era îmbâcsită de fum de ţigară şi de mirosul acela special de deodorant ieftin de interior. Barul era aproape plin de bărbaţi ce şedeau aplecaţi peste paharele cu băutură. Era greu să vezi ceva în interiorul separeurilor, dar, în timp ce trecu pe lângă ele, Jason putu zări numeroase femei îmbrăcate în rochii scurte şi franjurate. Găsi un scaun lângă bar. O chelneriţă îmbrăcată într-o bluză albă şi pantaloni negri scurţi şi strâmţi veni imediat să ia comanda.

Când îi fură aduse berea şi paharul, o dansatoare pe jumătate dezbrăcată coborî treptele şi începu să se plimbe cu un aer plin de sine pe podium. Jason se uită în sus spre ea, iar privirile li se întâlniră pentru o clipă. Părea plictisită. Femeia avea faţa machiată din abundenţă, iar părul decolorat avea consistenţa paielor. Jason îi dădu peste treizeci de ani, nici vorbă să fi fost studentă.

Privind în jurul lui, Jason observă aceeaşi expresie de plictiseală şi pe feţele bărbaţilor în timp ce ochii lor urmăreau din reflex plimbările în sus şi-n jos ale dansatoarei de pe podium. Jason îşi sorbi berea direct din sticlă. În nici un caz, n-ar fi atins

cu buzele vreun pahar în locul acesta.

Când rock-and-roll-ul luă sfârşit, dansatoarea păru pentru o clipă dezorientată. Îşi mută greutatea de pe un toc de 10 cm pe celălalt, aşteptând următorul număr.

Jason remarcă tatuajul în formă de inimă pe care dansatoarea îl avea pe coapsa dreaptă. Următorul număr începu anunţat de o bătaie puternică de tobe şi blonda îşi reîncepu ondulările. În timp ce se legăna, îşi scoase sutienul sumar. Acum nu mai avea pe ea decât o bentiţă ce se căznea să-i acopere părţile intime şi pantofii. Şi totuşi, bărbaţii de la bar continuau să rămână nepăsători. Singurele mişcări pe care le făceau erau cele prin care îşi duceau la buze băutura sau ţigara. Cel puţin până când dansatoarea începu să se mişte de-a lungul podiumului. Apoi câţiva clienţi începură să scoată la vedere bancnotele.

Jason privi scena pentru un timp, apoi se uită din nou prin încăpere. Nu departe se afla un separeu ocupat de un bărbat îmbrăcat într-un costum de culoare neagră, care fuma trabuc şi studia o agendă prin nişte ochelari fumurii. Jason nu avea nici cea mai mică idee cum putea vedea ceva, dar decise că precis făcea parte din direcţiune. Mai mulţi tipi solizi, cu gâturi groase, purtând tricouri albe, stăteau de ambele părţi ale separeului, cu braţele lor cărnoase încrucişate, întorcându-şi capetele întruna la dreapta şi la stânga, pentru a supraveghea barul.

Când muzica se termină, stripteuza cea blondă îşi ridică hainele şi fugi pe scări. Se auziră doar câteva aplauze răzleţe. Când muzica reîncepu, pe trepte coborî o nouă dansatoare, care se roti pe podium. Îmbrăcată într-un costum de ţigancă, ţipător şi înfoiat, ea ar fi putut fi sora primei dansatoare – sora mai mare.

Jason pricepu rapid „ideea” programului. O fată, îmbrăcată într-o costumaţie de sălbatică, apăru şi dansă, scoţându-şi din ce în ce mai multe haine pe măsură ce numărul se derula. Trecură patruzeci şi cinci de minute şi Jason se întreba dacă şi Carol Donner era programată să apară în seara respectivă. O întrebă pe una dintre chelneriţe.

— Ar trebui să urmeze ea. Mai doriţi un rând, domnule?

Jason scutură din cap. Îi era de-ajuns o singură bere pentru toată seara. Privind din nou în jur, el observă că unele dintre stripteuze coborâseră în bar. Ele se opreau să stea de vorbă cu

bărbatul ce purta ochelari fumurii, ca apoi să colinde prin încăpere şi să stea la taclale cu clienții. Jason încercă să şi-l imagineze pe Hayes, faimosul biolog molecular, stând aici la bar şi, oricât se străduia, nu reuşea deloc.

Muzica se opri pentru o clipă şi luminile de pe podium se micşorară. Pentru prima dată se auzi o voce în difuzor, care anunța următoarea apariție: faimoasa Carol Donner. Clienții plictisiți, sprijiniți de bar, părură că se trezesc dintr-o dată. Se auziră câteva fluierături.

Muzica se schimbă într-un rock mai domol şi pe podium apăru o siluetă. Când luminile se reaprinseră, Jason rămase uimit. Spre surpriza lui, Carol Donner era o tânără frumoasă. Pielea ei avea o strălucire sănătoasă şi ochii ei aruncau scântei. Era îmbrăcată într-un costum mulat pe corp, pe cap avea o banderolă, iar în picioare purta jambiere, de parcă s-ar fi aflat la o lecție de aerobic. Picioarele îi erau goale. Se mişca pe podium cu grație şi dezinvoltură, iar Jason remarcă în zâmbetul ei că îi făcea plăcere.

Pe măsură ce numărul se derula, fata îşi scoase jambierele, cordonul de mătase din jurul taliei şi apoi costumul. Publicul îndobitocit de băutură începu să ovaționeze în timp ce fata urca scara, dansând în bustul gol. De îndată ce dispăru, clienții se cufundară din nou în amorțeală. Jason o aşteptă pe Carol să apară în bar, ca celelalte fete, dar după ce se scurseră douăzeci de minute, îşi dădu seama că s-ar putea să nu vină. Îşi împinse scaunul şi se îndreptă spre bărbatul cu ochelari de soare. Unul dintre bodyguarzi îl observă şi-şi desfăcu brațele.

— Scuzați-mă, spuse Jason bărbatului cu agenda. Pot să vorbesc cu Carol Donner?

Bărbatul îşi scoase trabucul din gură.

— Dar tu cine dracu mai eşti?

Jason ezită să-şi dea numele adevărat, timp în care bărbatul cu ochelari de soare îi făcu un semn unuia dintre bodyguarzi. Jason simți cum o mână mare îl apucă de braț şi-l împinge spre uşă.

— Vreau numai...

Dar nu reuşi să spună mai mult. Fusese apucat de haină şi purtat în viteză de-a lungul barului şi prin draperia neagră, iar cu picioarele abia dacă atingea pământul. Când se trezi împins în stradă, fu cuprins de un puternic sentiment de umilință.

5

După ce alarma deşteptătorului îl trezi, Jason simţi nevoia să stea sub duş mai multe minute, până când se simţi capabil să înfrunte o nouă zi. Cu o seară înainte, după ce se întorsese din neplăcuta vizită de la Club Cabaret, a fost rechemat a spital. Unul dintre pacienții lui bolnavi de SIDA, un bărbat pe nume Harvey Rachman, făcuse stop cardiac. Când Jason sosise la spital, personalul de serviciu îi făcea reanimare de cincisprezece minute. Abia după două ore de încercări zadarnice, s-au recunoscut învinşi. Comentariul surorii şefe conform căruia bărbatul scăpase astfel de suferință, nu constituia o prea mare consolare pentru un Jason şocat. Pe el îl necăjea de fiecare dată când moartea câştiga competiția.

Singurul aspect pozitiv înregistrat în timpul vizitei din dimineața respectivă fusese externarea unuia dintre cazurile de hepatită. Lui Jason îi părea rău că fata pleca. Acum nu mai avea decât un singur pacient care se simțea bine.

La secția de boli coronariene, Matthew Cowen nu se simțea deloc mai bine. La indispozițiile de care se plânsese, se mai adăugase acum şi o deteriorare a vederii. Simptomele îl nelinişteau pe Jason. Harring şi Lennox se plânseseră şi ei de scăderea acuității vizuale cu câteva săptămâni înainte de a muri şi Jason se gândi din nou la posibilitatea apariției unei boli noi, multisistemice. Ceru un consult oftalmologic. După ce-şi încheie vizita, Jason se duse la secția de patologie să vadă dacă eşantioanele de la autopsia lui Hayes erau gata. Poate că ele îi vor putea da o explicație de ce atât de mulți oameni, aparent sănătoşi, sufereau stopuri cardiace.

Trebui să aştepte până ce Jackson dădu un raport asupra unui test secției de oncologie. Era vorba despre o biopsie a sânului şi era pozitivă.

— Asta mă face să mă simt întotdeauna îngrozitor, spuse Jackson punând receptorul în furcă.

Apoi adăugă pe un ton puțin mai vesel:

— Pariez că vrei să vezi rezultatele lui Hayes.

Căută pe birou până găsi mapa care-i trebuia. Deschizând-o, scoase un eşantion şi-l arătă lui Jason.

— Aşteaptă să vezi asta... E aorta lui Alvin Hayes, explică Jackson în timp ce Jason o privea la microscop.

Moartea celulelor şi dezorganizarea erau evidente chiar şi pentru ochiul lui neformat.

— Nu e de mirare că a clacat! continuă Jackson. N-am mai văzut o asemenea deteriorare la nici un caz sub şaptezeci de ani, cu excepția pacienților cărora le-a fost găsită o boală a aortei. Şi să-ți mai arăt ceva.

Jackson înlocui eşantionul cu altul.

— Asta este inima lui Hayes. Uită-te la vasul coronarian. Arată la fel cu cel al lui Cedric Harring. Toate vasele coronariene sunt aproape obturate. Dacă aorta lui Hayes n-ar fi cedat, el ar fi murit de un atac de inimă. Tipul era o bombă ambulantă cu efect întârziat. Şi nu e numai asta, mai avea şi o inflamație a tiroidei, tot ca Harring. De fapt, sunt atâtea asemănări, încât m-am uitat din nou la aorta lui Harring. Şi ce crezi că am descoperit? Şi aorta lui Harring era pe punctul de a crăpa.

— Mai exact, ce vrei să spui cu asta? întrebă Jason.

Jackson îşi desfăcu brațele a neputință.

— Nu ştiu. Există mari asemănări între aceste două cazuri. Cum ar fi inflamația larg răspândită, dar care nu cred că e de natură infecțioasă. Pare mai mult de natură autoimunitară, ca şi cum sistemul lor imunitar ar fi început să atace propriile lor organe.

— Vrei să spui ca la lupus?

— Da, ceva de acest gen. Oricum, Alvin Hayes era foarte bolnav. Aproape toate organele îi erau într-o avansată stare de uzură. Începuse să se dezintegreze de-a dreptul.

***

— Spunea că nu se simte prea bine, comentă Jason.

— Ha! exclamă Jackson. Asta-i eufemismul anului.

Jason plecă de la secția de patologie, încercând să înțeleagă afirmația lui Jackson. În ciuda opiniei lui Jackson, Jason se gândi din nou că ar fi posibil să fie vorba de o boală infecțioasă necunoscută. De fapt, ce fel de boală autoimunitară ar fi putut

evolua atât de rapid? Jason îşi răspunse singur la întrebare: nici una.

Înainte de a începe din nou consultaţiile pacienţilor ambulatorii, Jason decise să treacă pe la laboratorul lui Hayes. Nu pentru că s-ar fi aşteptat din partea lui Helene să-i fie de folos, dar considera că ar putea-o interesa faptul că Hayes fusese atât de bolnav în ultimele sale săptămâni de viaţă. Spre surprinderea lui, observă că Helene plânsese.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse ea scuturând din cap.

— Nu lucrezi?

— Am terminat.

Dintr-o dată, Jason îşi dădu seama că fără Hayes lângă ea ca să-i dea indicaţii, Helene era pierdută. Se părea că nu fusese informată despre marea lucrare, fapt ce-l determină pe Jason să se îndoiască de cunoştinţa ei în privinţa descoperirii lui Hayes, în cazul în care ar fi existat vreuna. Discreţia de care dăduse dovadă Hayes era o pierdere pentru societate.

— Te superi dacă vreau să stau de vorbă cu tine câteva minute? întrebă Jason.

— Nu, răspunse Helene în felul ei laconic, apoi îi făcu semn să intre în biroul lui Hayes.

Jason o urmă şi fu din nou şocat de fotografiile reprezentând organele genitale.

— Tocmai am trecut pe la secţia de patologie, începu Jason după ce se aşezară. Se pare că doctorul Hayes era foarte bolnav. Eşti sigură că nu s-a plâns de starea sănătăţii lui?

— Ba s-a plâns, admise Helene, afirmând contrariul faţă de declaraţia iniţială. Spunea tot timpul că se simte slăbit.

Jason o privi mirat. Helene părea mai vulnerabilă, mai deschisă şi Jason mai remarcă faptul că, în contrast cu dăţile anterioare, acum părul ei atârna pe umeri în loc să fie prins la spate în coc.

— Ultima dată mi-ai spus că avea acelaşi comportament neschimbat.

— Aşa a fost. Dar spunea că se simte îngrozitor. Neînţelegând această distincţie semantică, Jason fu convins pentru o dată în plus că Helene încerca să ascundă ceva. Se întrebă care o fi motivul, dar simţea că nu va afla nimic dacă o va înfrunta.

— Domnişoară Brennquivist, spuse Jason pe un ton răbdător, vreau să te mai întreb o dată. Eşti absolut sigură că nu ştii la ce s-ar fi putut referi Hayes când mi-a spus că a făcut o descoperire ştiinţifică majoră?

Ea scutură din cap:

— Zău că nu ştiu. Adevărul e că lucrurile nu stăteau bine în laborator. În urmă cu trei luni, şobolanii care au fost trataţi cu factorii de stimulare ai hormonului de creştere au început să moară în chip misterios.

— De unde proveneau aceşti factori?

— Doctorul Hayes îi extrăgea singur din creierul de şobolan. Mai ales din hipotalamus. Apoi îi producea prin tehnicile de recombinare a ADN-ului.

— Deci experienţele au dat greş?

— Complet, spuse Helene. Dar ca orice mare cercetător, doctorul Hayes nu s-a simţit descurajat. Din contră, s-a dedicat şi mai mult muncii sale. A testat diferite proteine, dar, din nefericire, cu aceleaşi rezultate fatale.

— Crezi că doctorul Hayes a minţit când mi-a spus că a făcut o descoperire?

— Doctorul Hayes nu minţea niciodată, spuse Helene indignată.

— Atunci cum îţi explici? întrebă Jason. La început am crezut că Hayes suferea de o cădere nervoasă. Acum nu mai sunt atât de sigur de acest lucru. Ce părere ai?

— Doctorul Hayes nu a avut nici o cădere nervoasă, spuse Helene, ridicându-se şi dându-i lui Jason de înţeles că discuţia se încheiase.

Helene nu avea de gând să asculte calomniile la adresa defunctului ei şef.

Cu un sentiment de frustrare, Jason coborî la biroul său, unde Sally pregătise deja doi pacienţi pentru examenul medical. Între cele două consultaţii, Jason reuşi să scape de Sally destulă vreme pentru a putea cerceta rezultatele analizelor de laborator ale lui Holly Jennings. Singura schimbare mai semnificativă faţă de cele anterioare era o valoare mai ridicată a gamma globulinei, determinându-l pe Jason să se gândească din nou la o boală, alta decât SIDA, prin care era afectat sistemul autoimunitar. În loc să

inhibe sistemul imunitar, ca în cazul virusului HIV, problema părea să ia o formă destructivă.

Pe la jumătatea dimineții, Jason fu sunat de Margaret Danforth, care-i spuse fără altă introducere:

— M-am gândit că ar trebui să ştii că în urina doctorului Hayes au fost găsite uşoare urme de cocaină.

Deci Curran a avut dreptate, gândi Jason în timp ce punea receptorul în furcă. Dar Jason nu putea spune dacă faptul era legat sau nu de afirmația lui Hayes despre descoperirea făcută, sau de frica de a fi atacat.

Jason fu obligat să renunțe la speculațiile sale în fața marelui număr de pacienți care-l aşteptau pentru consultații. Tensiunea crescu datorită unui telefon de la Shirley, care se pare că aflase despre vizita lui la Helene.

— Jason, spuse ea pe un ton aspru, te rog să nu mai răscoleşti lucrurile. Lasă spiritele să se calmeze în privința cazului Hayes.

— Cred că Helen ştie mai multe decât ne spune.

— De fapt de partea cui eşti tu? întrebă Shirley.

— Bine, bine, spuse el, întrerupând-o cu mojicie, în momentul în care Madaleine Krammer, o veche pacientă, fusese adusă la urgență.

Până acum, inima ei funcționase în condiții normale. Dintr-o dată, i se umflaseră gleznele şi începuse să horcăie. În ciuda medicamentației puternice, boala ei congestivă de inimă se agravase atât de tare, încât Jason insistase ca femeia să fie spitalizată.

— Nu săptămâna asta, protestase Madaleine. Vine în vizită fiul meu din Carolina cu noul lui bebeluş. Nu mi-am văzut niciodată nepoțica. Vă rog!

Madaleine era o femeie de şaizeci şi cinci de ani, veselă, cu părul de un gri argintiu. Lui Jason îi plăcuse totdeauna de ea pentru că plângea foarte rar şi pentru că îi era mereu foarte recunoscătoare pentru tratamentul medical prescris.

— Îmi pare rău, Madaleine. N-aş fi făcut acest lucru dacă nu l-aş fi considerat necesar. Singura modalitate prin care îți putem schimba tratamentul este numai sub o strictă observație.

Mormăind ceva, Madaleine acceptă resemnată. Jason îi spuse că va veni s-o vadă mai târziu şi o lăsă pe mâinile pricepute ale

Claudiei. Pe la ora patru după-amiază, Jason reuşise să recupereze întârzierea din planificare. Ieşind din birou, Jason dădu peste Roger Wanamaker, a cărei siluetă impresionantă bloca în întregime holul îngust.

— E rândul meu, spuse Roger. Ai puţin timp liber ca să stăm de vorbă?

— Bineînţeles, spuse Jason, care nu refuza niciodată un coleg.

Îl conduse pe Roger înapoi în birou. Acesta, ceremonios, lăsă să cadă pe masă o fişă medicală.

— Aşa, ca să nu te simţi singur, spuse el. E fişa unui director executiv de la Data General, în vârstă de cincizeci şi trei de ani, care a fost adus la camera de gardă mort de-a binelea. Cu mai puţin de trei săptămâni în urmă, i-am făcut un examen medical complet.

Jason deschise fişa şi aruncă o privire asupra rezultatelor examenelor medicale, inclusiv a EKG-ului şi a analizelor de laborator. Colesterolul era mărit, dar nu foarte tare.

— Un alt atac de inimă? întrebă el răsfoind fişa la rezultatul radiografiei pulmonare. Şi acesta era normal...

— Nu, spuse Roger. Comoţie cerebrală. Tipul a suferit de un atac chiar la mijlocul unei şedinţe de consiliu. Soţia lui e supărată foc. M-a făcut să mă simt îngrozitor. Mi-a spus că soţul ei a început să se simtă rău de când a venit la noi.

— Ce simptome avea?

— Nimic deosebit, spuse Roger. În special insomnii şi agitaţie, lucruri de care se plâng tot timpul majoritatea directorilor.

— Ce dracu se petrece? întrebă Jason ca pentru sine.

— Mă depăşeşte, spuse Roger. Dar încep să am un sentiment ciudat – ca şi cum ne-am afla în faţa unei epidemii sau ceva de genul acesta.

— Am vorbit cu Madsen de la patologie. L-am întrebat ce crede despre eventualitatea unei boli infecţioase necunoscute. A spus că nu e cazul. Mai degrabă e vorba de ceva metabolic, poate autoimunitar.

— Cred că ar trebui să facem ceva. Ce zici de întâlnirea pe care ai propus-o?

— Încă n-am convocat-o, recunoscu Jason. Am pus-o pe Claudia să scoată toate fişele tuturor examenelor medicale pe care

le-am făcut în ultimul an şi am rugat-o să verifice cum se simt pacienţii. Poate că ar trebui să faci şi tu acelaşi lucru.

— E o idee bună.

— Ce spune autopsia acestui caz? întrebă Jason, dându-i înapoi fişa lui Roger.

— E la medicul legist.

— Să-mi dai şi mie rezultatul.

După plecarea lui Roger, Jason îşi făcu o notiţă să nu uite să convoace o întâlnire cu ceilalţi internişti la începutul săptămânii următoare. Chiar dacă nu vroia să ştie cât de răspândită era problema, îşi dădea seama că nu putea să stea deoparte şi să privească în timp ce pacienţii cu rezultate bune la analize terminau prin a ajunge la morgă.

În drum spre ultimul pacient, Jason se surprinse din nou gândindu-se la Carol Donner. Venindu-i brusc o idee, făcu cale întoarsă la fişierul central, unde o găsi pe Claudia. O rugă să meargă la serviciul personal să vadă dacă poate face rost de adresa de acasă a lui Alvin Hayes. Jason era sigur că dacă cineva putea face acest lucru, aceasta era Claudia.

Îndreptându-se din nou spre pacienţii ambulatorii, Jason se întrebă de ce nu încercase să obţină adresa lui Hayes mai devreme. Dacă această Carol Donner trăise cu el, era mult mai simplu să stea de vorbă cu ea la ea acasă decât la Club Cabaret. Poate că ea avea vreo idee despre descoperirea lui Hayes, sau dacă nu, măcar despre sănătatea lui. Când Jason termină cu ultimul pacient, Claudia făcuse deja rost de adresă. Era în South End.

După ce consultă toţi pacienţii ambulatorii şi dictă corespondenţa necesară, Jason se îndreptă spre liftul principal pentru a începe vizita pacienţilor săi internaţi. Madaleine Krammer fu prima.

Arăta deja mai bine. O diureză puternică îi dezumflase considerabil picioarele şi mâinile, dar când o mai consultă o dată, Jason fu din nou tulburat să constate că pupilele femeii păreau foarte dilatate şi nu reacţionau la lumină. Jason însemnă ceva pe fişa ei, apoi îşi continuă vizita.

Înainte de a merge să-l vadă pe Matthew Cowen, Jason îi scoase mai întâi fişa pentru a vedea ce se constatase în urma

examenului oftalmologic. Şocat, Jason citi: „Cataractă slabă la ambii ochi. A se repeta consultul peste şase luni.” Lui Jason nu-i veni să-şi creadă ochilor. Cataractă la treizeci şi cinci de ani? Îşi aduse aminte că în autopsia lui Connoly apărea şi cataracta. Îşi aminti, de asemenea, de pupilele dilatate ale Madaleinei Krammer. Ce dracu mai era şi asta? În timp ce se îndrepta pe culoar să-l vadă pe Matthew, Jason era în continuare deosebit de derutat.

— O să-mi dați iarăşi medicamentele acelea ciudate? întrebă Matthew de îndată ce-l văzu pe Jason.

— Nu, de ce întrebi?

— Pentru că a început să-mi cadă părul.

Ca să demonstreze ceea ce spunea, Matthew trase de nişte şuvițe, care, într-adevăr, se desprinseră imediat. Le împrăştie pe pernă.

Jason ridică o şuviță şi o plimbă între degetul mare şi index. Părul părea normal, în afara unei albețe la rădăcină. Apoi Jason examină pielea capului lui Matthew. Şi aceasta părea normală şi nu prezenta inflamații sau locuri dureroase.

— De când se petrece treaba asta? întrebă el, revenindu-i în minte, uimitor de clar, amintirea lui Brian Lennox, precum şi afirmațiile doamnei Harring că soțul ei începuse să-şi piardă părul.

— Astăzi e mult mai rău, spuse Matthew. Nu vreau să par un paranoic, dar se pare că totul mi se întâmplă numai mie.

— E doar o coincidență, îi răspunse Jason, încercând să-şi dea curaj în acelaşi timp şi sieşi. Îl voi ruga pe dermatolog să te mai consulte o dată. Poate că are vreo legătură şi cu uscăciunea pielii. Care mai e situația în această privință? Ai constatat vreo îmbunătățire?

— E mai rău. N-ar fi trebuit să vin la spital.

Jason fu ispitit să-i dea dreptate, mai ales pentru că toți pacienții săi se simțeau atât de rău. După ce-şi termină vizita, era sleit de oboseală. Aproape că uitase că nişte prieteni bine intenționați insistaseră să meargă în seara aceea la o petrecere ca să-l prezinte unei frumoase juriste de treizeci şi patru de ani, al cărei nume era Penny Lambert. Mai avea la dispoziție o oră şi hotărî că nu mai avea rost să meargă acasă. Aşa că scoase o hartă

a oraşului Boston, pe care o avea în maşină şi căută Springfield Street, pe care se afla apartamentul lui Hayes. Era dincolo de Washington Street. Considerând că era ora potrivită pentru a o prinde pe Carol Donner, Jason se hotărî să meargă chiar acolo. Uşor de spus, greu de făcut! Îndreptându-se spre sudul oraşului, Jason intră într-un trafic aglomerat şi merse bară în bară pe Massachusetts Avenue. Dând dovadă de multă voinţă, reuşi să intre pe Washington Street, de unde viră la stânga şi apoi din nou la stânga, pe Springfield. Localiză clădirea unde era apartamentul lui Hayes şi găsi un loc de parcare.

Zona era un amalgam de clădiri renovate şi nerenovate. A lui Hayes făcea parte din a doua categorie. Pe scara de la intrare erau numeroase inscripţii graffiti. Jason intră în hol şi observă că multe cutii poştale fuseseră desfăcute şi că uşa de intrare din interior nu era încuiată. De fapt, încuietoarea fusese smulsă de multă vreme şi nu mai fusese înlocuită. Apartamentul lui Hayes era la etajul al treilea. Jason începu să urce scara prost luminată. Mirosea a mucegai şi a igrasie.

Clădirea era mare, cu câte un apartament pe fiecare etaj. La etajul al treilea, Jason călcă peste nişte ziare *Boston Globe*, care încă mai erau în învelitoarea lor de plastic. Nu găsi nici o sonerie, aşa că bătu la uşă. Neprimind nici un răspuns, Jason bătu încă o dată şi mai tare. Uşa se întredeschise scârţâind. Uitându-se în jos, Jason observă că încuietoarea fusese forţată de curând şi că lipsea o parte din tocul uşii. Folosindu-se de degetul arătător, Jason deschise uşa. Aceasta scârţâi din nou, ca de durere.

— E cineva acasă? strigă Jason.

Nu primi nici un răspuns. Intră în apartament.

— E cineva acasă?

Nu se auzea nici un zgomot, doar apa curgând la toaletă. Jason închise uşa în urma lui şi privi prin holul întunecat spre o uşă întredeschisă.

Jason aruncă o privire şi aproape o zbughi înapoi. Apartamentul fusese răscolit. Livingul, odinioară decorat cu antichităţi atrăgătoare şi cu reproduceri, era în întregime răvăşit. Toate sertarele biroului şi ale bufetului fuseseră trase afară şi trântite pe jos. Pernele de pe canapea fuseseră tăiate şi conţinutul unei biblioteci mari era împrăştiat pe jos.

Călcând cu grijă peste această dezordine, Jason îşi aruncă privirea într-un dormitor mic, care era în aceeaşi stare ca şi sufrageria, apoi merse pe culoar spre locul unde îşi închipuia că trebuia să fie dormitorul cel mare. Şi acolo era aceeaşi dezordine. Toate sertarele fuseseră trântite pe jos, iar hainele din şifonier fuseseră smulse de pe umeraşe şi aruncate pe podea. Ridicând câteva, Jason observă ca erau numai haine bărbăteşti.

Deodată, uşa de la intrare scârţâi, iar Jason simţi un fior pe şina spinării. Lăsă să-i cadă hainele din mână. Vru să întrebe din nou dacă era cineva acasă, sperând să fie Carol Donner, dar era prea speriat ca să poată articula vreo vorbă. Îngheţă de spaimă, cu urechile ciulite să prindă cel mai mic zgomot. Poate că a fost un curent de aer... Apoi Jason auzi o bufnitură surdă, care părea a fi zgomotul făcut de un pantof lovind o carte sau un sertar căzut. Era clar că cineva intrase în apartament şi Jason avea sentimentul că oricine ar fi fost, acesta ştia de existenţa lui acolo. Broboanele de transpiraţie care îi apăruseră pe frunte începură să-i picure de-a lungul nasului. Avertismentul pe care i-l dăduse detectivul Curran în legătură cu pericolul pe care-l prezenta lumea drogurilor îi reveni în minte. Se întrebă dacă exista vreo cale să se strecoare afară. Îşi dădu însă seama că se afla la capătul unui culoar lung.

Dintr-o dată, în pragul uşii apăru o siluetă înaltă. Chiar dacă era întuneric, Jason îşi dădu seama că omul avea armă.

Jason fu cuprins de panică. Dar tot nu făcea nici o mişcare. După o clipă, o siluetă mai scundă i se alătură primeia şi, împreună, pătrunseră în încăpere. Apoi înaintară implacabil spre Jason, pas cu pas. Părea că trecuse o veşnicie. Jason ar fi vrut să ţipe şi să fugă.

6

În clipa imediat următoare, Jason crezu că a murit. Văzuse o străfulgerare. Abia după aceea îşi dădu seama că nu fusese foc de armă, ci că un bec fusese aprins deasupra capului său. Era încă în viaţă. În faţa lui stăteau doi poliţişti în uniformă. Lui Jason îi veni să-i îmbrăţişeze, atât se simţea de uşurat.

— Mă bucur să vă văd, băieţi, spuse Jason.

— Întoarce-te! îi ordonă poliţistul mai corpolent, neluând în seamă comentariile lui Jason.

— Vă pot da o explicaţie... începu Jason, dar i se spuse să-şi ţină gura, să-şi pună mâinile pe perete şi să-şi desfacă picioarele.

Cel de-al doilea poliţist îl percheziţionă, scoţându-i portofelul. După ce se convinseră că Jason nu avea armă asupra lui, îi traseră mâinile de pe perete şi-i puseră cătuşe. Apoi îl duseră de-a lungul apartamentului, pe scări în jos şi ajunseră în stradă. Câţiva trecători se opriră să urmărească cum Jason era împins pe bancheta din spatele unei maşini fără însemne.

Poliţiştii nu scoaseră nici o vorbă cât dură drumul până la secţie, iar Jason consideră că nu are nici un rost să le dea vreo explicaţie până nu ajung la destinaţie. Acum, că se calmase, începu să reflecteze la ce avea de făcut. Bănuia că i se va permite să dea un telefon şi se întreba dacă s-o sune pe Shirley sau pe avocatul pe care-l consultase când îşi vânduse casa.

Dar când sosiră la secţie, poliţiştii îl duseră într-o încăpere mică şi goală, unde îl şi lăsară. Uşa făcu un mic zgomot după ce ieşiră şi Jason îşi dădu seama că fusese încuiat pe dinafară. Nu mai fusese niciodată până atunci la închisoare şi nu se simţea deloc bine.

Pe măsură ce minutele treceau, Jason îşi dădu seama de gravitatea situaţiei. Îşi aduse aminte de rugămintea lui Shirley de a nu mai răscoli cazul. Numai Dumnezeu ştia ce efecte va putea avea arestarea lui asupra imaginii clinicii, în cazul că va deveni publică.

Într-un târziu, uşa încăperii se deschise şi intră detectivul Curran, urmat de poliţistul mai scund. Jason se bucură să-l vadă

pe Curran, dar îşi dădu seama imediat că plăcerea nu era reciprocă. Ridurile de pe chipul lui Curran păreau mai adânci ca niciodată.

— Scoateţi-i cătuşele, spuse Curran fără să zâmbească.

Jason se ridică în picioare în timp ce poliţistul în uniformă îi eliberă mâinile. Jason se uita la Curran, încercând să-i ghicească gândurile, dar chipul acestuia rămânea impenetrabil.

— Vreau să vorbesc cu el între patru ochi, îi spuse Curran poliţistului care înclină capul şi ieşi.

— Ia-ţi portofelul ăsta blestemat! spuse Curran, vârându-l în palma lui Jason. Nu prea iei în seamă sfaturile ce ţi se dau, nu-i aşa? Ce trebuie să fac ca să te conving că afacerile cu droguri sunt o problemă serioasă?

— Dar am încercat numai să stau de vorbă cu Carol Donner...

— Minunat! Aşa că ţi-ai vârât nasul să ne strici toate aranjamentele.

— Ca de exemplu? întrebă Jason, simţind că începe să se enerveze.

— Brigada de moravuri a pus sechestru pe apartamentul lui Hayes deoarece am aflat că s-a cotrobăit prin el. Speram să prindem pe cineva care prezintă puţin mai mult interes decât dumneata!

— Îmi pare rău.

Curran scutură capul, nemulţumit:

— Putea fi şi mai rău. Puteai fi rănit. Te rog, domnule doctor, ce-ar fi să te întorci la meseria dumitale?

— Acum sunt liber să plec? întrebă Jason nevenindu-i să creadă.

— Da, spuse Curran întorcându-se spre uşă. N-am de gând să te mai reţin. N-are rost să pierdem vremea.

Jason plecă de la secţia de poliţie şi luă un taxi care-l duse înapoi pe Springfield Street, de unde îşi recuperă maşina. Privi în sus la clădirea care adăpostea apartamentul lui Hayes şi se înfioră. Trăise o experienţă îngrozitoare.

Cu destulă adrenalină în sistemul său nervos pentru a putea alerga o milă în patru minute, Jason se bucura că-şi făcuse planuri pentru seara respectivă. Prietenii lui, familia Alic, invitaseră un grup de persoane vesele, iar vinul şi mâncarea erau

într-adevăr grozave. Fata cu care vroiau să-i facă cunoştinţă, Penny Lambert, era o tânără tipică pentru clasa funcţionarilor mijlocii, îmbrăcată într-un stil cam conservator, într-un taior de mătase albastră şi cu un jabou bogat, tot din mătase. Din fericire era prietenoasă şi vorbăreaţă şi părea potrivită să compenseze neputinţa lui Jason de a nu se mai gândi la apartamentul lui Hayes şi nevoia de a vorbi cu Carol Donner.

După ce terminară de servit cafeaua şi coniacul, lui Jason îi veni o idee. Poate că dacă se oferea să o conducă pe Penny acasă, ar fi putut s-o convingă să treacă pe la clubul lui Carol. Era evident că fata nu mai locuia în apartamentul lui Hayes şi Jason îşi imagina că ar avea mai multe şanse să vorbească cu ea dacă era însoţit de o altă femeie. Penny îi acceptă bucuroasă oferta de a o conduce şi, o dată ce intrară în maşină, Jason o întrebă dacă îi place aventura.

— Ce vrei să spui? îl întrebă ea cu prudenţă.

— M-am gândit că poate ţi-ar plăcea să vezi şi cealaltă faţă a Bostonului.

— Ca de exemplu o discotecă?

— Ceva de genul ăsta, spuse Jason. Într-un mod puţin pervers, Jason se gândi că experienţa respectivă nu i-ar strica lui Penny. Era destul de drăguţă, dar prea previzibilă.

Penny se relaxă, zâmbi şi trăncăni până când opriră în faţa clubului Cabaret.

— Eşti sigur că e o idee bună? îl întrebă ea.

— Haide, o îndemnă Jason.

Pe drum îi făcuse o scurtă introducere, explicându-i că vroia să o vadă pe fata cu care trăise doctorul Hayes. Penny îşi aduse aminte că citise povestea în ziare, dar nu fusese prea convinsă, aşa că Jason fu nevoit s-o mai ducă puţin cu vorba până ce Penny îl lăsă să parcheze maşina şi să intre.

Spectacolul de vineri urma să fie ceva deosebit. Prinzând-o pe Penny de mână, Jason îşi croi drum prin încăpere, sperând să nu dea peste bărbatul cu ochelari fumurii şi de cei doi bodyguarzi ai acestuia. Cu ajutorul unei bancnote de cinci dolari, reuşi s-o convingă pe una dintre chelneriţe să le dea un separeu lângă peretele din margine, mai ridicat cu câteva trepte de podea. De acolo puteau vedea podiumul în timp ce rămâneau parţial ascunşi

de dansatoare de către siluetele întunecate ale bărbaţilor care şedeau la bar.

Intraseră exact într-o pauză dintre numere. Tocmai comandaseră băutura când difuzoarele se treziră la viaţă. Jason se obişnuise cu întunericul şi putea distinge chipul lui Penny. Ceea ce vedea cel mai bine la ea era albul ochilor. Femeia abia dacă mai clipea.

Apăru o stripteuză înfăşurată într-un văl diafan. Se auziră câteva fluierături. Penny rămase tăcută. Când îi dădu chelneriţei banii pentru băutură, Jason o întrebă dacă cumva Carol Donner avea să danseze în seara respectivă. Fata îi răspunse că primul ei număr era la unsprezece. Jason avu un sentiment de uşurare – cel puţin nu avusese de suferit o dată cu răscolirea apartamentului.

După plecarea chelneriţei, Jason văzu că dansatoarea ajunsese deja la şiretul din jurul şalelor, iar Penny îşi ţinea buzele lipite strâns.

— E dezgustător, spuse ea cu dispreţ.

— Nu e „Boston Symphony”, fu de acord Jason.

— Are şi celulită.

Jason se uită cu mai multă atenţie când dansatoarea urcă treptele. Aşa era, dosul coapselor era plin de gropiţe. Jason zâmbi. Ciudat ce simţ al observaţiei aveau femeile.

— Bărbaţii ăştia chiar se distrează? întrebă Penny cu dezgust.

— Bună întrebare. Nu ştiu. Majoritatea dintre ei par plictisiţi.

Dar plictiseala le trecu tuturor când apăru Carol Donner. Ca şi în seara trecută, mulţimea se învioră de îndată ce fata îşi începu programul.

— Ce părere ai? întrebă Jason.

— E o dansatoare bună, dar nu-mi vine să cred că prietenul tău era încurcat cu ea.

— Asta este şi părerea mea, spuse Jason.

Dar acum nu mai era atât de sigur. Carol Donner emana o personalitate diferită de cea la care se aşteptase.

***

După ce Carol îşi termină programul şi, la fel ca data trecută, nu mai apăru printre meseni, Jason simţi că a stat destul. Penny abia aştepta să plece şi Jason observă că nu prea avusese multe

de spus pe drumul spre casă. Îşi dădu seama că nu rămăsese cu o impresie prea bună despre cabaret. Când o lăsă în faţa uşii, Jason nici măcar nu mai făcu efortul să-i spună că o s-o mai caute. Ştia că familia Alic va fi dezamăgită, dar îşi spuse că ei ar fi trebuit să-l cunoască mai bine, nu să-l încurce cu un jabou.

După ce se întoarse acasă, Jason se dezbrăcă şi luă de pe birou studiul despre ADN. Se vârî în pat şi începu să citească. Aducându-şi aminte de oboseala prin care trecuse în aceeaşi după-amiază, crezu că va adormi repede. Citi despre bacteriofagi, particulele virale care infectau bacteriile şi despre modul cum erau folosiţi aceştia în ingineria genetică. Apoi trecu la capitolul despre plasmide, despre care nu auzise până când începuse să citească despre ADN. Se minună când află că acestea erau molecule circulare şi mici de ADN, care existau în bacterii şi care se reproduceau cu fidelitate o dată cu bacteriile. Şi ele aveau un rol enorm de important de vehiculare în introducerea segmenţilor de ADN în interiorul bacteriei.

Treaz încă, Jason se uită la ceas. Era trecut de ora două şi nici vorbă de somn. Ridicându-se din pat, se duse în living şi privi afară la piaţa Louisburg. O maşină opri. Era chiriaşul care ocupa apartamentul dinspre grădină din casa în care locuia Jason. Şi el era doctor şi, cu toate că erau în bune relaţii, Jason ştia puţine despre el în afară de faptul că se întâlnea cu o mulţime de femei frumoase. Jason se întreba unde le găsea oare pe toate. Fără să se dezmintă, bărbatul ieşi din maşină însoţit de o blondă atrăgătoare cu care dispăru printre râsete înfundate. Jason auzi închizându-se uşa de la intrare. Tăcerea se aşternu din nou. Jason nu şi-o putea scoate din minte pe Carol Donner, dorindu-şi să stea de vorbă cu ea. În timp ce se uita la ceasul de pe poliţă, îi veni o idee. Se întoarse repede în dormitor, se îmbrăcă din nou şi ieşi în stradă să-şi ia maşina.

Având unele îndoieli despre posibilele consecinţe, Jason conduse maşina înapoi, spre Combat Zone. În contrast cu restul oraşului, aici era încă multă activitate. Trecu o dată pe lângă Club Cabaret, apoi înconjură clădirea şi intră pe o stradă lăturalnică, unde şi parcă. Opri motorul. Prezenţa unor tipi suspecţi care zăboveau pe pragul caselor sau pe străduţa lăturalnică îl făcea pe Jason să nu se simtă în largul său. Controlă dacă erau încuiate

toate portierele.

La un sfert de oră de la sosirea lui, un grup mare de oameni ieşiră din club şi apoi se împrăştiară care încotro. După alte zece minute apărură şi dansatoarele. Stătură puţin de vorbă în faţa clubului, apoi se despărţiră. Carol nu era printre ele. În momentul în care crezu că o pierduse, Carol ieşi şi ea însoţită de unul din bodyguarzi. Acesta purta peste tricoul alb o jachetă de piele cu fermoarul neîncheiat. O luară spre dreapta, îndreptându-se spre Washington Street, către magazinul Filene.

Jason porni motorul maşinii, neştiind ce trebuia să facă în continuare. Din fericire, traficul era intens, atât cel pietonal, cât şi cel rutier. Pentru a nu o pierde pe Carol din ochi, Jason trase maşina pe dreapta. Un poliţist îl văzu şi-i făcu semn să plece de acolo. Carol şi prietenul ei o luară la stânga pe Boylston Street, se îndreptară spre o parcare în aer liber şi intrară într-un Cadillac mare, de culoare neagră.

Cel puţin nu-mi va fi greu să-l urmăresc, gândi Jason. Dar nemaifăcând acest lucru până atunci, Jason descoperi că nu era la fel de uşor cum îşi imaginase, mai ales dacă vroia să nu fie observat. Cadillacul trecu pe lângă Consiliul municipal, o luă spre nord pe Charles Street, apoi la stânga pe Beacon Street, trecând de Hampshire House. După câteva intersecţii, maşina trase pe stânga carosabilului şi opri. Era o zonă a oraşului numită Black Bay, unde se aflau case mari din secolul trecut, construite din piatră. Majoritatea dintre ele fuseseră transformate în întreprinderi rentabile sau societăţi mixte. Jason trecu de Cadillac în momentul în care Carol tocmai cobora.

Încetinind, Jason o privi prin oglinda retrovizoare cum alerga pe treptele unei clădiri mari cu ferestre boltite. Jason o luă la stânga pe strada Exeter, apoi se îndepărtă pe Marlborough. După ce aşteptă să se scurgă vreo zece minute, Jason făcu un nou înconjur. Ajuns din nou pe Beacon Street, se uită după Cadillacul negru. Acesta dispăruse.

Jason parcă maşina în faţa unei guri de apă, la jumătatea drumului între intersecţie şi clădirea în care intrase Carol. La ora trei noaptea, cartierul Black Bay era liniştit – nu trecea nici un pieton, doar câte o maşină din când în când. Luând-o pe aleea care ducea spre casa lui Carol, Jason supraveghe faţada cu şase

etaje şi nu văzu nici o lumină la nici una dintre ferestre. Intră în holul exterior, se uită la numele din dreptul soneriilor. În total erau paisprezece. Spre dezamăgirea lui, nu găsi nici un Donner.

Ieşind din nou afară, Jason se gândi la ce trebuia să facă în continuare. Aducându-şi aminte că văzuse o alee ce trecea printre străzile Beacon şi Marlborough, înconjură ansamblul de clădiri, numărându-le, până o localiză pe cea a lui Carol. La etajul al patrulea se vedea o lumină aprinsă. Jason bănui că trebuia să fie a lui Carol din moment ce era puţin probabil ca altcineva să mai fie treaz la ora aceea.

Intenţionând să se întoarcă în hol şi să apese pe soneria potrivită, Jason o luă înapoi pe alee. Văzu imediat o siluetă singuratică, dar îşi continuă drumul, sperând că bărbatul va trece pur şi simplu pe lângă el. Pe măsură ce distanta dintre cei doi se micşora, Jason îşi încetini paşii, apoi se opri. Spre disperarea lui, Jason îl recunoscu pe bodyguard. Jacheta din piele a acestuia era tot desfăcută şi sub ea se vedea tricoul alb, întins la maximum de muşchii puternici. Era acelaşi individ care îl aruncase în stradă de la Club Cabaret cu o seară înainte.

Bărbatul continua să se apropie de Jason, îndoindu-şi degetele ca pentru a anticipa ce avea de gând să facă. Jason bănui că avea vreo 25 de ani, iar faţa buhăită a bărbatului trăda cura cu steroizi. Era clar că vroia gâlceavă. Iar speranţa că tipul nu-l va recunoaşte se dovedi nefondată când namila mârâi:

— Pervesu' dracului ce eşti! ţipă el, oprindu-l pe Jason din mers.

Jason se eschivă făcând o mişcare la stânga şi-l prinse pe vlăjgan de coapsă, încercând să-l surprindă pe picior greşit. Din nefericire, parcă ar fi apucat de picior un pian. În schimb, Jason fu smucit în sus. Pentru el, inegalitatea acestui meci deveni evidentă, astfel că se hotărî să aleagă calea dialogului.

— De ce nu cauţi pe cineva de calibrul tău? strigă el exasperat.

— Pentru că nu-mi plac perverşii, spuse musculosul, ridicându-l pe Jason de la pământ.

Zvârcolindu-se într-o parte şi în alta, Jason reuşi să iasă din haină şi o luă la goană în jos pe alee, lovind un tomberon de gunoi.

— Te-nvăţ eu minte să-i mai dai târcoale lui Carol! urlă namila,

lovind cu piciorul tomberonul de gunoi în momentul în care începu să alerge după Jason.

Dar anii de jogging ai lui Jason îşi spuseră cuvântul. În ciuda greutăţii sale, bărbatul era destul de rapid şi totuşi Jason auzi cum respiraţia urmăritorului său devine din ce în ce mai greoaie. Aproape ajunsese la capătul aleii când Jason alunecă pe nişte pietricele, pierzându-şi echilibrul pentru o clipă. În momentul în care încerca să se ridice, o mână grea îl apucă de umăr şi-l întoarse cu faţa în sus.

7

— Nu mişcaţi! Poliţia! se auzi o voce care sparse linişte a nopţii.

Jason şi bodyguardul îngheţară. Portierele unei maşini de poliţie fără însemne, parcată la intrarea pe alee, se deschiseră brusc şi trei poliţişti în haine civile coborâră. Pentru a doua oară, lui Jason i se ordonă:

— Faţa la perete! Desfă picioarele!

Jason se supuse, dar bodyguardul ezită o clipă. În cele din urmă acesta mârâi spre Jason:

— Ai avut noroc, ticălosule!

Apoi se conformă şi el.

— Ţine-ţi gura! ţipa unul dintre poliţişti.

Jason şi urmăritorul lui fură percheziţionaţi repede, apoi li se spuse să se întoarcă cu faţa şi să-şi ţină mâinile deasupra capului. Un poliţist scoase o lanternă şi le verifică actele de identitate.

— Bruno Demarco? întrebă poliţistul ţinând lanterna îndreptată spre bodyguard.

Bruno dădu afirmativ din cap. Lumina se mută pe Jason.

— Doctorul Jason Howard?

— Da.

— Ce se petrece aici? întrebă poliţistul.

— Târâtura asta încerca să-mi deranjeze prietena, îl informă Bruno ca ieşit din minţi. A urmărit-o.

Poliţistul se uita când la Jason, când la Bruno, apoi se duse la maşină, deschise portiera şi luă ceva de pe bancheta din spate. Când se întoarse, îi înapoie portofelul lui Bruno şi-i spuse să plece acasă şi să se culce.

La început, Bruno păru că nu pricepe, dar în cele din urmă îşi luă portofelul.

— Te ţin eu minte, ticălosule, îi ţipă el lui Jason, apoi dispăru în direcţia străzii Beacon.

— Tu, spuse poliţistul către Jason, tu treci în maşină.

Jason era uluit. Nu-i venea să creadă că-l lăsaseră pe agresor

să plece, nu pe el. Era pe punctul de a se plânge când polițistul îl apucă de mână şi-l împinse pe bancheta din spate.

— Ai început să ne deranjezi foarte tare, spuse detectivul Curran, care şedea în maşină şi fuma cu indiferență. Trebuia să las namila aia să te lucreze.

Jason nu-şi putea găsi cuvintele.

— Sper că ai idee, continuă Curran, despre cât de mult ne strici cazul ăsta. Întâi punem sub observație apartamentul lui Hayes. Te bagi şi strici totul. Apoi o urmărim pe Carol Donner şi te bagi şi aici. Putem clasa întreaga operațiune. Cu siguranță, n-o să mai aflăm nimic de la ea în această situație. Unde dracu ți-ai lăsat maşina? Presupun că ai venit cu o maşină, nu?

— Imediat după colț, spuse Jason cu umilință în glas.

— Te sfătuiesc să te urci la volan şi să te duci acasă, spuse Curran încet. Şi-ți mai dau un sfat: să te întorci la medicina dumitale şi să laşi pe seama noastră investigațiile. Ne faci munca imposibilă.

— Îmi pare rău, începu Jason, n-am crezut că...

— Acum pleacă, spuse Curran concediindu-l cu un gest al mâinii.

Jason coborî din maşina poliției, simțindu-se ca un prost. Sigur că o urmăreau pe Carol. Dacă trăise cu Hayes, era probabil şi ea amestecată în comerțul cu droguri. De fapt, ținând cont de meseria ei, era o treabă aproape sigură. După ce se urcă la volanul maşinii lui, Jason se gândi la haina pe care o pierduse, apoi o dădu dracului şi porni spre casă.

Se făcuse deja ora trei noaptea când îşi târî picioarele pe treptele care duceau spre apartamentul său şi, făcându-şi datoria, dădu drumul la robot. Nu-şi luase cu el pager-ul când plecase în urmărirea lui Carol Donner şi spera să nu-l fi sunat nimeni. Era prea obosit pentru a mai face față unei urgențe. Nu era nici un apel de la spital, dar Shirley îi lăsase un mesaj, rugându-l să o sune de îndată ce ajunge acasă, indiferent de oră. Centralista îi spunea că este urgent.

Uimit, Jason formă numărul. Shirley răspunse la primul apel.

— *Pe unde naiba ai umblat?*

— E o poveste lungă.

— Vreau să-mi faci un serviciu. Vino imediat până la mine.

— E trei şi jumătate, imploră Jason.

— Nu ţi-aş cere-o dacă n-ar fi important.

Jason îmbrăcă o altă haină, coborî la maşină şi conduse spre Brookline, întrebându-se ce urgenţă putea fi din moment ce nu suporta nici o amânare. Cu siguranţă că era ceva în legătură cu Hayes.

Shirley locuia pe Lee Street, o stradă ce înconjura Brookline Reservoir şi care şerpuia în sus spre o zonă cu locuinţe bune şi vechi. Casa în care locuia Shirley era construită din piatră folosită în forma ei naturală, frumos proporţionată, cu acoperiş în formă de mansardă şi cu două frontoane identice. Când intră pe aleea pietruită, văzu că toată clădirea era luminată. Opri în dreptul intrării şi în momentul când coborî din maşină – Shirley deschisese deja uşa.

— Îţi mulţumesc că ai venit, spuse ea, îmbrăţişându-l scurt.

Era îmbrăcată într-un jerseu de caşmir şi nişte jeanşi decoloraţi şi, pentru prima dată de când o cunoştea, părea total zăpăcită.

Îl conduse într-un living mare şi-l prezentă la doi directori executivi de la GHP, care erau şi ei în mod vizibil supăraţi. Jason dădu mâna întâi cu Bob Walthrow, un bărbat scund şi chel şi cu Fred Ingelnook, care semăna mult cu Robert Redford.

— Vrei un cocteil? întrebă Shirley. Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine unul.

— Numai un sifon, te rog, spuse Jason. Sunt mort de oboseală. Ce se petrece?

— Alte necazuri. Am fost sunaţi de la securitate. Azi-noapte s-a comis o spargere în laboratorul lui Hayes şi, practic, a fost distrus.

— Vandalism?

— Nu suntem siguri.

— Probabil, spuse Bob Walthrow. A fost percheziţionat.

— Lipseşte ceva? întrebă Jason.

— Nu ştim încă, spuse Shirley. Dar nu asta e problema. Vrem să nu afle presa. GHP nu-şi mai poate permite o publicitate nefavorabilă. Suntem pe cale de a încheia contracte cu două mari corporaţii care şi-au manifestat dorinţa de a se asocia cu Programul. S-ar putea speria dacă ar afla că poliţia crede că laboratorul lui Hayes a fost răvăşit pentru a se căuta acolo

droguri.

— E posibil, spuse Jason. Medicul legist mi-a spus că Hayes avea cocaină în urină.

— Dar-ar dracii! spuse Bob Walthrow. Să sperăm că presa nu va afla de acest lucru.

— Trebuie să reducem paguba la minimum! interveni Shirley.

— Şi ce propunere ai în acest sens? întrebă Jason, întrebându-se de ce fusese chemat.

— Consiliul de conducere vrea să păstrăm sub tăcere acest ultim incident.

— Asta poate fi destul de greu, spuse Jason sorbind o gură de sifon. Presa va afla probabil despre eveniment din registrele poliției.

— Tocmai aici e problema, spuse Shirley. Am hotărât să nu anunțăm poliția. Dar vroiam să aflăm şi părerea ta.

— A mea? întrebă Jason surprins.

— Ei bine, continuă Shirley, vrem să cunoaştem opinia personalului medical. Eşti şef în exercițiu. Ne-am gândit că ai putea afla în mod discret ce părere au ceilalți medici.

— Presupun că da, spuse Jason, întrebându-se cum ar putea face un sondaj în rândul celorlalți internişti fără a da în vileag acest episod. Dar dacă vreți să cunoaşteți părerea mea personală, nu cred că e deloc o idee buna. De altfel, n-o să puteți încasa asigurarea dacă nu informați mai întâi poliția.

— E o problemă, spuse Fred Ingelnook.

— E adevărat, fu de acord Shirley, dar e minoră în raport cu cea a relațiilor cu publicul. Pentru moment, n-o s-o raportăm. Dar vom studia problema asigurării şi vom cere părerea şefilor de departament.

— Cred că aşa e bine, spuse Fred Ingelnook.

— Bine, zise şi Bob Walthrow.

Discuția se încheiase şi Shirley îi trimise acasă pe cei doi directori executivi. Când Jason vru să-i urmeze, ea îl reținu, propunându-i să se întâlnească în aceeaşi dimineață la ora opt.

— Am rugat-o pe Helene să vină mai devreme. Poate reuşim să înțelegem ceva din ceea ce se întâmplă.

Jason încuviință din cap, continuând să se întrebe de ce nu putuse Shirley să-i spună toate astea la telefon. Dar era prea

obosit ca să-i mai pese şi, după ce o sărută scurt pe obraz, coborî în stradă la maşină, sperând să mai prindă două sau trei ore de somn.

8

În dimineața aceea de sâmbătă, trecuse de ora opt când Jason, cu ochii împăienjeniți, intră în biroul lui Shirley. Pereții erau îmbrăcați în lambriuri de mahon, pe jos era un covor verde închis şi toate armăturile erau din alamă, astfel că părea mai degrabă biroul unui bancher decât cel al unui director executiv dintr-o instituție de medicină preventivă. Shirley vorbea la telefon cu un funcționar de la asigurări, aşa că Jason se aşeză şi aşteptă. După ce termină convorbirea, Shirley îi spuse:

— Ai avut dreptate în legătură cu asigurarea. Nu au de gând să plătească nici o despăgubire dacă spargerea nu a fost raportată.

— Atunci raportează-o.

— Mai întâi să vedem cât de mari sunt pierderile şi ce lipseşte.

Trecură în clădirea destinată pacienților ambulatorii şi luară liftul până la etajul şase. Acolo îi aştepta un paznic care le descuie uşa interioară. Nu-şi mai puseră papucii de protecție şi nici halatul alb.

La fel ca apartamentul lui Hayes şi laboratorul era întors pe dos. Toate sertarele şi cutiile fuseseră golite pe jos, dar echipamentul de înaltă tehnicitate părea neatins, astfel că pentru amândoi fu clar că fusese căutat ceva şi că nu fusese o vizită în scopul distrugerii. Jason aruncă o privire în biroul lui Hayes. Era la fel de murdar, conținutul biroului şi al multor cutii cu dosare fiind împrăştiat pe jos.

Helene Brennquivist, albă şi trasă la față, apăru în pragul uşii camerei pentru animale. Avea din nou părul prins la spate, dar, fără obişnuitul ei halat larg de laborator, Jason putu să-şi dea seama că era chiar atrăgătoare.

— Poți să spui dacă lipseşte ceva? o întrebă Shirley.

— Nu-mi văd carnetul de date, spuse Helene. Şi câteva din culturile de bacterii E. coli au dispărut. Dar lucrul cel mai grav s-a petrecut cu animalele.

— Ce-i cu ele? întrebă Jason, observând pe fața ei de obicei inexpresivă că tremura de frică.

— Poate că ar fi mai bine să aruncați o privire. Au fost ucise toate.

Jason trecu pe lângă Helene şi intră în camera animalelor pe uşa din oțel. Fu imediat lovit de o duhoare puternică de grădină zoologică. Aprinse lumina. Era o încăpere mai mare, de aproximativ cincisprezece metri lungime şi nouă metri lățime. Cuştile animalelor era aranjate în şiruri şi una peste alta, uneori chiar şase.

Jason începu să se uite la primul şir, aruncând o privire în cuştile individuale. În urma lui, uşa se închise cu un clic decisiv. Helene nu exagerase: toate animalele pe care le vedea Jason erau moarte, contorsionate în poziții. Hidoase, multe dintre ele cu limbile însângerate, ca şi cum şi le-ar fi ros în timpul agoniei finale.

Brusc, Jason se opri. Uitându-se la un grup de cuşti mai mari, văzu ceva care-i întoarse stomacul pe dos: şobolani dintr-o specie pe care n-o mai văzuse niciodată. Erau uriaşi aproape de mărimea unui porc şi cozile în formă de bici erau groase ca încheietura mâinii lui Jason. Dinții ieşiți în afară erau lungi de zece centimetri. Apoi văzu nişte iepuri tot atât de mari şi şoareci albi de mărimea unor câini.

Acest aspect al ingineriei genetice îl înspăimânta pe Jason. Desi îi era frică de ce mai avea să vadă, curiozitatea îl împinse să mai facă câțiva paşi. Încet, privi şi în celelalte cuşti, văzând creaturi familiare, contorsionate în poziții care-i făceau rău. Ştiința o luase razna: iepuri cu mai multe capete şi şoareci cu mai multe labe şi ochi. Pentru Jason, manipularea genetică a bacteriilor primitive era un lucru, iar deformarea mamiferelor cu totul altceva.

Jason se întoarse în partea centrală a laboratorului, unde Shirley şi Helene se uitau la culturile de bacterii.

— Ai văzut animalele? o întrebă cu scârbă Jason pe Shirley.

— Din nefericire. Când era Curran aici. Nu-mi aduce aminte!

— GHP a autorizat aceste experimente? întrebă Jason.

— Nu, răspunse Shirley. Nu l-am întrebat niciodată pe Hayes. N-am crezut niciodată că ar trebui s-o facem.

— Forța celebrității, comentă Jason cu cinism.

— Animalele făceau parte din cercetările doctorului Hayes asupra hormonului de creştere, încearcă să se apere Helene.

— Indiferent, spuse Jason, pe care nu-l interesa pentru moment să se certe cu Helene pe motive de etică. Oricum, sunt toate moarte.

— Chiar toate? întrebă Shirley. Ce ciudat! Ce crezi că s-a întâmplat?

— Au fost otrăvite, spuse Jason încruntat. Totuşi, nu înţeleg de ce cineva interesat de droguri şi-ar bate capul să omoare animalele de laborator.

— Ai vreo explicaţie pentru toate astea? întrebă Shirley furioasă, întorcându-se spre Helene.

Femeia mai tânără scutură din cap că nu, plimbându-şi agitată privirea prin încăpere.

Shirley continua să se uite la Helene, care începu să se mute neliniştită de pe un picior pe altul. Jason privea scena, intrigat de purtarea brusc agresivă a lui Shirley.

— Ai face mai bine să fii cooperantă, spuse Shirley, sau vei avea mult de furcă. Doctorul Howard e convins că ne ascunzi ceva. Dacă e adevărat şi dacă aflăm ceva, sper că-ţi dai seama ce pot face din cariera ta.

Spaima Helenei deveni în sfârşit vizibilă.

— N-am făcut decât să urmez ordinele doctorului Hayes, spuse ea cu o voce pierdută.

— Ce ordine? îşi coborî Shirley vocea pe un ton ameninţător.

— Făceam şi un fel de colaborare externă...

— *Ce fel de colaborare?*

— Doctorul Hayes lucra clandestin pentru o companie numită Gene, Inc. Am dezvoltat o specie de E. coli recombinant ca să producem un hormon pentru ei.

— Ştiaţi că munca de colaborare şi cu alte firme era interzisă în mod expres prin contractul încheiat cu noi?

— Mi-a spus, recunoscu Helene.

Shirley se uită fix la Helene timp de un minut. În cele din urmă spuse:

— Nu vreau să spui nimănui nimic despre acest lucru. Vreau să-mi faci o listă detaliată cu toate animalele şi lucrurile care lipsesc sau au fost stricate în acest laborator şi să mi-o aduci direct mie. Ai înţeles?

Helene dădu din cap că da.

Jason o urmă pe Shirley care ieşi din laborator. Era evident că ea reuşise unde el dăduse greş şi anume spargerea faţadei lui Helen. Dar Shirley nu-i pusese întrebările esenţiale.

— De ce n-ai forţat-o să ne spună despre invenţia lui Hayes? o întrebă Jason când ajunseră în faţa liftului.

Shirley lovi butonul de mai multe ori, foarte nervoasă.

— Nu m-am gândit la asta. De fiecare dată când cred că afacerea Hayes se află sub control, apare ceva nou. Am specificat o clauză în contract, prin care era interzisă colaborarea şi cu alte firme.

— Oricum, nu mai contează acum, spuse Jason, urmând-o pe Shirley în lift. Omul a murit.

Ea oftă:

— Ai dreptate. Poate că exagerez. Aş vrea să se termine o dată toată afacerea asta.

— Tot mai am convingerea că Helene ştie mai multe decât ne spune.

— O să mai stau de vorbă cu ea.

— Şi după ce ai văzut animalele alea, nu crezi că ar trebui să chemi poliţia?

— O dată cu poliţia vine şi presa, îi reaminti Shirley. Iar presa înseamnă necazuri. În afară de animale, nu pare că ar fi fost stricat ceva deosebit de valoros.

Jason îşi ţinu gura. Raportarea unei spargeri era o decizie a administraţiei. Pe el îl interesa mai mult să afle în ce consta descoperirea făcută de Hayes şi ştia că nici poliţia şi nici presa nu vor ajuta la rezolvarea enigmei. Se întrebă dacă descoperirea avea legătură cu monstruoasele animale. Gândul că ar putea fi aşa îl făcu să se cutremure.

Jason îşi începu vizita cu Matthew Cowen. Din nefericire, starea sănătăţii lui se înrăutăţise. Pe lângă celelalte probleme, Matthew începuse să aibă un comportament bizar. Numai cu câteva minute în urmă, surorile îl găsiseră umblând pe coridoare, mormăind pentru sine cuvinte de neînţeles. Când Jason intră în salon, Matthew fusese aşezat în pat, dar acesta se uita la Jason ca la un străin. Matthew era total dezorientat şi nu mai ştia nici ce zi e, nici locul unde se află şi nu recunoştea pe nimeni. După părerea lui Jason, asta însemna un singur lucru: omul suferise o

embolie şi, probabil, cheagurile de sânge de la valvele inimii lui bolnave ajunseseră la creier. Cu alte cuvinte, suferise o congestie sau, poate, chiar mai multe congestii.

Fără să mai piardă nici o clipă, Jason ceru un consult neurologic. De asemenea, îl chemă şi pe chirurgul care făcuse intervenția. Cu toate că era pentru o anticoagulare rapidă, Jason hotărî să aştepte părerea neurologului. Între timp, îi dădu pacientului aspirină şi persantin, pentru a reduce aderența tromocitară. Congestiile erau o evoluție îngrijorătoare şi în acelaşi timp un semn rău.

Termină repede celelalte vizite şi se pregătea să meargă acasă să-şi facă somnul de care avea atâta nevoie, când fu anunțat să se prezinte la salonul de urgențe pentru unul din pacienții lui. Înjură în barbă, alergă pe scări în jos, sperând că oricare ar fi problema, va putea fi rezolvată uşor. Din nefericire, lucrurile nu stăteau deloc aşa.

Când ajunse cu respirația tăiată în salonul principal de tratamente, găsi un grup de rezidenți care făceau eforturi să reanimeze un pacient aflat în stare comatoasă. O privire scurtă aruncată asupra monitorului îi arătă că nu exista nici un fel de activitate cardiacă.

Jason se apropie de Judith Reinhard, care-i spuse că pacienta fusese găsită inconştientă de către soțul ei când acesta a încercat s-o trezească dimineața.

— Aparatul a înregistrat vreo activitate cardiacă sau respiratorie?

— Nici un fel, spuse Judith. De fapt mie mi se pare că e rece.

Jason atinse piciorul femeii şi-i dădu dreptate. Fața acesteia era întoarsă în direcție opusă.

— Cum o cheamă pe pacientă? întrebă Jason, pregătindu-şi în mod intuitiv moralul pentru o lovitură.

— Holly Jennings.

Jason se simți ca şi cum cineva l-ar fi lovit în stomac.

— Dumnezeule! murmură el.

— Vă simțiți bine? întrebă Judith.

Jason dădu din cap că da şi insistă ca echipa să continue eforturile de reanimare mai mult decât perioada rezonabilă. Jason bănuise unele tulburări când o văzuse pe Holly joi, dar nu atât de

grave. Nu putea accepta faptul că, la fel ca Cedric Harring, Holly va muri la mai puţin de o lună după ce rezultatele examenului medical dovediseră că era sănătoasă şi la două zile după ce Jason o văzuse din nou.

Şocat, Jason ridică receptorul şi o sună pe Margaret Danforth.

— Deci nici de data asta nu există antecedente cardiace?

— Nici.

— Ce se-ntâmplă acolo la voi? întrebă Margaret.

Jason nu răspunse. Vroia ca Margaret să renunţe la caz, pentru ca autopsia să se efectueze la GHP, dar Margaret ezită.

— Ne vom ocupa de caz chiar astăzi, spuse Jason. Îţi vom trimite un raport la începutul săptămânii viitoare.

— Îmi pare rău, spuse Margaret, încercând să ia o hotărâre. În mintea mea există o mulţime de întrebări şi cred că legea mă obligă pe mine să fac autopsia.

— Înţeleg. Dar bănuiesc că nu ai nimic împotrivă dacă ne-ai da şi nouă nişte probe, pentru a le putea cerceta şi aici.

— Aşa cred, spuse Margaret fără entuziasm. Ca să fiu sinceră, nici măcar nu cunosc legislaţia. Dar mă interesez. Aş prefera să nu aştept două săptămâni rezultatele examenului microscopic.

Jason se duse acasă şi se culcă. Dormi patru ore, întrerupt fiind de un apel telefonic al neurologului în privinţa lui Matthew. Vroia să-i administreze anticoagulante şi să-i facă o tomografie computerizată axială. Jason îl imploră să facă ce credea că e mai bine.

Încercă să adoarmă din nou, dar nu putu. Se simţea în pragul unei psihoze şi era speriat. Se ridică din pat. Era o zi de toamnă târzie şi mohorâtă, cu o burniţă măruntă, ce făcea ca Bostonul să fie îngrozitor. Luptând împotriva unei depresiuni nervoase, Jason începu să se plimbe încoace şi încolo prin apartament, căutând ceva care să-i ocupe gândurile. Dându-şi seama că nu mai putea rămâne în casă, se îmbrăcă într-o ţinută sport şi coborî la maşină. Ştiind că poate va da de necazuri, trecu de Beacon Street şi parcă în faţa apartamentului lui Carol.

După zece minute, ca şi cum Dumnezeu s-ar fi hotărât în sfârşit să-i dea un răgaz, apăru Carol. Îmbrăcată în jeanşi şi un pulover pe gât, cu părul castaniu bogat prins într-o coadă de cal, părea a fi tânăra studentă căreia clubul Cabaret îi făcea reclamă.

Simțind că burnițează mărunt, ea își deschise umbrela cu motive florale şi o porni pe stradă în sus, trecând la câțiva paşi de Jason care se făcu mic pe scaunul din maşină, temându-se fără vreun motiv întemeiat ca ea să nu-l recunoască.

Lăsându-i un avans bunicel, Jason coborî din maşină pentru a o urmări pe jos. O pierdu din ochi pe Dartmouth Street, dar o zări din nou pe Commonwealth Avenue. În timp ce continua s-o urmărească, era foarte atent ca nu cumva să dea peste Bruno sau Curran. La intersecția dintre străzile Dartmouth şi Boylston, Jason se opri la un stand de ziare şi răsfoi o revistă. Carol îl depăşi, aşteptă ca lumina semaforului să devină verde şi traversă în grabă strada Boylston. Jason se uită cu atenție la oameni şi la maşini, în căutarea vreunui element suspect. Dar nu exista nici un indiciu că fata n-ar fi fost singură.

Acum Carol trecea pe lângă Biblioteca Publică a oraşului şi Jason bănui că se îndrepta spre Copley Piaza Shopping Mall. După ce cumpără revista, care se dovedi a fi *The New Yorker,* Jason îşi continuă urmărirea. Când Carol îşi închise umbrela şi intră în Copley Piaza, Jason grăbi pasul. Îşi dădea seama că o poate pierde uşor într-un complex comercial şi hotelier atât de mare ca acesta.

Următoarele trei sferturi de oră, Jason şi le petrecu prefăcându-se că priveşte atent aranjamentele din vitrine, că citeşte ziarul sau că se uită la lumea din jur. În tot acest timp, Carol trecuse cu pas vioi pe la magazinele Louis Vuitton, Ralph Lauren şi Victoria's Secret. La un moment dat, Jason crezuse că era urmărită, dar până la urmă se dovedi că cel în cauză încercase doar să o acosteze. Când acesta o abordase, se pare că îl respinsese, pentru că bărbatul dispăruse rapid.

La puțină vreme după ora trei şi jumătate, Carol îşi luase pachetele cu cumpărături şi umbrela şi se retrăsese în Au Bon Pain. Jason intră după ea şi se aşeză la coadă chiar în fața ei. În timp ce aşteptau să li se ia comanda, profită de ocazie pentru a-i privi frumosul chip oval, tenul fin, măsliniu şi ochii negri şi umezi. Era o tânără frumoasă. Jason presupunea că avea în jur de douăzeci şi patru de ani.

— Frumoasă zi pentru o cafea, spuse el sperând să poată astfel intra cu ea în vorbă.

— Eu una prefer ceaiul.

Jason zâmbi tâmp. Nu se pricepea la acostat femei şi la flirt.

— Şi ceaiul e bun, continuă el temându-se să nu se fi făcut de râs.

Carol comandă supă, ceai şi un croissant simplu, apoi îşi duse tava la una din mesele comune. La rândul său, Jason ceru un cappuccino, apoi, ezitând o clipă de parcă nu găsea un loc liber, se apropie de masa ei.

— Pot să mă aşez? întrebă el trăgând scaunul.

Mai mulți consumatori aşezați la masă îşi ridicară privirile şi printre ei se numărase şi Carol. Unul dintre bărbați îşi mută pachetele. Jason se aşeză, trimițându-le tuturor un zâmbet neputincios.

— Ce coincidență, se adresă el lui Carol. Ne întâlnim din nou.

Carol îl privi pe deasupra ceştii de ceai. Nu spuse nimic, dar nici nu era nevoie s-o facă pentru că expresia de pe chipul ei trăda iritarea.

Brusc, Jason recunoscu că gestul lui putea fi luat drept o intenție de acostare şi că risca să fie trimis la plimbare.

— Scuzați-mă, spuse el, nu intenționez să vă deranjez. Mă numesc doctor Jason Howard şi am fost coleg cu doctorul Alvin Hayes. Sunteți Carol Donner şi aş vrea foarte mult să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Lucrezi la GHP? îl întrebă suspicioasă Carol.

— Sunt actualul şef al personalului medical.

Era pentru prima dată când Jason folosea acest titlu care într-un spital academic obişnuit avea o mare importanță, dar care la GHP nu era decât o corvoadă plictisitoare.

— De ce te-aş crede? îl întrebă Carol.

— Dacă vrei, pot să-ți arăt legitimația.

— Bine.

Jason duse mâna spre buzunar, dar Carol îl prinse de braț.

— Nu e nevoie, spuse ea. Te cred. Alvin îmi vorbea câteodată despre tine. Zicea că eşti cel mai bun clinician de acolo.

— Mă simt flatat, interveni Jason, surprins în acelaşi timp, ținând cont de puținele contacte pe care le avusese cu Hayes.

— Îmi pare rău dacă am fost suspicioasă, spuse Carol, dar am avut multă bătaie de cap, mai ales în ultimele câteva zile. Despre

ce ai vrea să discutăm?

— Despre doctorul Hayes. În primul rând, aş vrea să-ți spun că moartea sa a fost o mare pierdere pentru noi. Condoleanțele mele.

Carol ridică din umeri într-un gest de nepăsare. Jason nu ştiu cum să interpreteze reacția ei.

— Încă nu pot crede că doctorul Hayes era amestecat în problema drogurilor. Ştiai acest lucru?

— Ştiam, dar ziarele au dat o altă interpretare. Alvin era doar un consumator care îşi administra doze minime, de obicei marijuana şi numai din când în când cocaină. În mod cert, nu a folosit niciodată heroină.

— Deci nu era un traficant?

— În nici un caz, crede-mă, aş fi ştiut şi eu.

— Dar în apartamentul lui s-a găsit o cantitate impresionantă de droguri şi o mare sumă de bani.

— Singura explicație pe care mi-o pot da, este că atât drogurile cât şi banii au fost puse acolo de către cei de la poliție. Alvin era mereu în criză de amândouă. Dacă vreodată avea vreun ban în plus, îl trimitea familiei.

— Te referi la fosta lui soție?

— Da. Copiii se aflau în custodia ei.

— Şi de ce ar fi făcut poliția aşa ceva? întrebă Jason gândindu-se în acelaşi timp că cele spuse de femeia din fața lui reflectau perfect paranoia lui Hayes.

— Cinstit să-ți spun, nu ştiu. Dar nu îmi pot imagina o altă modalitate prin care drogurile ar fi putut ajunge acolo. Pot să te asigur că în seara aceea, la ora nouă când am plecat eu, nu le avea.

Jason se aplecă spre ea şi-i spuse cu glas încet:

— În noaptea în care a murit, doctorul Hayes mi-a spus că făcuse o descoperire importantă. Ți-a pomenit şi ție despre aşa ceva?

— Mi-a spus ceva. Dar asta se întâmpla acum trei luni.

Pentru o clipă, Jason deveni optimist, dar apoi Carol îi spuse că nu ştie în ce consta descoperirea respectivă.

— Nu avea încredere în tine?

— În ultima vreme, nu. Ne cam răciserăm.

— Dar trăiați împreună, sau şi de data asta au greşit ziarele?

— Trăiam împreună, recunoscu Carol, dar în ultima perioadă deveniserăm doar colegi de cameră. Relația noastră se deteriorase. Se schimbase foarte mult. Nu era vorba doar de boala lui fizică; întreaga lui personalitate era diferită. Părea retras, aproape paranoic. Îmi spunea tot timpul că ar trebui să te consulte şi am încercat să-l conving s-o facă.

— Chiar nu ai nici o idee în ce consta descoperirea lui? insistă Jason.

— Îmi pare rău, spuse Carol, întinzând mâinile într-un gest de scuză. Îmi amintesc doar că spunea că descoperirea era paradoxală. Şi-mi amintesc acest lucru pentru că mi s-a părut ciudat să descrii un succes în felul acesta.

— Şi mie mi-a spus acelaşi lucru.

— Măcar era consecvent. Singurul comentariu pe care l-a mai făcut a fost că dacă totul avea să iasă bine, eu o să mă bucur foarte mult pentru că sunt frumoasă. Sunt chiar vorbele lui.

— Nu ți-a dat nici un detaliu?

— Asta-i tot ce mi-a spus.

Jason mai sorbi o dată din cappuccino şi privi cu atenție chipul lui Carol. Cum ar putea o descoperire paradoxală să ajute frumusețea acestei femei? Încercă să facă o legătură între aceste vorbe şi presupunerea lui că descoperirea lui Hayes avea legătură cu tratarea cancerului. Nu, nu se potrivea.

Carol îşi termină ceaiul şi se ridică.

— Mă bucur că te-am cunoscut, spuse ea, întinzându-i mâna.

Jason se ridică şi el, prinzând cu stângăcie scaunul care era să se răstoarne. Plecarea bruscă a tinerei femei îl luase prin surprindere.

— Nu vreau să par prost crescută, dar am o întâlnire, îi explică ea. Sper că vei reuşi să rezolvi misterul. Alvin a muncit foarte mult. Ar fi o adevărată tragedie dacă a făcut o descoperire importantă şi aceasta s-a pierdut.

— Sunt de aceeaşi părere, spuse Jason, înnebunit că femeia va dispărea din nou. Nu vrei să ne mai întâlnim? Aş mai avea atâtea de discutat cu tine.

— Cred că da. Dar să ştii că eu sunt foarte ocupată. Când ai vrea să ne mai vedem?

— Ce-ai zice de mâine? propuse nerăbdător Jason. La o gustare

înainte de prânz.

— Va trebui să stabilim o altă oră. Eu muncesc noaptea, iar sâmbăta e cea mai plină zi.

Jason îşi putea imagina acest lucru.

— Te rog, insistă el, ar putea fi important.

— Fie. Să zicem la două după-amiază. Unde?

— Ce-ai zice de Hampshire House?

— E-n regulă, răspunse Carol, strângându-şi sacoşele şi umbrela.

Îi mai zâmbi o dată, apoi ieşi din local.

***

Carol îşi privi ceasul şi grăbi pasul. Întâlnirea neaşteptată cu Jason nu figurase în programul ei, iar acum n-ar fi vrut să-l facă să aştepte pe îndrumătorul ei de diplomă. Muncise până noaptea târziu şi apoi până în jurul prânzului la stilizarea capitolului trei al dizertaţiei sale şi era nerăbdătoare să audă părerea profesorului ei.

Luă liftul până la nivelul străzii şi în tot acest timp se gândi la conversaţia pe care o avuse cu doctorul Howard.

Fusese o surpriză pentru ea să-l întâlnească pe bărbatul despre care auzise de atâta vreme o mulţime de lucruri. Alvin îi spusese că Jason îşi pierduse soţia şi că reacţionase la această tragedie schimbându-şi complet anturajul şi dedicându-se în întregime muncii sale. Lucrul acesta i se păru fascinant lui Carol pentru că şi teza ei aborda tocmai psihologia suferinţei. Iar doctorul Jason Howard părea un caz perfect din acest punct de vedere.

Portarul hotelului Weston scoase din fluierul său un sunet atât de puternic şi de strident încât lui Carol îi ţiuiră urechile. În timp ce taxiul se îndrepta greoi spre ea, Carol admise că reacţia ei faţă de doctorul Jason Howard mersese ceva mai departe de interesul pur profesional. Îl găsise pe acest bărbat deosebit de atrăgător şi-şi dăduse seama că vulnerabilităţile pe care i le cunoscuse dinainte o făcuseră să-l placă. Chiar şi stângăcia sa în societate constituia o calitate care te făcea să-l îndrăgeşti şi mai mult.

— Piaţa Harvard, spuse Carol după ce se sui în taxi.

Brusc îşi dădu seama că abia aşteaptă invitaţia la masă de a doua zi.

Rămas în fața ceştii de cafea care se răcise, Jason recunoscu uimirea sa față de neaşteptata inteligență şi farmecul lui Carol. Se aşteptase să dea peste o fată simplă de provincie care şi-a părăsit liceul din oraşul natal, ispitită de bani şi droguri. În schimb, a descoperit în ea o femeie matură şi plăcută, capabilă să întrețină orice gen de conversație. Ce păcat că o persoană înzestrată cu aceste calități s-a complăcut în lumea sordidă pe care o frecventa...

Bâzâitul insistent şi strident al pagerului îl readuse brusc la realitate. Opri semnalul şi privi la afişajul cu cristale lichide. Cuvântul „urgent” pâlpâi de două ori şi fu urmat de un număr de telefon necunoscut lui Jason.

După ce arătă directorului localului legitimația sa de cadru medical, acesta din urmă îi îngădui să folosească telefonul din spatele casei de marcat.

— Vă mulțumesc pentru telefon, domnule doctor Howard. Sunt doamna Farr. Soțul meu, Gerald Farr, se plânge de dureri violente de piept şi are dificultăți cu respirația.

— Chemați o salvare, spuse Jason. Aduceți bolnavul la camera de gardă a GHP. Domnul Farr este cumva un pacient de-al meu?

Lui Jason numele i se părea cunoscut, dar nu-l putea localiza în momentul acela.

— Da, răspunse doamna Farr. I-ați făcut un examen medical în urmă cu două săptămâni. Este vicepreşedintele Băncii din Boston.

O, nu, gândi Jason când închise telefonul. *Din nou acelaşi lucru.* Hotărând să-şi lase maşina în strada Beacon până când va rezolva urgența apărută, ieşi în grabă din cafenea dând peste trecătorii de pe culoarul care făcea legătura cu hotelul complexului Copley Piaza şi sări într-un taxi.

Ajunse la camera de gardă a GHP înaintea soților Farr. Îi spuse lui Judith la ce trebuiau să se aştepte şi sună chiar la secția de anestezie, încântat să afle că Philip Barnes se afla acolo.

Când îl văzu pe Gerald Farr, Jason îşi dădu seama imediat că temerile sale fuseseră îndreptățite. Pacientul agoniza de durere, era foarte palid, iar pe frunte avea broboane cristaline de sudoare.

Primul EKG indica faptul că o mare parte a inimii sale fusese afectată. Cazul nu se anunța a fi deloc simplu. Morfina şi oxigenul

au reuşit să-l mai calmeze pe pacient, iar pentru profilaxia împotriva bătăilor neregulate ale inimii i-a fost administrată o doză de lidocaină. În ciuda tuturor acestor eforturi, Farr nu reacţiona pozitiv. Studiind următorul EKG, Jason avu sentimentul că zona cuprinsă de infarct se extinsese.

În disperare, făcu tot ce-i stătea în putinţă. Dar fără nici un rezultat. La patru fără cinci minute, bolnavul dădu ochii peste cap şi inima lui încetă să mai bată.

Neacceptând, ca de obicei, să cedeze, Jason ceru să se treacă la măsurile de reanimare. Reuşiră de mai multe ori să facă inima să bată din nou, dar de fiecare dată aceasta revenea la starea de inerţie.

Farr nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa. La şase şi un sfert, Jason a declarat în cele din urmă decesul pacientului său.

— Fir-ar să fie! exclamă el, scârbit de sine şi de viaţă în general.

Nu era obişnuit să înjure şi lui Judith Reinhart nu-i scăpă reacţia sa. Ea îşi sprijini fruntea pe umărul lui Jason şi-l luă pe după gât.

— Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă, Jason, spuse ea încet. Nici un alt doctor n-ar fi putut face mai mult. Dar puterile noastre sunt limitate.

— Bărbatul acesta avea numai cincizeci şi opt de ani, zise Jason, luptându-se cu lacrimile neputinţei.

Judith scoase din încăpere asistentele şi doctorii rezidenţi, apoi se întoarse la Jason şi-i puse o mână pe umăr.

— Uită-te la mine, Jason, spuse ea.

Fără tragere de inimă, Jason îşi întoarse faţa spre asistentă. Din colţul ochiului său coborâse o singură lacrimă. Pe un ton blând dar ferm, femeia îi spuse să nu mai pună astfel de episoade la suflet.

— Înţeleg că două decese în aceeaşi zi sunt un lucru îngrozitor, adăugă ea, dar nu e vina ta.

Jason ştia raţional că Judith avea dreptate, dar emoţional lucrurile stăteau altfel. În plus, Judith nu avea nici o idee despre starea deplorabilă a pacienţilor lui internaţi, în special a lui Matthew Cowen, iar lui nu-i venea să i-o spună. Pentru prima dată până acum, se gândi serios să abandoneze medicina. Din păcate nu-i venea în minte nici un alt lucru de care să se apuce.

Nu era pregătit pentru nimic altceva.

După ce o asigură pe Judith că totul era în regulă, Jason plecă să discute cu doamna Farr, pregătindu-se sufleteşte pentru a înfrunta furia acesteia. Numai că doamna Farr, în adâncul suferinţei sale, se hotărâse să-şi însuşească întreaga vină. Ea spunea că soţul ei se plânsese de starea lui proastă încă de acum o săptămână, dar ea nu-l băgase în seamă pentru că fusese întotdeauna un pic ipohondru. Jason încercă să o consoleze, aşa cum încercase şi Judith cu el. Avu aproape acelaşi succes.

Convins că medicul legist va prelua şi acest caz, Jason nu o mai necăji pe doamna Farr cu sugestia de a face o cerere de autopsie. Prin lege, cei de la medicina legală nu aveau nevoie de autorizaţie specială pentru efectuarea autopsiilor în cazul unor decese care ridicau semne de întrebare. Pentru a fi mai sigur, o sună totuşi pe Margaret Danforth. Primi un răspuns pe măsura aşteptărilor sale: doctoriţa dorea într-adevăr să preia cazul şi dacă tot fusese sunată de Jason, îi spuse câte ceva şi despre Holly Jennings.

— Îmi retrag cuvintele de azi dimineaţă, spuse Margaret. Aţi avut doar ghinion. Cazul Jennings este la fel de grav ca şi cel al lui Cedric Harring. Nu numai inima ei arăta îngrozitor, ci şi toate vasele de sânge.

— Pentru mine nu este o consolare prea mare, răspunse Jason. În ce mă priveşte, i-am făcut un control care indica o stare de sănătate perfectă. Am reluat EKG-ul marţi, dar nici din acesta nu au rezultat decât schimbări minime.

— Nu mai spune! Aşteaptă mai bine să vezi lamelele. În mare, vasele coronariene par 90 la sută astupate, diseminat şi nu focal. Intervenţia chirurgicală nu ar fi rezolvat nimic. A, era să uit, m-am interesat şi se pare că nu există nici un impediment să vă trimitem şi vouă mici eşantioane din cazul Jennings. O să îmi trebuiască însă o cerere scrisă din partea ta.

— Nici o problemă, răspunse Jason. E valabil şi pentru Farr?

— Desigur.

Jason luă un taxi până în locul în care îşi lăsase maşina, apoi plecă acasă. În ciuda ceţii şi ploii, se hotărî să iasă la un jogging. Noroiul şi transpiraţia abundentă aveau asupra lui un efect plăcut de purificare, iar după duş simţi o oarecare linişte

sufletească după emoţiile copleşitoare şi sentimentele depresive ale zilei. Chiar în momentul în care se gândea la ceva de mâncare, sună Shirley şi-l invită să cineze împreună. Prima reacţie a lui Jason fusese să o refuze. Dar în cele din urmă recunoscu că se simţea încă prea deprimat pentru a rămâne singur şi acceptă. După ce-şi puse pe el nişte haine mai rezonabile, coborî la maşină şi porni spre Brookline.

***

Zborul numărul 409 al companiei Eastern, care lega Miami de Boston fără escală, făcu un viraj brusc pentru a se alinia deasupra pistei de aterizare. Atinse solul la şapte treizeci şi şapte, în momentul în care Juan Diaz îşi închise revista şi privi prin hublou Bostonul învelit în ceaţă. Era a doua oară când venea în acest oraş şi nu-l încânta deloc.

Nu putea înţelege nici în ruptul capului cum oamenii de aici puteau alege un loc cu o climă atât de capricioasă. Plouase şi în urmă cu câteva zile, când venise la Boston pentru prima dată. Privind pista, observă rafalele de vânt şi băltile de ploaie şi-şi aduse aminte cu nostalgie de Miami, unde toamna târzie pusese în fine capăt unei veri caniculare.

Luându-şi bagajul de mână de sub fotoliul din faţa lui, Juan se întrebă cât va trebui oare să rămână la Boston. Îşi aminti că data trecută rămăsese doar două zile şi nu trebuise să facă nimic. Era curios dacă şi de data aceasta va avea aceeaşi soartă fericită. La urma urmei primea oricum cei cinci mii de dolari.

Avionul se îndrepta acum spre unul din terminalele aeroportului. Juan privi în jurul său cu un sentiment de mândrie. Şi-ar fi dorit să-l vadă acum familia lui din Cuba. Ce uluiţi ar fi! Când te gândeşti că ajunsese să călătorească cu clasa I! Şi asta după ce fusese condamnat la închisoare pe viaţă de către guvernul lui Castro, apoi fusese eliberat numai după opt luni şi trimis mai întâi la Mariel şi după aceea, spre marea lui mirare, în Statele Unite. Aceasta fusese pedeapsa pe care o primise după ce fusese condamnat pentru mai multe crime şi violuri – trimiterea în America. Îi venea mult mai uşor să-şi facă munca cu care se îndeletnicea în Statele Unite. Juan simţea că singura mână pe care şi-ar fi dorit să o strângă era aceea a unui fermier de arahide de undeva din Georgia. Avionul se mai înclină o dată, apoi rămase

nemişcat. Juan se ridică în picioare şi-şi întinse oasele. Cu geanta în mână, porni să-şi recupereze restul bagajului. După ce îşi găsi valiza, luă un taxi până la hotelul Royal Sonesta, unde se cază sub numele de Carlos Hernandez din Los Angeles. Avea chiar şi o carte de credit pe acest nume, cu serie valabilă. Ştia că totul era în regulă, din moment ce datele acestea le procurase chiar el de pe o notă de plată a complexului comercial Bal Harbour din Miami.

După ce s-a instalat confortabil în camera de hotel şi şi-a pus şi al doilea costum de mătase în debara, Juan s-a aşezat la masa de scris şi a format un număr care i se dăduse în Miami. Când persoana de la celălalt capăt al firului a răspuns, el i-a spus că are nevoie de un pistol, de preferat calibrul 0,22. După ce termină această treabă, scoase numele şi adresa victimei şi încercă să o localizeze pe harta pusă la dispoziție de administrația hotelului. Nu era prea departe.

***

Seara petrecută cu Shirley a fost un mare succes. Au mâncat friptură de pui cu anghinară şi cu orez nedecorticat. După aceea au băut Grand Marnier în fața focului ce ardea în living şi au stat de vorbă. Astfel Jason a aflat că tatăl lui Shirley fusese doctor şi că pe vremea facultății şi ea dorise să-i calce pe urme.

— Tata mi-a spus să mă gândesc mai bine, spuse Shirley. După părerea lui medicina suferea un proces de schimbare.

— Şi să ştii că avea dreptate.

— Îmi spunea că va fi acaparată de domeniul afacerilor şi că cei cărora le va mai păsa de această profesiune vor trebui să aibă cunoştințe de management. Şi astfel m-am transferat, la cursul de management şi cred că am făcut bine.

— Cu siguranță, fu de acord Jason, gândindu-se la explozia fenomenelor birocratice şi la dilema disfuncționalităților.

Medicina suferise într-adevăr modificări. O dovadă a acestor mutații o constituia şi faptul că el însuşi era acum salariat al unei corporații. Ca student, îşi imaginase mereu că va ajunge să lucreze pe cont propriu.

La sfârşitul serii, a intervenit un scurt moment de stângăcie. Jason susținea că ar fi mai bine să plece acasă, dar Shirley îl încuraja să rămână.

— Crezi că ar fi o idee bună? o întrebă Jason.
Ea încuviință din cap.
Jason nu era încă hotărât, spunând că va trebui să se trezească devreme pentru a face vizita de dimineață şi că nu ar dori să o deranjeze. Shirley insistă însă, explicându-i că de obicei se scoală la şapte şi jumătate, inclusiv duminica.
Se priviră un timp. Lumina focului pâlpâia pe chipul tinerei femei.
— Nu-ți asumi nici o obligație, îi spuse ea uşor. Ştiu că nu trebuie să ne încingem prea mult, dar hai totuşi să petrecem noaptea asta împreună. Amândoi am trecut printr-o perioadă de tracasare.
— Bine, spuse Jason, recunoscând că nu are puterea să reziste tentației.
În plus, se simțea flatat şi de insistența de care Shirley dăduse dovadă. Devenise tot mai deschis față de ideea că nu numai el era capabil să simtă ceva pentru alții ci şi altă persoană simțea ceva pentru el.
Dar lui Jason nu i-a fost dat să doarmă liniştit toată noaptea. La ora trei şi jumătate simți o mână pe umăr şi se ridică în capul oaselor, nedându-şi seama pe moment unde se află. În lumina difuză, nu putu să desluşească decât chipul lui Shirley.
— Îmi pare rău că trebuie să te deranjez, dar mă tem că telefonul acesta e pentru tine, spuse ea uşor, dându-i receptorul de pe noptieră.
Jason luă telefonul şi-i mulțumi. El nici nu auzise când sunase. Sprijinindu-se pe un cot, puse receptorul la ureche. Era sigur că va primi veşti rele şi se dovedi că aşa şi era. Matthew Cowen fusese găsit mort în pat, aparent în urma unei congestii violente.
— Ați anunțat familia? întrebă Jason.
— Da, răspunse asistenta. Locuiesc în Minneapolis. Mi-au spus că dimineață ajung aici.
— Mulțumesc, spuse Jason, întinzând absent receptorul spre Shirley.
— Probleme?
Jason încuviință din cap. Problemele deveniseră deja o obişnuință pentru el.
— Mi-a murit un tânăr pacient. Treizeci şi cinci de ani sau ceva

de genul ăsta. Suferea de un reumatism cardiac. Era internat pentru teste în vederea unei intervenţii chirurgicale.

— Cât de gravă era afecţiunea sa cardiacă? întrebă Shirley.

— Era gravă, răspunse Jason, având în faţa ochilor chipul lui Matthew, amintindu-şi-l aşa cum arăta când fusese adus la spital. Trei dintre valvele sale erau afectate. Ar fi trebuit să i se înlocuiască toate patru.

— Deci nu existau garanţii prea mari.

— Nu, admise Jason. Înlocuirea a trei valve poate fi o intervenţie înşelătoare. A suferit mai multă vreme o congestie cardiacă, iar aceasta i-a afectat fără îndoială inima, plămânii, rinichii şi ficatul. Ai fi apărut multe complicaţii, dar avea vârsta de partea lui.

— Poate că tot răul a fost spre bine, îi sugeră Shirley. Poate că în felul acesta a fost scutit de multă suferinţă. Din câte spui tu, se pare că şi-ar fi petrecut tot restul vieţii prin spitale.

— Poate, răspunse Jason fără prea multă convingere.

Îşi dădea seama de intenţia lui Shirley: femeia vroia să-l liniştească, iar Jason îi aprecia efortul. O bătu uşor pe coapsa de sub halatul subţire.

— Îţi mulţumesc pentru sprijin.

Când Jason coborî grăbit la maşină i se păru că e o noapte îngrozitor de friguroasă. Încă mai ploua, ba chiar mai tare decât înainte. Dădu drumul la sistemul de încălzire şi începu să se frece pe picioare pentru a-şi pune sângele în mişcare. Cel puţin nu mai avea de a face cu traficul intens. Duminica la patru dimineaţa oraşul era pustiu. Shirley încercase să-l convingă să nu plece, explicându-i că nu mai putea face nimic acum când tânărul murise şi în lipsa familiei decedatului. Pe cât erau de adevărate aceste argumente, Jason simţea că nu putea să nu-şi îndeplinească obligaţia faţă de pacient. În plus, îşi mai dădea seama că oricum nu ar mai fi putut adormi la loc, în nici un caz acum, când mai avea un mort pe conştiinţă.

Parcarea de la GHP era aproape goală. Jason putu să-şi tragă maşina în apropierea intrării în spital şi nu sub corpul ambulatorilor, unde obişnuia să o parcheze. Ieşind în grabă din maşină, preocupat de cazul lui Matthew Cowen, nici nu observă o siluetă întunecată, ghemuită lângă intrare. După ce ocoli botul

maşinii, silueta apăru brusc în faţa lui Jason. Luat cu totul prin surprindere, Jason scoase un ţipăt, dar silueta se dovedi a fi unul dintre beţivii străzii care frecventau camera de gardă a spitalului şi care cerşeau câţiva bănuţi. Cu mâna tremurând, Jason îi întinse un dolar, sperând că în fine nenorocitul îşi va cumpăra ceva de mâncare.

Shirley avusese dreptate. Lui Jason nu-i mai rămânea decât să facă o ultimă observaţie în fişa lui Matthew Cowen. Intră să vadă cadavrul. Chipul lui Matthew părea în fine calm şi, aşa cum îi sugerase şi Shirley, părea că tânărul scăpase de suferinţele nesfârşite. În tăcere, Jason îi ceru iertare mortului.

Chemându-l pe medicul rezident de gardă, Jason îl instrui să ceară permisiunea familiei pentru autopsie. Apoi îi explică acestuia că el s-ar putea să nu fie disponibil prea curând. În cele din urmă, simţindu-se la fel de inutil ca întotdeauna după acest gen de decese, părăsi spitalul şi se întoarse la apartamentul său. Rămase întins o vreme, privind în gol la tavan şi neputând să adoarmă. În clipa aceea se întreba ce slujbă şi-ar putea găsi în industria farmaceutică.

9

Cedric Harring, Brian Lennox, Holly Jennings, Gerald Farr şi acum Matthew Cowen. Jason nu mai pierduse niciodată atât de mulţi pacienţi într-o perioadă atât de scurtă. Parada chipurilor acestora îi chinuise somnul toată noaptea, astfel că pe la unsprezece, când s-a trezit, era epuizat de parcă nu ar fi dormit nici o clipă. Şi-a impus totuşi cu multă greutate să-şi facă obişnuita alergare de şase mile, apoi a făcut un duş şi şi-a pus cu grijă o cămaşă de culoare galben deschis, cu guler şi manşete albe, pantaloni maro închis şi un sacou ecosez de un brun deschis, din pânză de in şi mătase. Se bucura că întâlnirea cu Carol avea să-i mai îndepărteze frământările sufleteşti.

Hampshire House se afla pe strada Beacon, chiar în faţa grădinii publice a oraşului. În contrast cu ploaia de sâmbătă, cerul, pe care alergau nori goniţi de vânt, era însorit. Drapelul american arborat deasupra intrării fâlfâia, biciuit de briza toamnei târzii. Jason ajunse mai devreme şi ceru o masă în salonul din faţă, la parter. Focul din cămin trosnea plăcut, iar un pianist cânta un potpuriu de şlagăre vechi.

Jason îi privi pe cei din jurul său. Toţi erau îmbrăcaţi elegant şi purtau conversaţii animate, fără să ştie că o nouă catastrofă medicală făcea ravagii în oraşul lor chiar în momentul acela... Apoi Jason se gândi că n-ar fi bine să dea frâu atât de liber imaginaţiei sale. Şase morţi nu însemnau neapărat o epidemie. În plus, nici măcar nu era încă sigur dacă era ceva contagios. Şi totuşi nu şi-i putea scoate din cap pe cei care muriseră. Carol sosi la două şi cinci minute. Jason se ridică de la masă şi-i făcu semn cu mâna. Tânăra femeie era atrăgătoare în bluza albă de mătase şi în pantalonii negri de lână. Apariţia ei plină de prospeţime, tinereţe şi inocenţă departe de clubul în care o văzuse prima oară îl uluia întotdeauna pe Jason. Observându-l, ea îi adresă un zâmbet larg şi-şi croi drum spre masă. Când ajunse lângă el abia mai respira.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, spuse ea, aranjându-şi

sacoul de velur, sacul de pânză plin cu hârtii şi poşeta de umăr în timp ce privea des spre uşa de la intrare.

— Mai aştepţi pe cineva? o întrebă Jason.

— Sper să nu, dar nebunul ăsta de patron insistă atât de mult asupra protecţiei mele. Mai ales după moartea lui Alvin. L-a pus pe un tip să mă supravegheze tot timpul, bănuiesc că pentru a-mi asigura protecţia. Noaptea nu-mi pasă, dar în timpul zilei mă deranjează foarte tare. Domnul Muşchi şi-a făcut apariţia şi în dimineaţa asta, dar l-am trimis la plimbare. Nu e exclus însă să mă fi urmărit totuşi.

Jason se întrebă dacă ar avea rost să-i spună că făcuse deja cunoştinţă cu Bruno, dar se hotărî să n-o facă. Abia după ce au fost serviţi şi s-au încredinţat că matahala de Bruno nu era prin preajmă, s-au mai liniştit un pic.

— Poate c-ar trebui să fiu mai recunoscătoare faţă de patronul meu, spuse Carol. El a fost atât de bun cu mine. Chiar acum locuiesc în unul din apartamentele sale din strada Beacon. Nici măcar nu plătesc chirie.

Jason nu dorea să se gândească la toate motivele pentru care patronul lui Carol ar dori să-i ofere acesteia un frumos apartament. Jenat, îşi concentră atenţia asupra omletei din farfurie.

— Deci… spuse Carol fluturându-şi furculiţa prin aer. Ce mai doreai să afli de la mine?

Muşcă apoi cu poftă din pâinea prăjită.

— Ţi-ai mai amintit ceva în legătură cu descoperirea lui Alvin Hayes?

— Nu, răspunse Carol înghiţind. În plus, chiar şi atunci când îmi mai vorbea despre munca lui, nu înţelegeam nimic. Uita mereu că nu toţi interlocutorii lui erau specialişti în genetică.

Carol râse, iar ochii ei scânteiară atrăgător.

— Cineva îmi spunea că Alvin acceptase să lucreze pentru o altă firmă de bioinginerie, continuă Jason. Ştii ceva în sensul ăsta?

— Bănuiesc că te referi la Gene, Inc.

Carol se întrerupse, iar zâmbetul îi păli.

— Asta trebuia să rămână un mare secret, adăugă ea, aplecându-şi capul într-o parte. Dar acum, că tot a murit,

bănuiesc că nu mai are nici o importanță. Alvin a lucrat pentru această firmă aproape un an.

— Ştii cumva cu ce se ocupa acolo?

— N-aş putea spune precis. Ceva legat de hormonul de creştere. Dar ulterior nu s-a mai înțeles cu ei. Probleme financiare, sau aşa ceva. Nu cunosc detalii...

Jason înțelese că la urma urmei nu se înşelase cu nimic. Helene nu-i spusese totul. Dacă Hayes se certase cu cei de la Gene, Inc., ea ar fi trebuit să ştie.

— Ce ştii despre Helene Brennquivist?

— E o tipă drăguță, îi răspunse Carol lăsând furculița jos. Mă rog... nu e tocmai părerea mea cea mai sinceră despre ea. Poate că e într-adevăr o tipă cumsecade, dar, să-ți spun adevărul, Helene este motivul pentru care eu şi Alvin am încetat să mai fim amanți. Lucrând atât de mult împreună, a început să-l viziteze din ce în ce mai des la apartament. După aceea am descoperit că erau încurcați unul cu altul. Şi chestia asta n-am mai suportat-o. M-a enervat cumplit faptul că fusese atât de secretoasă şi mai ales sub nasul meu şi în propria mea casă.

Jason era uluit. Bănuise că Helene tăinuieşte unele lucruri, dar nici prin cap nu-i trecuse vreodată că se culcase cu Hayes. Studie cu atenție chipul lui Carol. Îşi dădu seama că simpla amintire a afacerii amoroase dintre cei doi îi provocase sentimente neplăcute. În clipa aceea se întreba dacă tânăra femeie fusese la fel de furioasă pe Hayes cum fusese pe Helene.

— Ce poți să-mi spui despre familia lui Hayes? întrebă el, schimbând intenționat vorba.

— Nu prea multe. Am vorbit o dată sau de două ori cu nevastă-sa la telefon, dar n-am întâlnit-o niciodată. Erau divorțați de vreo cinci ani sau cam aşa ceva.

— Hayes avea cumva un băiat?

— Doi. Doi băieți şi o fată.

— Ştii unde locuiau?

— Într-un orăşel din New Jersey. Leonia sau ceva de genul ăsta. Îmi aduc totuşi aminte numele străzii, Park Avenue. N-am putut să-l uit tocmai pentru că suna atât de pretențios.

— Ți-a menționat vreodată că unul dintre băieții lui ar fi bolnav?

Carol îşi scutură capul. Făcu apoi semn unei picolițe că mai vrea cafea. Un timp continuară să mănânce în tăcere, bucurându-se de gustul mâncării şi de atmosfera din local.

Când pagerul lui Jason începu să sune, tresăriră amândoi. Din fericire, era un mesaj de la spital, în care i se transmitea că familia lui Cowen sosise în oraş şi dorea să se întâlnească cu el la spital pe la patru.

Întorcându-se de la telefon, Jason îi propuse să profite de vremea frumoasă de afară şi să facă o plimbare în parc. După ce traversă strada Beacon, ea îl surprinse luându-l de braț. Descoperi că şi el este surprins de faptul că îi făcea plăcere. În ciuda profesiunii ei oarecum dubioase, Jason era nevoit să recunoască plăcerea imensă pe care i-o producea compania acestei femei. Pe lângă aspectul ei atrăgător, vitalitatea lui Carol era molipsitoare.

Ocoliră lacul, trecură pe sub statuia ecvestră a lui Washington, apoi peste podul care lega cele două maluri ale cursului de apă din centrul parcului. Bărcuțele în formă de lebădă fuseseră retrase pe perioada sezonului rece. După ce găsiră o bancă liberă sub o salcie rămasă acum fără frunze, Jason aduse din nou vorba despre Hayes.

— A făcut vreodată ceva neobişnuit în ultimele trei luni? Ceva neaşteptat… care nu-i stătea de obicei în caracter?

Carol luă de jos o pietricică şi o aruncă în apă.

— E o întrebare dificilă, spuse ea. Unul din lucrurile care îmi plăcea la Alvin era tocmai firea sa impulsivă. Făcea multe lucruri fără o planificare prealabilă. Cum ar fi de exemplu excursiile.

— A călătorit mult în ultima vreme?

— O, da, răspunse Carol căutând pe jos încă o pietricică. Anul trecut, în mai, a fost în Australia.

— Te-ai dus şi tu cu el?

— Nu, pe mine nu m-a luat. Mi-a spus că e o călătorie în exclusivitate de afaceri şi că avea nevoie de Helene să-l ajute la efectuarea mai multor experiențe. Pe vremea aceea îl mai credeam, proasta de mine.

— Şi ai aflat în ce consta afacerea respectivă?

— Ceva în legătură cu nişte şoareci australieni. Îmi amintesc că-mi explica că aceste animale ar avea nişte obiceiuri ieşite din

comun, dar asta e tot ce am aflat. Avea în laborator o mulțime de şoareci şi de şobolani.

— Ştiu, spuse Jason imaginându-şi, revoltat, animalele sacrificate.

O întrebase dacă observase la Hayes vreun comportament ciudat. O călătorie pe neaşteptate în Australia ar putea fi considerată un lucru bizar, dar fără să ştie preocupările ştiințifice din acel moment ale lui Hayes, Jason nu se putea pronunța cu siguranță. Subiectul acesta va trebui să-l reia cu Helene.

— A mai făcut şi alte călătorii?

— A trebuit să plec la Seattle.

— Când asta?

— La jumătatea lui iulie. Se pare că draga de Helene nu era în apele ei şi Alvin avea nevoie de un şofer.

— De un şofer?

— Asta era o altă ciudățenie a lui Alvin, spuse Carol. Nu conducea maşina. Spunea că n-a reuşit şi nici nu va reuşi vreodată s-o facă.

Jason îşi aminti că în noaptea morții lui Hayes cei de la poliție nu găsiseră asupra lui carnetul de conducere.

— Şi ce s-a întâmplat la Seattle?

— Mai nimic. Am stat doar două zile şi numai în oraş. Am vizitat Universitatea Washington, apoi am urcat până la cascade. O zonă pitorească, dar dacă îți închipui cumva că la Boston plouă prea mult, du-te şi vizitează regiunea de Pacific Northwest. Ai fost vreodată acolo?

— Nu, îi răspunse Jason absent, încercând să-şi imagineze o descoperire care să aibă legătură cu drumurile la Seattle şi în Australia. Cât ați stat?

— La care dintre excursii te referi?

— Ați fost de mai multe ori?

— De două ori, spuse Carol. Prima dată am stat cinci zile. Am vizitat Universitatea Washington şi împrejurimile. A doua oară, la mai multe săptămâni după prima, am rămas acolo doar două nopți.

— Şi de ambele dăți ați făcut acelaşi lucru?

Carol scutură din cap.

— A doua oară am trecut doar prin Seattle şi ne-am dus direct

la cascade.

— Şi ce-ai putut face acolo?

— M-am plimbat şi m-am odihnit. Am tras la o cabană. A fost splendid.

— Şi Alvin? El ce a făcut?

— Cam acelaşi lucru. Numai că pe el îl interesa ecologia şi chestiile de genul ăsta. Înțelegi... omul de ştiință...

— Deci a fost un fel de vacanță? întrebă Jason complet uluit.

— Bănuiesc că da, îi răspunse ea, aruncând încă o pietricică în apă.

— Ce a făcut Alvin la Universitatea Washington?

— S-a întâlnit cu un vechi prieten. Nu-mi vine în minte numele lui. Un fost coleg de la Columbia.

— Era şi el genetician, ca Alvin?

— Cred că da. Dar n-am rămas prea mult acolo. Cât timp au stat ei de vorbă, eu am vizitat departamentul de psihologie.

— Cred că a fost foarte interesant, zâmbi Jason, imaginându-şi cât de mult le-ar fi plăcut celor de la departamentul de psihologie să pipăie cu mâinile lor academice rotunjimile lui Carol Donner.

— Fir-ar să fie! exclamă ea, uitându-se brusc la ceas. Trebuie să fug. Am iarăşi o întâlnire.

Jason se ridică şi o luă de mână. Îl impresiona delicatețea cu care Carol îi descria munca ei. „Am o întâlnire” suna în gura ei foarte profesional. Merseră împreună până la marginea parcului.

Carol refuză oferta lui de a o conduce cu maşina, îşi luă la revedere şi o luă pe strada Beacon. Jason urmări cu privirea silueta care se îndepărta. Părea atât de lipsită de griji şi de fericită. *Ce păcat,* gândi el. *Timpul, care în mintea ei de copilă pare a nu avea limite, îşi va lăsa urma şi asupra ei.* Ce viață o mai fi şi asta în care îți câştigi existența dansând cu sânii dezgoliți în baruri şi dându-ți întâlniri cu bărbați? Jason nici nu vroia să se gândească la aşa ceva. Întorcându-se în direcție opusă, Jason porni pe jos până la supermarketul De Luca, de unde îşi cumpără cele necesare pentru cină: frigărui de pui şi salată verde, în tot acest timp îi stăruia în minte conversația pe care o avusese cu Carol. Avea acum mult mai multe informații, dar acestea îi creau mai multe întrebări decât concluzii. Şi totuşi, două lucruri erau certe. În primul rând, era clar că Hayes făcuse într-adevăr o

descoperire şi, în al doilea rând, cheia enigmei era Helene Brennquivist.

***

În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, Juan pusese la punct tot scenariul. Şi cum aceasta nu trebuia să pară o lovitură clasică, îi trebuise mai mult timp de gândire.

Stratagema obişnuită consta în lichidarea victimei în plină stradă şi în mijlocul mulţimii. Îi puneai pistolul cu un calibru mic la tâmplă şi – pac! – totul se termina. Acest gen de acţiune necesita o planificare mai puţin complicată, constând doar în găsirea împrejurărilor celor mai adecvate. Toată treaba se baza pe comportamentul mulţimii într-o astfel de situaţie. După un astfel de eveniment şocant, toată lumea se concentrează numai asupra victimei şi astfel făptaşul poate dispărea neobservat, ba chiar se poate preface că este un trecător curios. Trebuie să fie atent doar să scape de armă.

Instrucţiunile pe care le primise de data aceasta erau însă diferite. Totul trebuia să pară consecinţa unui viol, specialitatea lui Juan. Zâmbi în barbă, nevenindu-i să creadă că urma să fie plătit pentru un lucru pe care obişnuia să-l facă din plăcere. America era o ţară ciudată şi minunată, în care legea acorda de multe ori mai multă consideraţie criminalului decât victimei.

De data aceasta Juan îşi dădea seama că va trebui să-şi surprindă victima singură. Şi asta îl incita şi mai mult. În felul acesta lucrurile deveneau şi mai distractive, pentru că, în lipsa martorilor, va putea face ce doreşte cu femeia, din moment ce la plecarea lui aceasta va fi oricum moartă.

Juan hotărî să-şi urmărească victima şi s-o acosteze în holul blocului ei. Ameninţarea cu violenţa corporală, făcută pe un ton blând şi chibzuit, va fi suficientă pentru a o convinge să-l ducă cu ea în apartament. Şi, o dată ajuns acolo, totul se reducea la distracţie şi jocuri.

Îşi urmări obiectivul care făcuse câteva cumpărături în Piaţa Harvard. Femeia cumpărase o revistă de la un chioşc din colţ, apoi se îndreptase către băcănia Sages. Juan îşi făcu de lucru pe trotuar, uitându-se în vitrina unei librării şi mirându-se că un astfel de magazin este deschis duminica. Obiectivul lui ieşi din băcănie cu o pungă de plastic în mână, traversă strada pe

diagonală şi intră într-o cafenea cu specific de patiserie. Juan se luă după ea. Nu-i displăcea ideea unei cafele, chiar dacă aceasta era preparată în stil american. El, unul, prefera cafeaua cubaneză: tare, dulce şi aromată. În timp ce sorbea din fiertura chioară, îşi examină cu atenție victima. Era uluit de norocul care dăduse peste el. Femeia era de-a dreptul frumoasă. După el, n-avea mai mult de 25 de ani*. Am dat lovitura,* gândi el. Simți că intrase deja în erecție. Şi pentru asta nu trebuia să se prefacă.

O jumătate de oră mai târziu, obiectivul termină, plăti şi părăsi cafeneaua. Juan aruncă pe masă o bancnotă de zece dolari. Avea chef să fie generos. La urma urmei, când se va întoarce la Miami, va fi cu cinci mii de dolari mai bogat.

Spre încântarea lui, femeia o luă pe Brattle Street. Juan încetini pasul, mulțumindu-se să nu o piardă din ochi. Când femeia dădu colțul spre Concorde, începu şi el să se grăbească, dându-şi seama că victima ajunsese deja foarte aproape de casă. Când aceasta ajunse în fața blocului Craigie Arms Apartment, Juan se afla chiar în spatele ei. O privire scurtă în susul şi în josul bulevardului Concorde îi spuse că momentul era foarte prielnic. De acum, totul depindea de ce se va întâmpla în clădire.

Juan zăbovi o vreme pentru a fi sigur că uşa interioară fusese deschisă. Calculând cu grijă fiecare secundă, intră în hol şi puse piciorul în pragul uşii interioare. În momentul acela i se adresă femeii:

— Domnişoara Brennquivist?

Tresărind pe moment, Helene privi chipul hispanic, brunet şi plăcut al lui Juan.

— *Ja,* răspunse ea cu accent scandinav, crezând că era unul din chiriaşii blocului.

— Muream de nerăbdare să vă cunosc. Mă numesc Carlos.

Helene făcu o pauză care avea să-i fie fatală, ținând încă în mână cheile.

— Locuiți în acest bloc? întrebă ea.

— Sigur că da, îi răspunse Juan cu uşurința criminalului cu experiență. La primul etaj. Dar dumneavoastră?

— La doi, spuse Helene, trecând pragul uşii, urmată ca o umbră de Juan. Încântată de cunoştință, adăugă ea.

În clipa aceea se întrebă dacă era mai bine să urce pe scări sau

să ia liftul. Prezența lui Juan o neliniştea.

— Speram să putem sta de vorbă, spuse Juan, mergând alături de ea. Ce-ar fi să mă inviți la tine să bem un păhărel?

— Nu cred că...

În clipa aceea, văzând revolverul, Helene îşi pierdu răsuflarea.

— Te rog să nu mă înfurii, domnişoară, i se adresă Juan pe un ton liniştit. Când devin nervos sunt în stare de lucruri pe care apoi le regret.

Juan apăsă pe butonul de apel al liftului. Uşile se deschiseră. Îi făcu semn lui Helene să intre şi o urmă. Totul decurgea perfect. Când liftul începu cu o zgâlțâitură să urce, Juan îi zâmbi cu căldură. Era de preferat să mențină o atmosferă cât mai calmă.

Helene era paralizată de frică. Neştiind cum să procedeze, nu făcu nimic. Deşi o umplea de groază, bărbatul din fața ei părea un tip rezonabil şi, pe deasupra, era şi foarte bine îmbrăcat. Avea mai degrabă aspectul unui prosper om de afaceri. Poate că era trimis de cei de la Gene, Inc. Să-i percheziționeze apartamentul. Pentru o clipă, se gândi să țipe sau să încerce să fugă, dar îşi aduse aminte de revolver.

Uşile liftului se deschiseră la etajul doi. Juan îi făcu grațios semn să meargă mai departe. Cu cheile în mâna care tremura, se îndreptă spre uşa ei şi o deschise. Juan îşi puse imediat piciorul în prag, aşa cum procedase şi în holul blocului. După ce intrară amândoi, bărbatul închise uşa şi o încuie folosind toate cele trei yale. Helene rămăsese fără glas în micul antreu, incapabilă să facă vreo mişcare.

— Pofteşte, o îndemnă Juan, făcându-i politicos semn să intre în living.

Spre surprinderea lui, pe canapea se afla o blondă ademenitoare. Lui Juan i se spusese că Helene locuia singură. *Ce mai contează?* gândi el.

— Cum zicea proverbul acela al vostru? murmură el. Dacă nu curge, pică. Petrecerea asta se anunță de două ori mai interesantă decât mă aşteptam.

Îşi flutură revolverul prin aer şi-i făcu semn Helenei să se aşeze vizavi de colega ei de cameră. Cele două femei schimbară priviri neliniştite. Apoi Juan smulse cordonul telefonului din priza de pe perete, lăsând cele trei fire să atârne neputincioase. Se apropie de

combina stereo şi dădu drumul la radio. În încăpere se auziră acordurile unei piese difuzate de un post specializat pe muzică clasică. Manevrând butoanele acordului digital, prinse în cele din urmă un post de muzică hard rock şi dădu volumul la maximum.

— Ce petrecere e aia fără un pic de muzică? strigă el în timp ce scoase dintr-un buzunar o sfoară subţire.

10

Jason ajunse mai devreme la spital luni dimineața şi vizitarea pacienților îi umplu sufletul de durere. Nici unul dintre ei nu se simțea bine. După ce ajunsese la birou, sunase la Helene de fiecare dată când avea un moment de răgaz. Nu-i răspundea însă nimeni. Pe la zece a dat chiar o fugă până la laboratorul de la etajul şase, pe care însă îl găsi întunecat şi pustiu. Când a revenit în birou, era deja iritat. Simțea că Helene îi ascunsese ceva încă de la început, iar acum, nefiind de găsit, nu făcea decât să complice şi mai mult lucrurile.

Jason ridică receptorul, sună la personal şi obținu adresa şi numărul de telefon de acasă ale Helenei. O sună imediat. După ce auzi apelul de vreo zece ori, trânti neputincios receptorul în furcă. Sună din nou la personal şi ceru să vorbească cu şefa acestui compartiment, Jean Clarkson. Când îi auzi glasul, Jason o întrebă de Helene Brennquivist:

— A sunat cumva să anunțe că e bolnavă? Am încercat toată dimineața să dau de ea.

— Mă mir, spuse doamna Clarkson. La noi nu a sunat şi din câte ştiu e o angajată de nădejde. Nu-mi aduc aminte să fi lipsit o singură zi într-un an şi jumătate de când lucrează la noi.

— Dar dacă s-ar îmbolnăvi, întrebă Jason, credeți că ar anunța?

— Cu siguranță.

Jason închise telefonul. Iritarea lui se transformase în îngrijorare. Avea o presimțire rea față de absenta Helenei.

Claudia îşi vârî capul pe uşa biroului.

— Te caută doamna doctor Danforth pe linia doi. Vrei să-ți fac legătura?

Jason încuviință din cap.

— Ai nevoie de fişa vreunui pacient?

— Nu, mulțumesc, spuse Jason ridicând receptorul.

În aparat se auzi vocea sonoră a doctoriței Danforth:

— Eu zic c-ar trebui să testați mai atent pacienții de la Good

Health. N-am mai văzut în viaţa mea cadavre într-o astfel de stare. Gerald Farr a fost la fel de grav ca şi ceilalţi. Nu i-am găsit nici un organ care să nu arate ca al unui bătrân de o sută de ani!

Jason nu-i dădu nici un răspuns.

— Alo? reveni Margaret.

— Vă ascult, spuse Jason.

Îi era şi de data aceasta jenă să-i spună colegei sale că numai cu o lună în urmă efectuase un control complet al lui Farr şi-l găsise perfect sănătos, în ciuda vieţii sale total iraţionale.

— Mă mir cum de nu a suferit un atac violent cu mulţi ani mai devreme, spuse Margaret. Toate vasele sanguine îi erau sclerozate. Carotidele îi erau aproape deschise.

— Ce mai ştiţi de pacientul lui Roger Wanamaker? o întrebă Jason.

— Cum îl chema?

— Nu mai ştiu, recunoscu el. A murit vineri în urma unui atac.

— A, da. Şi la el s-a descoperit o degenerare aproape totală. Eu credeam că o clinică de medicină preventivă are alte obiective. Vă zic eu că o să daţi faliment dacă mai daţi astfel de diagnostice pacienţilor bolnavi, spuse Margaret râzând. Bineînţeles că glumesc. A fost tot un caz de boală multisistemică.

— La dumneavoastră acolo faceţi şi teste de determinare a toxinelor? o întrebă brusc Jason.

— Sigur că da. Mai ales acum. Facem testul de stabilire a consumului de cocaină, chestii de genul ăsta.

— Ce-ar fi să insistaţi un pic asupra acestui test în cazul lui Farr? Credeţi că se poate?

— Cred că mai avem nişte probe de sânge şi urină, răspunse Margaret. Ce-aţi vrea să verificăm?

— Cam totul. Încerc să aflu ceva, dar încă nu am nici cea mai mică idee despre ce se întâmplă.

— Am s-o fac cu plăcere, spuse Margaret, dar pot să vă spun sigur că Farr nu se droga. Lui pur şi simplu i s-au sfârşit zilele. Ajunsese cu treizeci de ani mai bătrân decât era în realitate. Ştiu că nu e o explicaţie prea ştiinţifică, dar ăsta e adevărul.

— Totuşi v-aş fi recunoscător dacă aţi face testele.

— Se rezolvă, spuse Margaret şi o să vă trimitem şi vouă nişte probe de laborator. Îmi pare rău că la noi durează atât de mult

examenul de microscop.

Jason închise şi reveni la munca lui, oscilând între îndoiala de sine şi jena pentru că nu putea înțelege ce se întâmplă. De câte ori mai găsea un moment de răgaz, forma din nou numărul de la laboratorul Helenei. Aceasta continua să nu răspundă. O sună din nou pe Jean Clarkson, care îi spuse că l-ar fi anunțat dacă ar fi aflat ceva de Helene Brennquivist şi îl rugă să nu o mai deranjeze, apoi îi trânti telefonul în nas. Jason îşi aminti cu nostalgie de zilele în care se bucura de mai mult respect din partea personalului spitalului.

După ce-şi vizită şi ultimul pacient al dimineții, Jason se aşeză şi începu să bată nervos cu degetele în birou. Deodată îl năpădi un val de certitudine, care-i spunea că absența lui Helene nu era numai semnificativă. Era cât se poate de gravă. De fapt, nutrea convingerea că era atât de gravă încât ar trebui să anunțe fără întârziere poliția.

Schimbă halatul cu haina de la costum şi plecă la maşină. Se hotărâse să se vadă în persoană cu detectivul Curran. După ultima lor întâlnire, nu mai era convins că acesta l-ar lua în serios la telefon.

Îşi aminti fără greutate drumul spre biroul polițistului. Uitându-se prin încăperea mobilată sărăcăcios, îl zări pe detectiv lucrând aplecat deasupra unui formular aflat pe masa metalică. Cu pumnul lui imens încleştat pe creion, părea un puşcăriaş ce încearcă să evadeze.

— Ce mai faci, Curran? spuse Jason în speranța că îl va găsi într-o dispoziție mai bună decât în noaptea trecută.

Curran îşi ridică privirea din hârtia la care lucra.

— O, nu! exclamă el, aruncând creionul pe formularul rămas necompletat. Doctorul meu preferat!

Cu un gest exagerat de exasperare, îi făcu semn lui Jason să intre.

Jason îşi trase un scaun cu spătar metalic lângă biroul lui Curran. Detectivul îi aruncă o privire prevestitoare de rele.

— S-a mai întâmplat ceva, spuse Jason. M-am gândit că ar trebui să afli şi tu.

— Credeam că te-ai hotărât să te apuci iarăşi de medicină.

Jason continuă, neluând în seamă remarca tăioasă:

— Helene Brennquivist a lipsit toată ziua de la spital.

— Poate s-a îmbolnăvit. Poate e obosită. Poate că s-a săturat s-o tot baţi la cap cu întrebările tale.

Jason se strădui să-şi păstreze firea.

— Cei de la personal mi-au spus că e o tipă foarte conştiincioasă şi că nu ar lipsi nici măcar o zi fără să anunțe. Am sunat-o şi acasă, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Detectivul Curran îi aruncă lui Jason o privire dispreţuitoare.

— Te-ai gândit şi la faptul că, tânără şi atrăgătoare cum e, o fi plecat şi ea să-şi petreacă week-end-ul cu vreun prieten?

— Nu cred. De la ultima noastră întâlnire am mai aflat că a fost încurcată cu Hayes.

Curran se ridică în picioare şi, pentru prima dată, îi acordă lui Jason toată atenția sa.

— Am avut tot timpul sentimentul că ascunde ceva în legătură cu Hayes, continuă Jason. Acum ştiu şi de ce. Cred, de asemenea, că ştie mult mai multe despre munca lui decât pretinde, precum şi despre motivul care a determinat percheziționarea casei şi laboratorului. Cred că Hayes a făcut o descoperire importantă şi că cineva încearcă să pună mâna pe însemnările lui...

— Dacă această descoperire există cu adevărat.

— Sunt sigur că există, spuse Jason. Şi asta se adaugă la suspiciunile mele în legătură cu moartea lui Hayes. Prea s-au potrivit toate.

— Tragi concluzii pripite.

— Hayes mi-a spus că cineva încearcă să-l omoare. Cred încă o dată că a făcut o importantă descoperire şi din cauza asta a fost şi ucis.

— Opreşte-te! strigă Curran, lovind cu pumnul în masă. Medicul legist a stabilit că Alvin Hayes a decedat de moarte naturală.

— Mai precis, de anevrism. Dar a fost urmărit.

— Aşa *credea* el, îl corectă Curran cu glas tunător.

— Şi eu cred că era urmărit, îi replică Jason cu aceeaşi vehemență. Asta ar putea explica şi scotocirea apartamentului său şi a...

— Ştim deja motivul pentru care apartamentul i-a fost întors cu josul în sus, îl întrerupse Curran. Numai că înainte de asta am

găsit banii şi drogurile!

— Nu e exclus ca Hayes să fi consumat cocaină, ridică la rândul său tonul Jason. Dar în nici un caz nu era un traficant de droguri! Şi mai cred că drogurile acelea i-au fost introduse de altcineva în casă şi că...

Era pe punctul de a aminti de discuția lui cu Carol, dar se opri. Nu era încă pregătit să-i spună lui Curran cât de mult se zbătuse să se vadă cu dansatoarea.

— În orice caz, reluă Jason pe un ton mai calm, cred că motivul devastării laboratorului său a fost dorința cuiva de a da peste însemnările respective.

— Ce naiba s-a mai întâmplat şi la laborator? urlă Curran deschizând larg pleoapele obosite şi devenind roşu ca racul.

Jason înghiți în sec.

— Fir-ar să fie! se răsti din nou Curran. Vrei să spui că laboratorul lui Hayes a fost devastat şi mie nu mi s-a spus nimic? Ce credeți că faceți voi acolo?

— Conducerea clinicii s-a temut de eventualele comentarii negative ale presei, spuse Jason, nevoit să apere hotărârea cu care nu fusese de acord niciodată.

— Când s-a întâmplat asta?

— Vineri noaptea.

— Ce a dispărut din laborator?

— Mai multe registre cu însemnări şi câteva culturi de bacterii. Nu s-au atins de nici unul din echipamentele de valoare. Practic nu se poate spune că a fost un furt.

Jason urmări chipul ca de câine al lui Curran pentru a găsi un semn care să-i justifice îngrijorarea față de soarta Helenei.

— S-au produs stricăciuni? A fost un act de vandalism? se mulțumi să mai întrebe acesta.

— Au întors laboratorul cu susul în jos şi au aruncat totul pe jos. Deci era un talmeş-balmeş. Singura distrugere propriu-zisă a fost aceea a animalelor.

— Bravo, spuse Curran. Monştrii ăia trebuiau oricum distruşi. Mie unuia îmi face rău numai când îi văd. Şi cum au fost omorâți?

— Au fost probabil otrăviți. Rămâne să stabilească departamentul nostru de patologie.

Detectivul Curran îşi trecu degetele groase prin părul ce fusese o dată roşcat.

— Ştii ceva? întrebă el retoric. Cu colaborarea de care m-am bucurat din partea capetelor voastre de lemn, să fiu al naibii dacă nu mă bucur că am transferat cazul acesta Brigăzii de moravuri. Să se ocupe ei de el. N-ai decât să te duci la ei, să le ții discursuri pline de ifose şi să răcneşti la ei. Poate că ei vor scoate un cap de acuzație din faptul că savantul tău nebun se ciocănea cu asistenta lui şi cu dansatoarea aia exotică...

— Hayes şi dansatoarea nu mai erau amanți în momentul morții lui.

— Serios? întrebă Curran cu un râs scurt şi cavernos, care sfârşi într-un râgâit. De ce nu te duci la Brigada de moravuri, doctore şi să mă laşi pe mine în pace? Am o mulțime de crime reale pe cap.

Curran îşi luă creionul şi reveni la formularul lui.

Turbat de furie, Jason coborî la parter şi dădu înapoi permisul lui de vizitator. Conducând pe Storrow Drive, cu râul Charles ce se întindea leneş în dreapta sa, Jason reuşi în cele din urmă să se calmeze. Tot mai era convins că ceva se întâmplase cu Helene, dar decise că din moment ce poliției nu-i păsa, el unul nu avea nimic de făcut..

Trase maşina în parcarea de la GHP şi reveni în biroul său. Claudia şi Sally nu se întorseseră încă din pauza de masă. Câțiva pacienți aşteptau deja la uşă. Jason îşi puse din nou halatul alb pe el şi sună să se intereseze de rezultatul consultului cardiac al Madaleinei Krammer. Harry Sarnoff fusese de acord cu aprecierea lui Jason şi lui Madaleine i se făcuse şi o angiogramă.

Imediat după întoarcerea lui Sally, îşi începu munca, consultându-şi pacienții programați în ziua aceea. Tocmai îl examina pe cel de-al treilea pacient al după-amiezii când Claudia îşi vârî capul pe uşa cabinetului.

— Ai un vizitator, îl anunță ea.

— Cine? întrebă Jason, rupând o rețetă din carnet.

— Neînfricata noastră şefă. Şi are spume la gură. M-am gândit că n-ar fi rău să te avertizez.

Jason îi înmână rețeta pacientului, îşi aruncă stetoscopul în jurul gâtului şi ieşi pe hol îndreptându-se către biroul său. Shirley

stătea în picioare, lângă fereastră. În clipa în care îl auzi pe Jason se întoarse să-l înfrunte. Era, fără nici o îndoială, furioasă.

— Sper din toată inima să-mi oferi o explicație plauzibilă, doctore Howard, spuse ea. Adineauri am primit un telefon de la poliție. Sunt pe drum spre noi să-mi ia o declarație oficială despre motivul pentru care nu am anunțat violarea laboratorului lui Hayes. Spuneau c-au auzit asta de la tine şi m-au amenințat că voi suferi consecințele legii.

— Îmi pare rău, spuse Jason. A fost un accident. Am fost într-adevăr la poliție, dar nu cu intenția de a le spune despre laborator...

— Şi atunci ce naiba căutai la poliție?

— Vroiam să stau de vorbă cu Curran, continuă Jason cu vinovăție în glas.

— De ce?

— Aveam nişte informații pe care credeam că e bine să le ştie şi el.

— Despre laborator?

— Nu, spuse Jason, lăsând mâinile să-i cadă pe lângă trup. Helene Brennquivist nu a venit azi la serviciu. Descoperisem între timp că ea şi cu Hayes fuseseră încurcați şi m-am grăbit să trag nişte concluzii. Chestia cu laboratorul mi-a scăpat pur şi simplu.

— Cred că ar fi mai bine dacă te-ai limita la profesarea medicinei, spuse Shirley, pe un ton ceva mai scăzut.

— Aşa mi-a spus şi Curran, oftă Jason.

— Mă rog, spuse Shirley luându-l de braț, măcar ştiu că nu ai făcut-o intenționat. Pentru o clipă începusem să mă întreb de partea cui eşti. Îți spun eu, cazul ăsta al lui Hayes are o viață proprie. De câte ori cred că problema s-a rezolvat, mai apare ceva.

— Îmi pare rău, spuse Jason din toată inima. Eu nu am vrut să creez probleme.

— Nu-i nimic. Dar nu uita niciodată, moartea lui Hayes provoacă deja necazuri acestei instituții. Hai să nu mai complicăm situația şi aşa dificilă.

Îi strânse mâna lui Jason şi se îndreptă spre uşă.

Jason se întoarse la pacienții săi, hotărât să lase investigațiile în seama poliției. Era aproape ora patru, când Claudia îl întrerupse din nou.

— Eşti căutat la telefon, şopti ea.

— Cine e? întrebă nervos Jason.

De obicei, Claudia înregistra mesajele, urmând ca Jason să răspundă acestora la sfârşitul zilei de muncă. Doar dacă, desigur, nu era vreo urgenţă. Dar Claudia nu vorbea în şoaptă când era vorba de o urgenţă.

— Carol Donner, spuse ea.

Jason stătu ne gânduri, apoi îi spuse că va răspunde din biroul său. Claudia îl urmă, întrebându-l în şoaptă:

— E Carol Donner aceea?

— Care Carol Donner?

— Dansatoarea de la Combat Zone, spuse Claudia.

— N-am de unde să ştiu, îi răspunse Jason intrând în birou.

Închise uşa în nasul Claudiei şi ridică receptorul:

— Doctor Howard la telefon, spuse el.

— Jason, sunt eu, Carol Donner. Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Nici un deranj.

Glasul ei îi trezi în minte plăcuta imagine a tinerei cu care luase masa la Hampshire House. Auzi un pocnet în aparat.

— Numai o clipă, Carol.

Puse jos receptorul, deschise uşa şi o căută din priviri pe Claudia. Cu o expresie iritată, îi făcu semn să închidă telefonul.

— Iartă-mă, te rog, spuse el după ce reveni în birou.

— Nu te-aş fi deranjat dacă nu aş fi crezut că e ceva foarte important, continuă Carol. Dar am dat peste un pacheţel în fişetul meu de la serviciu. Apropo, eu sunt dansatoare la Club Cabaret...

— O, exclamă vag Jason.

— Mă rog, spuse Carol. Azi a trebuit să merg până la club şi l-am găsit acolo. Alvin îmi spusese cu mai multe săptămâni în urmă să-l păstrez în fişetul meu, dar eu am uitat cu desăvârşire de el.

— Şi ce e în el?

— Registre legale, hârtii şi scrisori. Chestii de genul ăsta. Droguri n-am găsit, dacă la asta te gândeai.

— Nu, nu la asta mă gândeam. Dar mă bucur că m-ai sunat. Registrele ar putea fi importante. Aş vrea să le văd şi eu.

— Bine, spuse Carol. În noaptea asta am să fiu la club. Am să

mă gândesc la o modalitate să ți le dau. Patronul meu îmi dă multă bătaie de cap cu protecția pe care mi-o oferă. Se întâmplă ceva ciudat, pe care ei nu vor să-l ştiu, dar sunt legată de caraghiosul ăsta care mă urmăreşte tot timpul. Aş prefera să nu te amestec în povestea asta.

— Pot să vin chiar eu să iau pachetul?

— Nu. Nu cred c-ar fi o idee prea inspirată. Îți spun eu cum facem. Dacă îmi dai numărul tău, te sun eu la noapte când ajung acasă.

Jason îi dădu numărul.

— Încă ceva, spuse Carol. Aseară mi-am dat seama că mai există ceva ce nu ți-am spus. Cu circa o lună în urmă, Alvin mi-a spus că va rupe relația lui intimă cu Helene. Zicea că dorea ca ea să se concentreze numai asupra muncii lor.

— Şi crezi că i-a spus şi ei?

— Nu am nici cea mai mică idee.

— Helen nu a venit astăzi la serviciu.

— Vorbeşti serios? întrebă Carol. Ciudat. Din câte ştiu eu era foarte conştiincioasă când era vorba de muncă. Poate că ea este cauza pentru care patronul meu se comportă atât de ciudat.

— De unde să ştie el de Helene Brennquivist?

— Are o rețea informațională foarte cuprinzătoare. Ştie ce se întâmplă în tot oraşul.

Punând receptorul în furcă – Jason reflectă la inconsistentele derutante dintre meseria lui Carol şi rafinamentul ei intelectual. „Rețea informațională” era un termen specific erei computerului şi la care nu te puteai aştepta de la o dansatoare de cabaret.

Întorcându-se la pacienții săi, Jason evită sistematic privirea interogativă a Claudiei. Îşi dădea seama că aceasta moare de curiozitate, dar avea de gând să nu-i ofere nici o satisfacție.

Spre sfârşitul după-amiezii, doctorul Jerome Washington, un negru corpolent, specialist în tulburări gastrointestinale, îl întrerupse pe Jason, solicitându-i un scurt consult.

— Sigur că da, îi răspunse Jason, conducându-l în biroul său.

— Roger Wanamaker mi-a sugerat să discut cu tine despre acest caz.

Scoase de sub braț o fişă voluminoasă şi o puse pe masă.

— Încă câteva fişe de astea şi mă specializez în industria

profilelor de aluminiu.

Jason deschise fişa. Pacientul era un bărbat de şaizeci de ani.

— I-am făcut un control domnului Lamborn acum douăzeci şi trei de zile, spuse Jerome. Tipul era un pic supraponderal, dar care dintre noi nu este? În rest am considerat că nu are probleme şi i-am spus-o şi lui. Apoi, în urmă cu o săptămână, s-a prezentat la mine într-o stare de ziceai că moartea îi dă târcoale. Pierduse zece kilograme. L-am internat, crezând că avea o malignitate care îmi scăpase la controlul general. I-am făcut toate analizele, ca la carte. Nimic. Şi acum trei zile a murit. Am făcut tot ce-am putut să conving familia să accepte o autopsie. Şi ce crezi că s-a descoperit?

— Absența oricărei malignități.

— Exact, spuse Jerome. Nici o malignitate, numai că toate organele sale erau total degenerate. I-am spus lui Roger şi el m-a îndemnat să vin la tine, pentru că tu mă vei înțelege.

— Şi eu am avut astfel de probleme, spuse Jason. Ca şi Roger, de altfel. Să fiu sincer, mă tem că ne aflăm în fața unui dezastru medical necunoscut.

— Şi ce ai de gând să faci? îl întrebă Jerome. Eu unul nu cred că voi rezista prea mult acestei tensiuni emoționale.

— Te înțeleg. După toate decesurile pe tare le-am înregistrat în ultima vreme, m-am gândit şi eu să mă las de meseria asta. Şi nu-mi dau seama de ce nu reuşim să depistăm aceste simptome prin analizele pe care le efectuăm. L-am anunțat pe Roger că o să convoc o şedință pentru săptămâna viitoare, dar acum cred că nu ne mai putem permite să aşteptăm.

Imaginea sângelui lui Hayes țâşnind pe masă reveni dur în mintea lui Jason.

— Să ne adunăm chiar mâine după-amiază. Am s-o pun pe Claudia să pună totul la punct şi am să cer tuturor secretarelor să alcătuiască o listă cu toate analizele pe care le-am făcut în ultimul an pentru a vedea ce s-a întâmplat cu pacienții respectivi.

— Mi se pare corect, spuse Jerome. Cazuri ca acestea nu sunt deloc menite să-ți sporească încrederea în forțele proprii.

***

După plecarea lui Jerome, Jason se duse la secretariatul central pentru a pregăti întrunirea personalului medical de a

doua zi. Îşi dădea seama că o parte din funcţionari vor fi nevoiţi să rămână şi după program, dar mulţumi providenţei pentru existenţa computerelor. Se auziră câteva murmure de dezaprobare când le explică ce trebuia făcut, inclusiv reprogramarea pacienţilor din după-amiaza respectivă, dar Claudia îşi asumă rolul de moderator. Jason era convins că lucrurile se vor rezolvă de îndată ce timpul scurt o va permite.

La cinci şi jumătate, după ce-şi examină ultimul pacient, Jason mai încercă o dată să sune acasă la Helene. Nici acum nu-i răspunse nimeni. Sub impulsul momentului se hotărî să oprească pe la ea în drum spre casă. Citi adresa pe care o primise de la serviciul personal şi observă că locuieşte în Cambridge, pe Concorde Avenue. Apoi adresa îi deveni cât se poate de clară. Era vorba de blocul Craigie Arms.

Ce coincidenţă, cugetă el. Înainte de a o cunoaşte pe Danielle, vorbise cu o fată care locuia tot în Craigie Arms.

Jason coborî la maşină şi porni spre Cambridge. Circulaţia era infernală, dar graţie faptului că ştia bine zona nu avu nici o greutate în găsirea adresei. Îşi parcă maşina şi pătrunse în holul atât de cunoscut al blocului. Trecând în grabă peste şirul de butoane ale interfonului, găsi numele de Brennquivist şi apăsă. Mai exista posibilitatea ca Helene să nu fi răspuns la telefon, dar să fie mai receptivă la sunetul interfonului. Tot nici un răspuns. Jason se uită pe lista chiriaşilor, dar numele de Lucy Hagen nu mai figura. La urma urmei trecuseră cincisprezece ani.

Atunci apăsă butonul administratorului blocului. Un mic difuzor montat deasupra uşiţei dădu un semn de viaţă şi glasul morocănos al domnului Gratz se auzi strident în holul pardosit cu gresie.

— Nu s-a comandat nimic aici.

Jason se prezentă imediat, admiţând că domnul Gratz s-ar putea să nu-l mai recunoască după atâţia ani. Apoi îi spuse că este îngrijorat de soarta unei colege, locatară a blocului. Domnul Gratz nu scoase nici un cuvânt, dar la broasca uşii interioare se auzi un bâzâit. Jason trebui să alerge câţiva paşi pentru a prinde momentul. Ajuns înăuntru, Jason fu izbit de inconfundabilul miros, pe care nu-l putuse uita niciodată după cincisprezece ani, cel de ceapă prăjită. Pe holul de gresie se deschise o uşă metalică

şi domnul Gratz îşi făcu apariţia îmbrăcat, ca de obicei, cu vesta lui strânsă pe trup şi cu blugii soioşi. Obrajii lui arătau că nu se mai bărbierise de vreo două zile. Privi cu atenţie chipul lui Jason, îi ceru din nou numele, apoi îl întrebă:

— Nu eşti cel care veneai într-o vreme pe la domnişoara Hagen, de la 2-J?

Jason era impresionat. Tipul acesta nu ar câştiga cu siguranţă nici un concurs de frumuseţe, dar se pare că avea o memorie de elefant. Apucase să-l cunoască pentru că Lucy avea probleme mari cu canalizarea şi Larry Gratz era toată ziua în apartamentul ei.

— Cu ce vă pot fi de folos? îl întrebă Larry.

Jason îi spuse că Helene Brennquivist nu venise la serviciu şi nu răspunsese nici la telefon şi că lucrul acesta îl îngrijorase.

— Eu nu pot să vă deschid apartamentul ei.

— A, înţeleg, spuse Jason. Vreau doar să mă asigur că totul e în ordine.

Gratz îl privi o clipă, mârâi ceva, apoi porni spre lift. Scoase din buzunar un inel de chei ce păreau suficiente pentru a deschide jumătate din uşile cartierului Cambridge. Urcară cu liftul fără să schimbe o vorbă.

Apartamentul Helenei se afla în capătul unui hol lung. Cu mult înainte de a ajunge în dreptul uşii, cei doi putură să audă o muzică de rock-and-roll la volum maxim.

— Se pare că dă o petrecere, spuse Gratz.

Sună la uşă timp de un minut, dar nu primi nici un răspuns. Gratz îşi lipi urechea de uşă şi sună din nou.

— Nici soneria nu se mai aude, continuă el. Mă mir cum nu s-a plâns nimeni de muzica asta.

Ridicând un pumn păros, lovi cu putere în uşă. În cele din urmă, alese o cheie şi deschise yala. Când deschiseră uşa, volumul muzicii crescu simţitor.

— Fir-ar să fie! spuse Gratz. Hei! strigă el apoi, dar nu primi nici un răspuns.

Apartamentul avea un holişor cu o deschizătură cu arcadă spre stânga, dar chiar şi de acolo de unde se afla Jason recunoscu mirosul inconfundabil al morţii. Vru să spună ceva, dar Gratz îl opri.

— Mai bine aştepţi aici, spuse Gratz încercând să acopere muzica asurzitoare în timp ce avansa spre living.

— O, Dumnezeule! exclamă el o clipă mai târziu.

Ochii îi erau larg deschişi, iar chipul i se contorsionase de groază. Jason privi printre arcadă şi trupul lui Larry. Încăperea arăta ca într-un coşmar.

Administratorul alergă spre bucătărie, cu palmele la gură. În ciuda pregătirii sale, Jason simţi că stomacul i se întoarce pe dos. Helene şi încă o femeie se aflau pe canapea, goale şi cu mâinile legate la spate. Trupurile lor fuseseră mutilate cu sălbăticie. În măsuţa de cafea era înfipt un uriaş cuţit de bucătărie, plin de sânge..

Jason se întoarse să vadă ce se întâmplă în bucătărie. Larry stătea aplecat deasupra chiuvetei şi voma. Prima lui reacţie fu să-l ajute pe bătrân, dar se gândi că-i mai bine aşa. În schimb, se duse la uşa de la intrare şi inspiră recunoscător o gură de aer proaspăt. Câteva minute mai târziu se împiedică de el şi Larry.

— Du-te, te rog şi cheamă poliţia, spuse Jason, lăsând uşa să se închidă în urma lui.

Relativa linişte era dătătoare de viaţă. Greaţa îi trecu.

Recunoscător că i se ceruse să facă ceva, Larry alergă pe scări în jos. Jason se sprijini de perete şi încercă să se gândească la altceva. Tremura tot.

La scurtă vreme sosiră doi poliţişti. Erau tineri şi se cam înverziră la faţă când văzură ce se întâmplase în living. Dar apoi trecură la sigilarea locului şi la interogarea lui Gratz şi a lui Jason. Cu grijă, să nu deranjeze nimic, ei scoaseră în cele din urmă aparatul de radio din priză. Între timp sosiseră mai mulţi poliţişti, inclusiv detectivi în civil. Jason sugeră că detectivul Curran ar putea fi interesat de acest caz şi cineva îl chemă şi pe acesta. Un fotograf tot de la poliţie începu să imortalizeze, cadru după cadru, încăperea devastată. Apoi sosi şi medicul legist.

Jason aştepta în hol când îşi făcu apariţia şi Curran, abia urnindu-se către apartamentul ce aparţinuse Helenei.

Dând cu ochii de Jason, se opri o clipă doar pentru a se răsti la el:

— Tu ce dracu cauţi aici?

Jason îşi ţinu gura, iar Curran se întoarse către poliţistul care

străjuia în dreptul uşii:

— Unde este detectivul care răspunde de acest obiectiv? rosti el răspicat, fluturându-i insigna pe sub nas.

Polițistul arătă cu degetul în direcția livingului. Curran intră, lăsându-l pe Jason în hol.

La scurt timp îşi făcură apariția şi ziariştii, cu obişnuitul arsenal de aparate de fotografiat şi blocnotesuri cu spirală. Încercară să intre, dar polițistul în uniformă de la uşă îi opri. Această măsură îi obligă să se mulțumească cu intervievarea oricărei persoane din zonă, inclusiv a lui Jason. El le spuse că nu ştie nimic, după care fu lăsat în pace.

După o vreme apăru din nou Curran. Numai că de data aceasta părea un pic cam verde la față. Veni direct la Jason. Scoase o țigară dintr-un pachet mototolit şi făcu un adevărat teatru din găsirea unui băț de chibrit. În cele din urmă, se învrednici să se uite şi la Jason.

— Să nu-mi spui „Ți-am spus eu”, i se adresă el.

— N-a fost doar o crimă pe bază de viol, nu-i aşa? întrebă calm Jason.

— Asta nu e de competența mea să stabilesc. Cert este că a fost un viol. Ce te face să crezi că e vorba de ceva mai grav?

— Mutilarea victimelor s-a făcut după decesul lor.

— Da? Şi ce te face să crezi asta?

— Lipsa sângelui. Dacă cele două femei ar fi fost încă în viață, s-ar fi produs o hemoragie mult mai mare.

— Sunt impresionat, spuse Curran. Şi, deşi nu-mi face plăcere să recunosc, nu credem că a fost vorba de vreun descreierat obişnuit. Există probe asupra cărora nu mă pot pronunța, dar pare opera unui profesionist în domeniul crimei. A fost folosit şi un revolver de calibru mic.

— Deci eşti şi tu de acord că moartea Helenei are legătură cu Hayes.

— E posibil, spuse Curran. Mi s-a spus că tu ai descoperit cadavrele.

— Cu ajutorul superintendentului blocului.

— Ce te-a adus în acest loc, doctore?

Jason nu-i răspunse imediat.

— N-aş putea spune cu certitudine, spuse el în fine. Cum îți

spuneam, faptul că Helene nu a venit astăzi la serviciu mi-a creat un sentiment de nelinişte.

Curran îşi întinse gâtul şi examină holul. Trase adânc din ţigară, apoi scoase fumul pe nas. În jur se adunase o mulţime de poliţişti, reporteri şi locatari curioşi. Două brancarde fuseseră aliniate de-a lungul peretelui, pentru scoaterea din clădire a celor două cadavre.

— Poate că n-am să transfer acest caz celor de la moravuri, spuse el în cele din urmă, apoi plecă.

Jason îl abordă pe poliţistul care păzea uşa apartamentului Helenei.

— Aş vrea să ştiu dacă acum pot să plec şi eu.

— Hei, Rosati! strigă poliţistul.

Detectivul care răspundea de obiectiv, un bărbat plăpând cu faţa scofâlcită şi cu o căpiţă de păr negru şi rebel, îşi făcu apariţia aproape instantaneu.

— Omul vrea să plece, spuse poliţaiul, arătând spre Jason.

— V-am luat numele şi adresa? întrebă Rosati.

— Numele, adresa, numărul de telefon, asigurarea socială, permisul de conducere, totul..

— Atunci e în regulă, spuse Rosati. O să ţinem legătura cu dumneavoastră.

Jason încuviinţă din cap, apoi porni pe hol, cu picioarele tremurând. Când ieşi pe Concorde Avenue, fu surprins că deja se întunecase. Aerul rece al serii era îmbâcsit de fumul de eşapament. Şi, ca o ultimă palmă, Jason găsi sub ştergătorul de parbriz şi o amendă pentru parcare interzisă. O rupse înfuriat, dându-şi seama că parcase într-o zonă în care acest lucru nu era permis decât riveranilor.

Drumul spre GHP dură mult mai mult decât cel parcurs la venire. Pe Storrow Drive se circula la ora aceasta bară la bară, aşa că abia la şapte şi jumătate, Jason reuşi în fine să-şi parcheze maşina în faţa spitalului şi să intre în clădire. Ajungând în birou, găsi pe masă o imensă listă tipărită pe imprimanta computerului şi cuprinzând toţi pacienţii GHP cărora li s-a făcut în ultimul an controlul general, precum şi observaţiile privind starea actuală a sănătăţii acestora. „Secretarele au făcut o treabă bună”, gândi Jason, apoi puse hârtia în geantă.

Urcă apoi la etajul unde se aflau pacienții internați. Una dintre asistente îi dădu rezultatele arteriogramei Madaleinei Krammer. Toate vasele coronariene indicau un proces semnificativ, nefocalizat şi difuz de deteriorare rapidă. Când aceste rezultate au fost comparate cu un studiu similar efectuat în urmă cu şase luni, degenerarea a devenit şi mai clară. Harry Sarnoff, cardiologul care a consultat-o, nu era de părere că pacienta putea fi o candidată pentru intervenția chirurgicală şi, dat fiind nivelul scăzut al colesterolului şi al acizilor graşi, nu prea avea ce sugera pentru ameliorarea situației. Pentru a se încredința pe deplin, Jason ceru să se facă un consult cardiac de către un chirurg, apoi intră în salon să-şi vadă pacienta.

Ca de obicei, Madaleine se afla în cea mai bună dispoziție şi-şi minimaliza simptomele. Jason o anunță că ceruse să fie examinată de un chirurg şi-i promise că va trece s-o mai vadă şi a doua zi. Avea însă acea îngrozitoare presimțire că femeia nu o va mai duce prea mult. Examinându-i gleznele, constată că pielea începuse să se jupoaie.

— V-ați scărpinat cumva? o întrebă.

— Puțin, recunoscu Madaleine apucând cearşaful şi acoperindu-se ca şi cum s-ar fi simțit jenată.

— Aveți mâncărimi la glezne?

— Cred că e din cauza căldurii de aici. E un aer foarte uscat, ştiți?

Jason nu ştia. În realitate, sistemul de aer condiționat al spitalului menținea umiditatea la un nivel constant şi normal.

Cu un sentiment îngrozitor de senzație trăită deja, Jason se întoarse la biroul central al asistentelor şi ceru să se efectueze un consult dermatologic, precum şi întreaga gamă de analize chimice care includeau patruzeci de teste automate. Cu siguranță că lui îi scăpase ceva.

Restul vizitelor pe care le făcu pacienților fură la fel de descurajatoare. Părea că toți pacienții lui intraseră într-o stare de declin. Când plecă de la spital se hotărî să dea o fugă până la Shirley. Simțea nevoia de a sta de vorbă cu cineva, iar ea îi dăduse foarte clar de înțeles că îi făcea plăcere să se întâlnească cu el. Credea, de asemenea, că era de datoria lui să rupă tăcerea în legătură cu moartea Helenei, înainte ca Shirley să fi aflat totul

din presă. Ştia că vestea o va răvăşi. Îi trebuiră vreo douăzeci de minute până când reuşi să parcheze maşina pe aleea pietruită din fața casei ei. Fu încântat să vadă că înăuntru luminile erau aprinse.

— Jason! Ce surpriză plăcută! spuse Shirley după ce îi deschise uşa.

Era îmbrăcată într-un costum roşu de gimnastică, colanți negri iar pe cap avea o bandă albă.

— Tocmai mă pregăteam să merg la gimnastica aerobică.

— Ar fi trebuit să te sun înainte.

— Fii serios, spuse Shirley apucându-l de mână şi trăgându-l înăuntru. Mereu caut câte un motiv să nu mă duc.

Îl conduse în bucătărie, unde masa era acoperită cu un munte de rapoarte şi de însemnări. Jason se gândi o clipă la imensa cantitate de muncă pe care o necesită conducerea şi funcționarea în bune condițiuni a unei instituții ca GHP. Ca întotdeauna, fu impresionat de capacitatea lui Shirley.

După ce femeia îi aduse ceva de băut, el o întrebă dacă aflase vestea.

— Nu ştiu nimic, răspunse Shirley scoțându-şi banderola de pe frunte şi scuturându-şi părul des. Ce veste?

— E vorba de Helene Brennquivist, spuse cu glasul pierdut Jason.

— E cumva o veste care îmi va produce plăcere? întrebă Shirley luând paharul de pe masă.

— Din păcate nu cred, spuse Jason. A fost ucisă împreună cu colega ei de cameră.

Shirley scăpă paharul pe canapea, apoi, cu mişcări mecanice începu să curețe mizeria pe care o făcuse.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea după o lungă tăcere.

— Moartea a survenit în urma unui viol. Cel puțin aşa pare la prima vedere.

Rememorând scena, Jason simți că i se face rău.

— Îngrozitor! spuse Shirley ducându-şi mâna la piept.

— A fost ceva înfiorător, fu de acord Jason.

— Este cel mai îngrozitor coşmar al unei femei. Când s-a întâmplat?

— Din câte se pare noaptea trecută.

Shirley rămase cu privirea pierdută.

— Cred c-ar fi bine să-l sun imediat pe Bob Walthrow. Acest eveniment nu va face decât să aducă şi mai multe nenorociri pe capul serviciului de relaţii publice.

Shirley se săltă cu efort în picioare şi se îndreptă cu paşi tremurători spre telefon. Jason simţi emoţia din glasul femeii, care explica interlocutorului ei ce se întâmplase.

— Nu te invidiez pentru munca ta, spuse el după ce Shirley închise telefonul.

Ochii ei străluceau, plini de lacrimi.

— Nici eu pentru munca ta, continuă Shirley. De câte ori te văd după ce pierzi un pacient, mă bucur că nu am urmat medicina.

Deşi nici lui Shirley şi nici lui Jason nu le era cine ştie ce foame, încropiră o cină constând din spaghete. Shirley încercă să-l convingă pe Jason să rămână la ea peste noapte, dar acesta, deşi găsise alinare alături de ea şi primise din partea ei sprijinul necesar pentru a îndura mai uşor gândul morţii lui Helene îşi dădu seama că nu putea rămâne. Trebuia să fie acasă când Carol îl va suna. Pretinzând că are de terminat o lucrare, plecă şi se întoarse la apartamentul său.

După o alergare târzie şi după un duş, Jason se aşeză confortabil în fotoliu, având în faţă situaţia pacienţilor GHP care făcuseră anul trecut controlul general. Cu picioarele pe masa de scris, parcurse cu atenţie întreaga listă, constatând că totalul de controale fusese repartizat egal întregului corp de doctori internişti. Cum lista fusese tipărită în ordine alfabetică şi nu cronologică, lui Jason îi trebui ceva timp până să-şi dea seama că rezultatele mai slabe apăreau mult mai des în ultimele şase luni decât în perioada de început a anului. De fapt, chiar şi fără a face notări pe material se putea constata o creştere substanţială a deceselor survenite în mod neaşteptat în ultimele câteva luni.

Folosindu-se de un creion, Jason începu să numere decesele recente. Fu şocat de totalul acestora. Apoi formă numărul centralei GHP şi ceru serviciul de evidentă şi arhive. Când una din secretarele din tura de noapte îi răspunse, îi dădu lista pacienţilor ambulatorii şi o întrebă dacă fişele acestora pot fi scoase din bibliorafturi şi aduse pe biroul lui. Secretara îi răspunse că nu există nici o problemă.

Punând în servietă materialul realizat pe imprimanta computerului, Jason luă tratatul de endocrinologie al lui Williams şi se întoarse la capitolul despre hormonul de creştere. Aşa cum se întâmpla şi când era vorba de multe alte subiecte, cu cât citea mai mult, cu atât înțelegea mai puțin. Hormonul de creştere şi relația lui cu creşterea şi cu maturizarea sexuală erau două chestiuni enorm de complicate. Atât de complicate încât, în curând, adormi cu masivul tratat pe abdomen.

Soneria telefonului îl trezi violent, atât de brusc încât trânti cartea pe jos. Apucă receptorul cu o smucitură rapidă, aşteptându-se să fie sunat de la spital. Îi fu necesară încă o secundă să-şi dea seama că era Carol Donner. Jason îşi privi ceasul – trei fără unsprezece minute.

— Sper că nu te-am trezit, spuse Carol.

— Nu, nu! minți Jason.

Picioarele care rămăseseră pe birou în tot timpul somnului îi amorțiseră.

— Aşteptam telefonul tău. Unde eşti?

— Acasă, îi răspunse Carol.

— Pot să trec să iau pachetul?

— Nu e la mine, spuse Carol. Ca să evit orice problemă l-am dat unei prietene care lucrează cu mine. O cheamă Melody Andrews. Locuieşte pe Revere Street 69, pe Beacon Hill, continuă ea, apoi îi dădu telefonul lui Melody. Aşteaptă un telefon de la tine şi la ora asta cred că a ajuns deja acasă. Anunță-mă şi pe mine care este părerea ta despre material şi dacă apare vreo problemă, notează şi numărul meu.

Îi dictă la telefon numărul.

— Îți mulțumesc, spuse Jason, notând totul.

Îl surprinse dezamăgirea care îl cuprinse la gândul că nu se va întâlni chiar cu ea.

— Ai grijă de tine, mai spuse Carol, apoi închise.

Jason rămase la birou, încercând încă să se trezească.

Pe măsură ce reuşi, îşi dădu seama că nu-i spusese lui Carol despre moartea Helenei. *La urma urmei, acesta va fi un bun motiv pentru a o mai suna o dată,* gândi el în timp ce forma numărul prietenei lui Carol.

Melody Andrews răspunse într-un pronunțat accent al celor din

sudul Bostonului. Îi spuse lui Jason că pachetul era la ea şi că putea veni oricând să-l ia. Mai adăugă şi faptul că va mai rămâne vreo jumătate de oră înainte de a se duce la culcare.

Jason îşi puse pe el un pulover şi o geacă scurtă, ieşi din casă, străbătu strada Pinkney, o luă pe West Cedar şi urcă pe strada Revere. Casa în care locuia Melody se afla undeva pe dreapta. Sună la uşă şi femeia apăru în uşă, cu părul pus pe bigudiuri. Jason n-ar mai fi crezut că cineva mai folosea în zilele astea astfel de accesorii. Chipul ei era obosit şi tras.

Jason se prezentă. Melody abia dacă se osteni să dea din cap, apoi îi înmână un colet învelit în hârtie maronie şi legat cu sfoară. Cântărea vreo patru kilograme. Când Jason îi mulțumi, femeia nu făcu decât să ridice din umeri şi-i răspunse:

— E-n regulă.

Întors acasă, Jason se dezbrăcă imediat de geacă şi de pulover. Privind pachetul cu nerăbdare, aduse un foarfece din bucătărie şi tăie sfoara. Apoi duse pachetul în camera lui de lucru şi-l aşeză pe birou. Înăuntru găsi două registre pline cu însemnări de mână, diagrame şi date privind unele experiențe. Pe coperta unuia dintre registre erau tipărite cuvintele *Proprietate a Gene, Inc.* Pe celălalt scria pur şi simplu *Caiet de însemnări.* În pachet se mai afla şi un plic plin cu corespondență.

Primele scrisori pe care le citi Jason erau de la Gene, Inc. În ele i se cerea lui Hayes să-şi respecte angajamentele contractuale şi să aducă înapoi protocolul privind Somatomedinul şi cultura de bacterii de E. coli recombinante pe care le scosese în mod ilegal din laboratorul lor. Pe măsură ce continua să citească, pentru Jason deveni limpede că Hayes era cu totul de altă părere în ceea ce privea dreptul de proprietate a procedurii şi al bacteriilor şi că acesta se afla pe punctul de a patenta ceva similar. Jason mai găsi şi un număr de scrisori de la un avocat pe nume Samuel Schwartz. Jumătate dintre ele se refereau la cererea de patentare a bacteriilor E. coli producătoare de Somatomedin, iar restul aveau ca subiect înființarea unei corporații. Rezulta că Alvin Hayes era deținătorul a cincizeci şi unu la sută din acțiuni, în timp ce restul de patruzeci şi nouă la sută se împărțeau între copiii lui şi Samuel Schwartz.

Cam atât se poate afla din corespondență, gândi Jason. Puse

scrisorile înapoi în plic. Luă apoi registrele. Cel pe coperta căruia stătea scris „Gene, Inc.” părea a fi protocolul despre care se vorbea în scrisori. Parcurgându-l în grabă, Jason îşi dădu seama că lucrarea prezenta în detaliu procesul de creare a culturii de bacterii recombinante necesare producerii Somatomedinului. Din lecturile sale de până atunci ştia că somatomedinii erau factori ai creşterii produşi de celulele hepatice în prezența hormonului de creştere.

Lăsând la o parte primul registru, Jason îl luă pe al doilea. Experimentele descrise nu erau complete, dar se refereau la producerea unui anticorp monoclonal al unei anumite proteine. Numele proteinei nu apărea, dar Jason găsi o diagramă a succesiunii aminoacizilor ei. În cea mai mare parte, materialul depăşea cu mult capacitatea de înțelegere a lui Jason, dar judecând după pasajele întregi ce fuseseră tăiate şi după adnotările marginale rezulta că experimentele nu progresau conform aşteptărilor şi că la momentul ultimei însemnări Hayes nu reuşise, cu siguranță, să creeze anticorpul propus.

Jason îşi întinse oasele şi se ridică de la birou. Era dezamăgit. Sperase că pachetul de la Carol îi va oferi o imagine mai clară asupra descoperirii făcute de Hayes, dar, cu excepția documentației privind controversa dintre Hayes şi Gene, Inc., Jason nu aflase decât infim de puțin în plus față de ce ştiuse înainte de a deschide coletul. Intrase în posesia protocolului de producere a Somatomedinului, dar aceasta nu părea nicidecum o invenție ieşită din comun. Toate celelalte însemnări de laborator constituiau un eşec.

Frânt de oboseală, Jason stinse lumina şi se duse la culcare. Fusese pentru el o zi lungă şi îngrozitoare.

11

Coşmaruri cuprinzând permutări vulgare ale scenei de groază petrecute în apartamentul Helenei îl treziră pe Jason înainte ca soarele să lumineze cerul. Puse cafeaua şi în timp ce aştepta ca aceasta să fie filtrată, îşi luă ziarul şi citi reportajul despre dubla crimă. Nimic nou. Aşa cum se aşteptase, accentul se punea pe actul violului. Punându-şi registrul companiei Gene, Inc. în servietă, Jason ieşi din casă şi porni spre spital.

Cel puțin la ora aceasta nu era aglomerație pe drumul spre GHP şi, în plus, avu şi posibilitatea să-şi aleagă locul de parcare. Nici măcar chirurgii, care de obicei soseau la o oră atât de necivilizată, nu veniseră încă.

Ajuns la GHP, se îndreptă direct spre biroul său. Aşa cum ceruse, pe biroul lui zăcea acum un morman de fişe medicale. Îşi dădu jos sacoul şi începu să le parcurgă. Ținând tot timpul cont de faptul că aceştia erau pacienți care decedaseră la un interval de maximum o lună după ce primiseră un rezultat favorabil la controlul medical general din partea unor doctori care efectuaseră cele mai complexe analize pe care GHP le putea oferi, Jason începu să caute nişte aspecte comune tuturor, dar nimic nu îi atrase atenția. Compară EKG-urile şi nivelul colesterolului, al acizilor graşi, al imunoglobulinelor şi al globulelor din sânge. Nici unul din grupurile comune de compuşi, elemente sau enzime nu varia față de valorile normale pentru astfel de teste. Singurul aspect comun era acela că decesul majorității acestor pacienți survenise la o perioadă ce nu depăşea o lună de la efectuarea analizelor. Lucrul şi mai supărător pe care Jason îl constată era că în ultimele trei luni numărul morților crescuse în mod spectaculos.

După parcurgerea celor douăzeci şi şase de fişe medicale, în mintea lui Jason apăru brusc o corelație. În ciuda faptului că pacienții respectivi nu prezentaseră simptome fizice, fişele lor indicau o predominanță a viciilor sociale de mare risc. Erau supraponderali, fumători înrăiți, abuzau în privința consumului

de medicamente, beau prea mult, nu făceau mişcare sau sport sau combinau mai multe din aceste practici nesănătoase. Bărbaţi şi femei destinaţi a avea în cele din urmă serioase probleme de sănătate. Aspectul şocant îl constituia faptul că starea sănătăţii lor se deteriorase într-o perioadă atât de scurtă. Şi de ce decedau oare atât de brusc? La urma urmei nu exageraseră mai mult în viciile lor decât cu un an în urmă. Poate că era numai o chestiune de statistică: fuseseră norocoşi până atunci şi brusc le venise ceasul fatal. Aceasta ipoteză nu părea însă a rămâne în picioare, întrucât numărul cazurilor de deces era totuşi prea mare. Jason nu era un statistician cu prea multă experienţă, aşa că se hotărî să roage un matematician mai bun decât el să examineze această situaţie.

În momentul în care crezu că nu-i va trezi pe pacienţi, Jason părăsi biroul său şi începu să-şi efectueze vizitele. Nu constată nici o schimbare. Întors în birou şi înainte de a-l consulta pe primul pacient programat, sună la patologie pentru a se interesa de animalele moarte găsite în laboratorul lui Hayes şi aşteptă câteva minute până când tehniciana găsi raportul respectiv.

— L-am găsit, spuse femeia. Toate au murit prin otrăvirea cu stricnină.

Jason puse receptorul în furcă, apoi o sună pe Margaret Danforth de la morgă. Cum Margaret era ocupată în momentul acela cu o autopsie, îi răspunse o tehniciană. Jason o întrebă dacă testul toxicologic făcut lui Gerald Farr a scos la iveală ceva interesant.

— Analiza toxicologică e negativă, îi răspunse tehniciană.

— Încă o întrebare. Ar fi fost posibil ca acest test să releve prezenţa stricninei?

— Aşteptaţi o clipă, spuse tehniciana.

Pe fundal, Jason o putu auzi pe femeie strigând după medicul examinator. Apoi interlocutoarea lui reveni la telefon.

— Doamna doctor Danforth spune că da, testul ar fi indicat şi stricnina dacă aceasta ar fi fost prezentă în probe.

— Mulţumesc, spuse Jason.

Închise telefonul, apoi se ridică de la birou. Se duse la fereastră şi privi afară. Circulaţia pe Riverway devenise foarte densă. Cerul era încărcat de nori. Era începutul lui noiembrie, o lună nu prea

frumoasă pentru locuitorii Bostonului. Jason se simțea neliniştit, agitat şi deznădăjduit. Îşi aduse aminte de pachetul de la Carol şi se întrebă dacă nu ar fi mai bine să i-l predea lui Curran. Dar la ce ar ajuta? Cei de la poliție investigau cazul lui Hayes ca pe al unui traficant droguri.

Revenind la masa de lucru Jason luă cartea de telefoane şi căută numărul companiei Gene, Inc. Constată că sediul firmei se afla pe Pioneer Street în partea de est a Cambridgeului, în apropiere de campusul universitar MIT. Brusc, se aşeză şi formă numărul. Centralista îi răspunse cu un puternic accent britanic:

— Doriți să vă fac legătura cu domnul doctor Leonard Dawen, preşedintele companiei?

— Ar fi foarte bine, răspunse Jason.

Auzi apoi apelul postului de interior şi în scurt timp îi răspunse o secretară:

— Cabinetul doctorului Dawen.

— Aş dori să vorbesc cu domnul doctor Dawen.

— Cine îl caută, vă rog?

— Sunt doctorul Jason Howard.

— Îmi puteți spune în legătură cu ce?

— E vorba de nişte însemnări de laborator care au ajuns în posesia mea. Spuneți-i doctorului Dawen că lucrez la GHP şi că am fost prieten cu Alvin Hayes.

— Aşteptați o clipă, vă rog, îi răspunse secretara cu un glas ce părea înregistrat pe un robot telefonic.

Jason deschise sertarul din mijloc al biroului său şi se jucă cu colecția lui de creioane. Auzi un pocnet în receptor, apoi o voce puternică.

— Doctorul Leonard Dawen la telefon.

Jason explică cine este, apoi făcu o descriere a registrului de laborator.

— Îmi permiteți să vă întreb cum ați ajuns în posesia lui, domnule?

— Nu cred că mai are vreo importanță. Important este că acum se află la mine.

Nu avea de gând s-o amestece în această poveste şi pe Carol.

— Registrul acela este proprietate a companiei noastre, spuse doctorul Dawen.

Vocea sa era calmă, dar ascundea un ton amenințător şi poruncitor.

— As fi bucuros să vi-l restitui în schimbul câtorva informații despre doctorul Hayes. Credeți că ne-am putea întâlni?

— Când?

— Cât mai curând posibil, spuse Jason. Aş putea trece pe la dumneavoastră imediat după prânz.

— Veți aduce şi registrul?

— Cu siguranță.

În restul dimineții, Jason avu mari dificultăți să se concentreze asupra şirului nesfârşit de pacienți programați pentru acea zi. Fu încântat că Sally nu programase consulturi medicale şi pe perioada prânzului. În momentul în care termină ultimul consult, ieşi în grabă şi se îndreptă spre maşina din parcare.

Ajungând în Cambridge, Jason străbătu cu greu zona MIT şi East Cambridge, ale cărei zgârie-nori aveau o arhitectură atât de modernă încât contrastau izbitor cu clădirile din cărămidă, mai vechi şi mai tradiționale din New England. Angajându-se în fine pe Pioneer Street, Jason găsi imediat sediul lui Gene, Inc., o clădire uluitor de modernă învelită în granit negru lustruit. Spre deosebire de clădirile învecinate, aceasta avea numai şase etaje. Ferestrele sale erau nişte despicături înguste care alternau cu cercuri de bronz umplute cu oglinzi. Avea un aspect solid, ca un castel dintr-un film de science fiction.

Jason coborî din maşină, cu servieta în mână şi-şi ridică privirea spre uimitoarea fațadă a clădirii. După ce citise atât de mult despre ADN-ul recombinant şi după ce văzuse grădina zoologică a lui Hayes, atât de violent deformată, Jason se temea că avea să intre într-o casă a groazei. Intrarea principală era de formă circulară, alcătuită din mai multe raze de granit ce dădeau impresia unui ochi uriaş ale cărui pupile erau uşile negre. Holul de la intrare era tot din granit negru: zidurile, podeaua, chiar şi tavanul. În mijlocul spațiului rezervat recepției se afla o statuie iluminată generos, reprezentând molecula dublu-spiralată a ADN-ului ce se deschidea ca un fermoar.

Jason se apropie de o atrăgătoare coreeancă aflată în spatele unui zid de sticlă şi în fața unui panou de control ce aducea mai degrabă cu cel din astronava *Enterprise.* În ureche avea o cască

minusculă conectată la un mic microfon al cărui cablu se răsucea în spirală la spate. Femeia îl salută pe Jason folosindu-i numele şi-l anunţă că este aşteptat în sala de conferinţe de la etajul patru. Glasul ei preluat de micul microfon avea un ton metalic.

În clipa în care fata de la recepţie termină ce avu de spus, unul dintre panourile de granit se deschise, dând la iveală un ascensor. Mulţumindu-i fetei, Jason se gândi o clipă că aceasta semănă cu un robot înzestrat cu viaţă. Zâmbindu-i, intră în ascensor şi căută butoanele etajelor.

Uşa se închise în urma lui. Nu exista nici un panou de comandă cu butoane pentru fiecare etaj şi totuşi ascensorul începu să urce.

Când uşile se deschiseră din nou, Jason se trezi într-un hol negru, lipsit de orice uşă. Presupuse că întreaga clădire era controlată dintr-un singur loc, poate chiar de către fata de la recepţie. Un panou de granit din stânga sa se deschise prin culisare. În cadrul intrării şedea un bărbat cu trăsături aspre, dar îmbrăcat impecabil într-un costum închis cu dungi dese, cămaşă albă şi o elegantă cravată roşie.

— Domnule doctor Howard, eu sunt Leonard Dawen, spuse bărbatul, făcându-i semn lui Jason să intre.

Nu-i întinse mâna. Glasul său avea acelaşi ton poruncitor pe care Jason şi-l aminti din convorbirea telefonică. În comparaţie cu austeritatea de mormânt a restului clădirii, sala de conferinţe avea mai degrabă aspectul unei biblioteci cu pereţii înveliţi în lambriuri şi părea cât se poate de confortabilă şi agreabilă, cel puţin până în momentul în care dădeai cu ochii de cel de-al patrulea perete, care era din sticlă. Acesta dădea spre ceea ce părea a fi un laborator ultramodern. În încăpere se mai afla un bărbat, un oriental îmbrăcat într-un combinezon cu fermoar. Dawen îl prezentă ca fiind domnul Hong, inginer al companiei Gene, Inc. După ce se aşezară cu toţii în jurul unei mici mese de conferinţe, Dawen spuse:

— Presupun că aveţi asupra dumneavoastră registrul de laborator…

Jason deschise servieta şi-i întinse registrul lui Dawen, care la rândul lui i-l dădu lui Hong. Inginerul începu să-l studieze pagină cu pagină. Se instală o tăcere grea.

Jason îi privi pe rând pe cei doi bărbați. Se aşteptase la o atmosferă ceva mai cordială. La urma urmei le făcea o favoare.

Se răsuci un pic şi privi prin peretele de sticlă. Podeaua încăperii din spatele sticlei era la nivelul etajului inferior.

Cea mai mare parte a laboratorului era ocupată de vase din metal inoxidabil, amintindu-i lui Jason de o vizită pe care o făcuse o dată la o fabrică de bere. Bănui că e vorba de incubatoarele pentru culturile de bacterii recombinante. Se mai aflau acolo o mulțime de alte echipamente şi o rețea complicată de conducte. Oameni în combinezoane albe şi cu glugi de aceeaşi culoare se deplasau de ici-colo, făcând măsurători şi reglaje.

Hang închise zgomotos registrul.

— Se pare că nu lipseşte nimic, spuse el.

— O surpriză plăcută, interveni Dawen.

Apoi, întorcându-se spre Jason, continuă:

— Sper că vă dați seama că tot ce se află în acest registru are un caracter confidențial.

— Nu aveți nici o grijă, spuse Jason, afişând un zâmbet forțat. Oricum n-am înțeles mare lucru. Pe mine mă interesează mai mult doctorul Hayes. Cu puțin înainte de moartea sa, mi-a mărturisit că făcuse o descoperire foarte importantă. Aş fi curios să ştiu dacă însemnările din acest registru pot fi considerate astfel.

Dawen şi Hong schimbară câteva priviri.

— E vorba mai degrabă de o descoperire comercială, spuse Hong şi nicidecum de o nouă tehnologie.

— Este exact lucrul la care m-am aşteptat şi eu. Hayes era atât de zăpăcit încât nu-mi mai puteam da seama dacă mai este complet rațional. Dar dacă a făcut cu adevărat o mare descoperire ştiințifică, aş regreta foarte mult ca aceasta să se piardă pentru umanitate.

Chipul aspru al lui Dawen se îmblânzi pentru prima oară de la venirea lui Jason.

Jason continuă, concentrându-şi atenția asupra inginerului:

— Aveți vreo idee despre ceea ce vroia să spună Hayes?

— Din păcate, nu. Hayes era un tip foarte secretos.

Dawen îşi încrucişă mâinile deasupra mesei şi-l privi pe Jason în față.

— Ne era teamă că ne veți stoarce de bani pentru a recupera acest material, spuse el atingând coperta registrului de laborator. Trebuie să înțelegeți că doctorul Hayes ne-a făcut multe necazuri.

— Care era rolul doctorului Hayes în această companie? întrebă Jason.

— L-am angajat pentru a produce o bacterie recombinantă, explică Dawen. Intenționam să producem un factor de creştere în cantități industriale.

Jason bănui că era vorba de somatomedin.

— Am căzut de acord să-i plătim global pentru întregul proiect şi să-i permitem accesul la toate facilitățile pe care le oferă compania noastră în vederea efectuării propriilor sale cercetări. Avem câteva echipamente unice în lume.

— Aveți vreo idee la ce se refereau cercetările sale? întrebă Jason.

Hong interveni îți discuție:

— Majoritatea timpului şi-l petrecea izolând proteine ale factorului de creştere. Unele dintre acestea există în cantități atât de mici încât pentru izolarea lor este necesar un echipament deosebit de sofisticat.

— Izolarea unuia dintre aceşti factori de creştere ar putea fi considerată o descoperire importantă? se interesă Jason.

— Nu văd cum, îi răspunse Hong. Chiar dacă aceştia nu au fost niciodată izolați până acum, cunoaştem efectele lor

Încă un drum înfundat, reflectă Jason plictisit.

— Nu-mi amintesc decât un singur lucru care ar putea fi mai semnificativ, spuse Hong ciupindu-şi vârful nasului. În urmă cu vreo trei luni, Hayes devenise foarte frământat în legătură cu nişte efecte secundare. Spunea că era ceva paradoxal.

Jason tresări. Auzea pentru a doua oară acest lucru.

— Aveți vreo idee despre ce a cauzat aceste frământări? întrebă el.

Hong îşi scutură capul.

— Nu, spuse el, dar după aceea nu l-am mai văzut o vreme. Când a reapărut, ne-a spus că a fost pe Coastă. După aceea s-a cufundat într-o muncă complicată de extragere a unei substanțe din ceva ce adusese cu el de acolo. Nu ştiu dacă a reuşit, dar la scurtă vreme a trecut la tehnologia anticorpului monoclonal. În

momentul acela frământările sale par a fi luat sfârşit.

Termenul de „anticorp monoclonal” îi aduseră aminte lui Jason de cel de-al doilea registru de laborator, făcându-l să se întrebe dacă nu ar fi fost bine să-l aducă şi pe acela cu el. Poate că domnului Hong i-ar fi fost mult mai util decât lui.

— Doctorul Hayes v-a mai lăsat şi alte materiale semnificative pentru cercetările sale? întrebă Jason.

— Nimic deosebit, îi răspunse Leonard Dawen. Şi doar am verificat cu foarte mare atenţie, pentru că a plecat de la noi cu registrul nostru de laborator şi cu culturile noastre. De fapt, l-am dat şi în judecată. Nu ne-am gândit niciodată până atunci că va încerca să susţină că produsul pentru care l-am angajat este proprietatea lui.

— Şi aţi reuşit să vă recuperaţi culturile? întrebă Jason.

— Am reuşit.

— Unde le-aţi găsit?

— Să spunem că le-am căutat în locul potrivit, îi răspunse evaziv Dawen. Dar chiar dacă am recuperat bacteriile, vă suntem totuşi recunoscători pentru că ne-aţi adus înapoi protocolul încheiat. În numele companiei aş dori să vă mulţumesc pentru asta. Sper că v-am fost şi noi de ajutor într-o mică măsură.

— Poate, spuse vag Jason.

Îi trecu prin minte că, dintr-o întâmplare, îi descoperise pe cei care scotociseră apartamentul şi laboratorul lui Hayes. Dar de ce ar fi dorit oamenii de ştiinţă de la Gene, Inc. să ucidă animalele? Se întreba în acelaşi timp dacă uriaşele animale fuseseră tratate cu Somatomedinul produs la Gene, Inc.

— Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat, îi spuse lui Dawen. Sunt impresionat de ceea ce am văzut aici.

— Vă mulţumesc. Lucrurile evoluează pozitiv. Intenţionăm să obţinem soiuri recombinante de animale de fermă şi asta cât de curând.

— Adică porci şi vaci?

— Exact. Prin metode genetice putem obţine porci cu mai puţină grăsime, vaci care să dea mai mult lapte şi păsări cu mai multe proteine şi asta pentru a nu vă da decât câteva exemple.

— Fascinant, spuse Jason fără prea mult entuziasm.

Oare cât avea să mai dureze până când vom putea obţine şi

oameni prin ingineria genetică. Avu din nou frisoane revenindu-i în minte şobolanii şi şoarecii supradezvoltaţi ai lui Hayes.

Ajuns în maşină, Jason îşi privi ceasul. Îi mai rămânea încă o oră până la şedinţa cu personalul medical pe care o convocase pentru a discuta cazul recentelor decese, aşa că se hotărî să-i facă o vizită şi lui Samuel Schwartz, avocatul lui Hayes.

Porni maşina şi ieşi din parcarea companiei Gene, Inc. croindu-şi drum spre Memorial Drive. Traversă râul Charles şi opri în dreptul farmaciei Philips de pe Charles Circle. Lăsând semnalul de avarie să clipească, intră în grabă în magazin şi luă din cartea de telefoane adresa lui Schwartz. Zece minute mai târziu se afla în sala de aşteptare a avocatului, frunzărind un număr mai vechi al revistei *Newsweek.*

Samuel Schwartz era un obez imens cu o chelie strălucitoare. Îi făcu semn lui Jason să intre de parcă ar fi dirijat circulaţia. Aşezându-se la loc pe scaunul său şi aranjându-şi ochelarii cu rame metalice, începu să-l studieze pe Jason, care, la rândul său, luă loc în faţa masivului birou de mahon.

— Deci sunteţi un prieten al răposatului Alvin Hayes.

— Mai degrabă coleg decât prieten.

— Mă rog, spuse Schwartz rotindu-şi prin aer mâna durdulie. Cu ce vă pot fi de folos?

Jason reluă întreaga poveste a lui Hayes despre pretinsa descoperire ştiinţifică. Îi explică apoi că încerca să afle la ce lucra în acea perioadă Hayes şi că dăduse peste corespondenţa decedatului cu Samuel Schwartz.

— A fost clientul meu. Şi ce-i cu asta?

— Nu e nevoie să vă apăraţi.

— Dar nu mă apăr deloc. Sunt mai degrabă înverşunat. Am muncit de m-am spetit pentru haimanaua aia şi fără nici un folos.

— Nu v-a plătit?

— Niciodată. M-a pisat la cap că dacă voi munci pentru el, mă va recompensa cu un pachet de acţiuni la noua lui companie.

— Un pachet de acţiuni?

Samuel Schwartz râse din toată inima.

— Din nefericire, acum când Hayes e mort, acţiunile nu mai au nici o valoare. La fel s-ar fi întâmplat poate şi dacă ar mai fi trăit. Ar fi trebuit să-mi fac un control la cap.

— Ştiţi cumva dacă noua corporaţie a lui Hayes intenţiona să vândă un serviciu sau un produs? îl întrebă Jason.

— Un produs. Hayes mi-a spus că se află pe punctul de a obţine cel mai valoros produs cunoscut până în prezent în domeniul sănătăţii. Şi eu l-am crezut. Mi-am imaginat că un tip care a apărut şi pe coperta revistei *Time* trebuie să aibă ceva în tărtăcuţă.

— Aveţi vreo idee despre ce fel de produs era vorba? îl întrebă Jason, încercând că nu-şi trădeze emoţia din glas.

— Nici cea mai mică idee. Hayes nu mi-a spus niciodată.

— Avea vreo legătură cu anticorpii monoclonali? continuă Jason, încercând să nu cedeze prea uşor.

Schwartz râse din nou.

— Eu unul nu aş recunoaşte un anticorp monoclonal chiar dacă aş călca pe el.

— Malignităţi?

Era o simplă tentativă de-a lui Jason, dar spera că astfel va împrospăta memoria lui Schwartz.

— Produsul lui ar fi putut fi folosit în tratamentul cancerului?

Bărbatul obez ridică din umeri:

— Nu ştiu. Poate.

— Hayes i-a spus unei femei că descoperirea lui o va putea face şi mai frumoasă. Afirmaţia aceasta vă spune ceva?

— Ascultă, domnule doctor Howard. Hayes nu mi-a spus nimic despre produsul său. Eu mă ocupam doar de actele necesare noii corporaţii.

— Dar aţi făcut şi o cerere de omologare a unui nou produs.

— Omologarea nu are nimic în comun cu corporaţia. Asta urma să se facă în numele lui Hayes.

Pagerul lui Jason îi făcu pe ambii bărbaţi să tresară. Doctorul se uită pe ecranul minuscul. Cuvântul „urgent” clipi de două ori, urmat de un număr de telefon de la GHP.

— Aş putea să dau un telefon de la dumneavoastră? întrebă Jason.

Schwartz îi împinse aparatul de-a curmezişul biroului.

— Sunteţi invitatul meu, domnule doctor.

Telefonul era de la etajul unde era internată Madaleine Krammer. Femeia suferise un stop cardiac şi acum i se

administrau procedurile necesare. Jason anunță ca va veni imediat. Mulțumindu-i lui, Samuel Schwartz, Jason ieşi în grabă din biroul avocatului şi aşteptă cu nerăbdare ascensorul.

Ajuns în rezerva Madaleinei, îi fu dat să vadă o scenă de-acum atât de cunoscută. Pacienta nu mai reacţiona la nici un impuls. Inima ei refuza să mai răspundă inclusiv la şocurile exterioare. Jason insistă să i se acorde ajutorul necesar pentru reanimare, în timp ce în mintea lui se succedau diferite medicamente şi tratamente posibile, dar după o oră de eforturi supraomeneşti chiar şi el fu nevoit să cedeze şi să dea, fără tragere de inimă, dispoziția de încetare a procedurilor. După plecarea tuturor, Jason mai rămase lângă patul Madaleinei. Îi fusese o veche prietenă, una din primele paciente pe care o tratase în cariera lui de medic particular. O infirmieră acoperi fața decedatei cu un cearceaf. Nasul Madaleinei se reliefa ca un pisc muntos în miniatură, acoperit cu zăpadă. Cu multă grijă, Jason dădu cearceaful la o parte. Deşi nu depăşise cu mult vârsta de şaizeci de ani, nu-i venea să creadă cât de bătrână arăta. Din momentul internării, chipul ei îşi pierduse toate rotunjimile care îi dădeau un aspect vesel, luând forma scheletică a celor care se aflau la un pas de moarte.

Simțind nevoia să rămână un pic numai cu gândurile sale, Jason se retrase în biroul său, evitându-le pe Claudia şi pe Sally, care aveau fiecare de pus câte o sută de întrebări urgente în legătură cu conferința care urma să înceapă şi cu reprogramarea atâtor pacienți. Jason încuie uşa şi se aşeză la birou. Prin moartea unei paciente atât de vechi se mai rupea un fir care îl lega de viața sa de dinainte. Jason se simțea dureros de singur, temător şi totuşi uşurat că amintirea Daniellei trecea pe un plan secundar.

Telefonul începu să sune, dar el nu-l băgă în seamă. Privi maldărul de fişe ale pacienților decedați de pe birou, printre care se afla şi cea a lui Hayes. Fără să vrea, îi reveni în minte cazul lui Hayes. Se simțea cuprins de un sentiment de frustrare pentru că pachetul de la Carol, în care îşi pusese atâtea speranțe, nu-i oferise decât puține informații în plus. Pachetul făcuse să pară un pic mai credibilă ideea potrivit căreia Hayes făcuse o descoperire pe care, cel puțin el, o considerase uluitoare. Jason blestemă în

gând caracterul secretos al lui Hayes.

Lăsându-se pe spate, îşi încrucişă mâinile la ceafă şi-şi ridică privirea spre tavan. Epuizase toate ipotezele în legătură cu Hayes. Apoi însă îşi aminti vorbele inginerului oriental, care îi spusese că Hayes adusese ceva din incursiunea lui de pe Coastă, probabil de la Seattle. Nu era exclus să fi fost vorba de o probă mai deosebită, din moment ce fostul lui coleg efectuase pe aceasta un complicat proces de extracție. Din spusele lui Hong rezulta că Hayes izolase probabil un fel de factor al creşterii menit a stimula acest proces, pe cel de diferențiere, de maturizare, sau pe toate trei în aceeaşi măsură.

Jason se îndreptă de spate şi lovi sec în masă. Amintindu-şi cum Carol îi povestise că Hayes făcuse o vizită unui coleg de la Universitatea Washington, Jason fu străfulgerat de ideea că acesta obținuse o probă a unui anumit material de la cel în cauză.

Jason se hotărî imediat să plece la Seattle, bineînțeles cu condiția ca şi Carol să accepte să-l însoțească. Ar trebui să accepte. La urma urmei, numai ea l-ar putea ajuta să-l găsească pe acel prieten al lui Hayes. În plus, câteva zile libere ar fi avut pentru Jason un efect de-a dreptul terapeutic. Rămânându-i puțin timp înainte de întâlnirea cu personalul medical, decise să treacă un pic pe la Shirley.

Secretara lui Shirley insistase la început că şefa ei este prea ocupată pentru a-l primi pe Jason, dar el o convinse să-i anunțe măcar prezența. O clipă mai târziu, i se făcea semn să intre. Shirley vorbea la telefon. Jason se aşeză fără să mai aştepte o invitație şi, treptat reuşi să-şi dea seama care era subiectul conversației. Shirley trata o problemă cu un şef de sindicat, reuşind să-l manipuleze pe acesta cu o uşurință impresionantă. În acest timp, tânăra femeie îşi trecea absentă degetele prin părul des. Era un gest femeiesc minunat, amintindu-i lui Jason că în spatele aparențelor de ordin profesional se ascundea o femeie foarte atrăgătoare, dificilă dar plăcută.

Shirley închise telefonul şi zâmbi.

— Ce plăcere! spuse ea. Zilele acestea ai fost tot timpul plin de surprize, nu-i aşa, Jason? Bănuiesc că ai venit să-ți ceri scuze pentru că nu ai rămas mai mult cu mine noaptea trecută.

Jason începu să râdă. Franchețea ei era dezarmantă.

— Poate. Dar mai e ceva. Mă gândeam să-mi iau câteva zile libere. Azi-dimineață am pierdut încă un pacient şi cred că voi avea nevoie de puțină relaxare.

Shirley plescăi din limbă în semn de compătimire.

— Te aşteptai să moară?

— Cred că da. Cel puțin în ultimele câteva zile. Dar în ziua în care am internat-o nici nu mă puteam gândi că se va sfârşi în spital.

Shirley scoase un oftat.

— Nu ştiu ce simți tu în astfel de situații.

— În nici un caz nu e uşor, recunoscu Jason. Dar ceea ce face totul şi mai dureros este frecvența din ultima vreme a acestor evenimente.

Sună telefonul, dar Shirley o îndrumă prin interfon pe secretară să preia ea mesajul.

— Oricum, continuă Jason, m-am hotărât să-mi iau câteva zile libere.

— Cred că e o idee foarte bună, spuse Shirley. Ți-aş urma cu plăcere exemplul dacă s-ar termina o dată nenorocitele astea de negocieri cu sindicatele. Unde te-ai gândit să pleci?

— Nu ştiu încă, minți Jason.

Seattle se afla la o distantă atât de mare încât îi era ruşine să rostească acest nume.

— Nişte prieteni de-ai mei au un hotel în Insulele Virgine. Aş putea să le dau un telefon, se oferi Shirley.

— Nu, mulțumesc. Nu mă omor după soare. Ce s-a mai întâmplat după tragedia Helenei Brennquivist? Bănuiesc că toată lumea s-a precipitat.

— Nu-mi mai aduce aminte, spuse Shirley. Să fiu sinceră, eu una nu am putut face față. De caz se ocupă Bob Walthrow.

— Eu am avut o noapte de coşmaruri, recunoscu Jason.

— Nu mă miră.

— Acum trebuie să merg la o întâlnire, spuse Jason ridicându-se în picioare.

— Vei fi liber să cinăm împreună? îl întrebă Shirley. Poate vom reuşi să ne mai înveselim unul pe altul.

— Sigur. La ce oră?

— Să zicem pe la opt.

— Atunci ne vedem la opt, spuse Jason îndreptându-se spre uşă.

În timp ce ieşea, Shirley strigă după el:

— Îmi pare foarte rău pentru pacienta ta.

Şedinţa personalului medical se bucura de o participare mai mare decât se aşteptase Jason, dată fiind convocarea ei în pripă. Paisprezece din cei şaisprezece internişti veniseră, iar mulţi dintre ei îşi aduseseră şi asistentele. Era limpede că recunoscuseră cu toţii că se aflau în faţa unei probleme serioase.

Jason începu prin a da citire statisticii pe care şi-o extrăsese din materialul listat pe imprimanta computerului şi care cuprindea toate decesele înregistrate la un interval de o lună după efectuarea examenelor medicale. El făcu precizarea că numărul cazurilor de deces crescuse în ultimele trei luni şi anunţă că încearcă să verifice starea tuturor pacienţilor GHP care fuseseră supuşi controlului medical general în ultimele şaizeci de zile.

— Pacienţii care au fost examinaţi au fost egal distribuiţi între noi? întrebă Roger Wanamaker.

Jason încuviinţă.

Urmară la cuvânt mai mulţi doctori, care spuseseră că se tem de apariţia unei boli contagioase la nivelul întregii ţări. Nici unul dintre ei nu putea înţelege ce legătură ar putea avea această boală cu controlul medical general şi de ce decesele nu reuşiseră a fi anticipate. Şefa în exerciţiu a secţiei de cardiologie, doctoriţa Judith Rolander, încercă să-şi însuşească cea mai mare parte a vinei, recunoscând că în majoritatea cazurilor pe care le-a reexaminat, EKG-ul făcut în timpul controlului nu indica problemele iminente ulterioare, neputând fi vorba de lipsă de previziune.

Discuţiile se mutară apoi la subiectul testului la stress, considerat principala metodă de a prezice un eveniment cardiac cu consecinţe fatale. S-au exprimat numeroase opinii în jurul acestei probleme, toate justificate în felul lor. La recomandarea celor prezenţi în sală s-a format un comitet ad-hoc însărcinat cu studierea căilor de sporire a valorii de prognoză a testului la stress.

Luă apoi cuvântul Jerome Washington, care, ridicându-se cu greu în picioare, spuse:

— După părerea mea nu acordăm o atenţie necesară stilului nesănătos de viaţă. Şi se pare că acesta este factorul comun tuturor acestor pacienţi.

În sală se făcură câteva glume pe seama corpolenţei lui Jerome şi a pasiunii sale pentru ţigările de foi.

— De acord cu voi, continuă el. Ştiţi cu toţii, pacienţii trebuie să facă ce le zicem noi şi nu ce facem noi.

Toată lumea izbucni în râs.

— Vorbesc serios, continuă el. Cunoaştem cu toţii riscul unui regim neraţional, al fumatului, al excesului de alcool şi al lipsei de mişcare. Aceşti factori sociali au o valoare de anticipare mult mai mare decât o uşoară anormalitate înregistrată pe EKG.

— Jerome are dreptate, spuse Jason. Factorul de risc datorat vieţii neraţionale a fost singurul punct negativ comun pe care l-am constatat la cei în cauză.

Prin vot, s-a decis formarea unui al doilea comitet a cărui sarcină să fie investigarea contribuţiei factorilor de risc la problema pusă în discuţie şi prezentarea recomandărilor ce se impun.

Harry Sarnoff, cardiologul care făcea în luna aceea consultările, ridică mâna şi Jason îi dădu cuvântul. După ce se ridică, Harry începu să vorbească despre o creştere a morbidităţii şi a mortalităţii înregistrată în rândurile pacienţilor internaţi de care răspundea. Jason îl întrerupse:

— Scuză-mă, Harry, spuse el. Îţi înţeleg preocuparea şi, sincer să fiu, am avut şi eu cazuri aparent similare cu cele despre care vorbeşti. Noi ne-am adunat însă acum pentru a analiza problema pacienţilor ambulatorii care au efectuat examenele medicale periodice în spitalul nostru. Dacă cei de faţă doresc, putem programa o a doua întâlnire pentru a discuta o potenţială problemă referitoare la cei internaţi. Nu e exclus să existe o legătură între cele două categorii de pacienţi.

Harry îşi ridică neputincios braţele în aer şi se aşeză fără prea multă tragere de inimă.

În continuare, Jason le recomandă colegilor săi să ceară autopsia tuturor pacienţilor care decedează în mod neaşteptat, atunci când cazurile respective nu sunt preluate de medicul legist. El mai informă auditoriul că rezultatele primite de la biroul de

medicină legală în urma investigării pacienților săi indicau faptul că cei în cauză sufereau de afecțiuni ale mai multor sisteme, având inclusiv probleme grave de natură cardiovasculară. Desigur, aceste concluzii nu făcură decât să submineze preocuparea legată de faptul că bolile nu fuseseră depistate la efectuarea EKG-ului, atât în condiții de repaus, cât şi de efort. Jason mai adăugă observația celor de la patologie, potrivit căreia era vorba de un component autoimun.

După terminarea reuniunii, doctorii continuară să dezbată problema, împărțiți în grupuri mai mici. Jason îşi strânse lista cu datele statistice şi începu să-l caute pe Wanamaker. Acesta se afla în mijlocul unei discuții aprinse cu Jerome.

— Pot să vă întrerup puțin? întrebă Jason.

Cei doi bărbați se depărtară un pic pentru a-i permite lui Jason să li se alăture.

— Intenționez să plec din oraş pentru câteva zile.

Roger şi Jerome schimbară câteva priviri.

— Nu cred că ți-ai găsit o vreme prea prielnică pentru aşa ceva.

— Simt nevoia s-o fac, spuse Jason fără să-şi dezvolte ideea. Problema este că am cinci pacienți internați. Ar fi amabil, domnilor, unul dintre dumneavoastră să-mi țină locul? Recunosc din capul locului că toți aceşti pacienți sunt într-o stare destul de precară.

— Asta nu mai contează, spuse Roger. Eu unul am rămas aici noapte şi zi pentru a-i ține în viață pe cei şase bolnavi ai mei. Îți țin eu locul cu toată plăcerea.

Acum, când îşi rezolvase toate problemele, Jason se duse în biroul său şi o sună pe Carol Donner, considerând că la această oră înaintată a după-amiezii va avea mai multe şanse să o găsească acasă. Telefonul sună prelung şi, tocmai când Jason se pregătea să închidă, femeia îi răspunse, cu sufletul la gură. Îi spuse că era în baie.

— Vreau să ne vedem în seara asta, spuse Jason.

— O, îi răspunse nehotărâtă Carol.

Tânăra femeie ezita.

— S-ar putea să fie destul de dificil, spuse ea.

Apoi adăugă înfuriată:

— De ce nu mi-ai spus şi mie despre Helene Brennquivist

aseară? Am citit în ziar că tu ai fost cel care a descoperit cele două cadavre.

— Iartă-mă, se apără Jason. Să fiu cât se poate de sincer cu tine, când m-ai sunat azi noapte m-ai trezit din somn şi în clipa aia nu mă mai gândeam decât la pachet.

— L-ai luat? întrebă Carol pe un ton mai domolit.

— Da, spuse Jason. Mulțumesc.

— Şi...?

— Materialul nu m-a lămurit pe măsura aşteptărilor.

— Mă mir, spuse Carol. Registrele acelea trebuie să fi fost importante, din moment ce Alvin a insistat atâta să le păstrez la mine. Dar nu asta e problema acum. E îngrozitor ce s-a-ntâmplat cu Helene. Patronul meu este atât de îngrijorat încât nu mă mai lasă să ies din casă decât în compania uneia dintre gorilele de la club. În clipa în care vorbim, îngerul meu păzitor se află în fața casei.

— E foarte important să fii singură când vom sta de vorbă, spuse Jason.

— Nu cred că va fi posibil. Matahala asta primeşte ordine de la patronul meu, nu de la mine. Iar eu nu vreau să am nici un necaz.

— Bine. Sună-mă atunci de îndată ce ajungi acasă, spuse Jason. Promite-mi! Găsim noi o soluție până atunci.

— Tot târziu o să ajung, îl avertiză Carol.

— Nu contează. E ceva foarte important.

— Bine, încuviință Carol înainte de a închide.

Jason dădu după aceea încă un telefon la United Airlines şi se interesă de zborurile care legau Bostonul de Seattle. I se spuse că exista o cursă zilnică la ora 16.

Luându-şi stetoscopul, Jason părăsi biroul şi plecă să-şi facă vizitele. Ştia că pentru a-i fi mai uşor lui Roger să-l suplinească, era de datoria lui să-i lase acestuia toate fişele aduse la zi. Nici unul dintre pacienți nu se prezenta prea bine, iar Jason descoperi cu amărăciune că încă un bolnav intrase într-un stadiu avansat de cataractă. Tulburat de această nouă evoluție, ceru un consult oftalmologic. De data aceasta era sigur că nu observase nici un simptom la internarea pacientului. Cum fusese oare posibil ca această afecțiune a ochilor să evolueze atât de rapid?

Ajuns acasă, îşi îmbrăcă echipamentul de jogging, apoi ieşi şi alergă timp de o oră bună, încercând să-şi facă ordine în gânduri. După ce făcu un duş, se schimbă şi porni spre Shirley simţi că se află într-o dispoziţie mult mai bună.

Shirley se întrecuse pe sine în pregătirea cinei, ceea ce-l făcu pe Jason să înceapă să creadă că poate fi încadrată în categoria superfemeilor. Muncise o zi întreagă pentru a administra o companie care valora mai multe milioane de dolari şi purtase negocieri cruciale cu sindicaliştii. Cu toate acestea, de îndată ce ajunsese acasă, încropise o masă fabuloasă, compusă din friptură de raţă cu paste făinoase şi anghinare. Mai mult decât atât, îl aşteptase într-o rochie de mătase neagră cu care oricine s-ar fi putut duce la orice spectacol de operă. Jason se simţea jenat pentru că venise în jeanşi şi într-un tricou sport pe care şi-l trăsese peste o bluză pe gât.

— Ne-am îmbrăcat aşa cum am dorit fiecare, spuse Shirley râzând.

Îi întinse un Kir Royale şi-i spuse să spele frunzele de cicoare şi restul celor necesare pentru salată. Verifică apoi cuptorul şi-l anunţă că raţa era aproape gata. Jason era înnebunit de mirosul din bucătărie.

Mâncară în sufragerie, faţă în faţă, la un capăt şi la celălalt al unei mese lungi, cu şase scaune aşezate pe cele două laturi. De fiecare dată când vroia să toarne vin în pahare, Jason era nevoit să se ridice şi să parcurgă o distanţă de mai mulţi paşi, lucru care o amuza copios pe Shirley.

În timpul mesei, Jason îi relată despre reuniunea cadrelor medicale şi despre hotărârea tuturor doctorilor de a intensifica şi de a spori calitatea testelor în condiţii de stres. Shirley se arătă încântată, reamintindu-i lui Jason că efectuarea controalelor periodice ale persoanelor cu funcţii de conducere era una din resursele financiare importante ale spitalului GHP. Îl mai informă că pe viitor se va insista şi mai mult pe controalele preventive ale acestei categorii de pacienţi.

Mai târziu, la cafea, îl anunţă:

— În după-amiaza aceasta â fost pe la mine Michael Curran.

— Serios? Sunt convins că nu ţi-a făcut nici o plăcere. Şi ce a vrut?

— Date personale despre Helene Brennquivist. I-am pus la dispoziție tot ce dețineam. A discutat până şi cu lucrătoarea de la personal care a angajat-o.

— Ai aflat cumva dacă au vreun suspect?

— Nu, răspunse Shirley. Sper ca totul să se fi terminat bine.

— Mi-aş fi dorit să mai pot sta o dată de vorbă cu Helene. Eu tot mai cred că mi-a ascuns ceva în legătură cu Hayes.

— Încă mai crezi că făcuse o descoperire?

— Absolut.

Jason îi povesti despre registrele de laborator şi despre vizitele pe care le făcuse la Gene, Inc. şi lui Samuel Schwartz. Îi mai spuse că Schwartz îl sprijinise pe Hayes în înființarea unei firme care să desfacă pe piață noua descoperire, oricare ar fi fost aceasta.

— Şi avocatul nu ştia despre ce produs era vorba?

— Nu. Se pare că Hayes nu avea încredere în nimeni.

— Dar ar fi avut nevoie de un capital inițial. Ar fi fost nevoit să se încreadă în cineva, dacă intenționa să producă şi să comercializeze produsul său.

— S-ar putea, recunoscu Jason. Dar eu nu am găsit pe nimeni căruia să-i fi spus ceva, cel puțin până acum. Din nefericire, Helene e posibil să fi ştiut cel mai mult.

— Şi te-ai hotărât să mai cauți?

— Cred că da, spuse Jason. Ți se pare o prostie?

— N-aş putea spune. Mai degrabă cred că te zbați degeaba. Ar fi o adevărată tragedie dacă s-ar pierde o descoperire ştiințifică importantă, dar cred sincer că e timpul să dăm uitării afacerea Hayes. Sper că îți iei aceste zile libere pentru a te odihni un pic şi nu pentru a continua să vânezi această iluzie.

— Ce-ți veni să spui aşa ceva? o întrebă Jason, surprins de propria lui transparență.

— Ştiu că nu eşti genul de om care se lasă învins prea uşor, spuse Shirley, apoi se apropie de el şi-i puse mâna pe umăr. De ce nu mergi în Caraibe? La sfârşitul săptămânii m-aş putea rupe un pic de treburile mele şi aş veni şi eu…

Jason trăi o emoție pe care nu o mai simțise de la moartea Daniellei. Ideea soarelui fierbinte şi a apei răcoroase şi cristaline îl încânta în mod deosebit, mai ales dacă ar avea-o lângă el şi pe

Shirley. Dar imediat avu un moment de ezitare. Nu ştia încă dacă este pregătit pentru o astfel de experienţă emoţională. Şi, în plus, îşi propusese să meargă la Seattle.

— Aş vrea să plec undeva pe Coasta de Vest, spuse în cele din urmă. Vreau să fac o vizită unui vechi prieten de acolo.

— Sună destul de nevinovat în ce mă priveşte. Dar Caraibele îmi par o idee mai inspirată.

— Poate cu prima ocazie, adăugă Jason strângând-o uşor de braţ. Ce-ai zice de-un coniac?

Când Shirley se ridică să aducă sticla de Curvoisier, Jason îi urmări contururile trupului cu un interes crescând.

***

La două şi jumătate noaptea, când sună Carol, Jason era încă treaz de-a binelea. Fusese atât de îngrijorat că fata s-ar putea să uite, încât nu reuşise să doarmă nici un minut.

— Sunt frântă de oboseală, Jason, spuse Carol în loc de salut.

— Iartă-mă, dar trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Pot să fiu la tine în zece minute.

— Nu cred c-ar fi o idee prea bună. Cum ţi-am mai spus deja azi, nu sunt singură. Afară e cineva care supraveghează în permanenţă clădirea. De ce insişti atât de mult să ne vedem în noaptea asta? N-o putem rezolva mâine?

Jason se gândi să-i spună la telefon de intenţia lui de a o invita la Seattle, dar decise că va avea o şansă mai mare de a o convinge când vor sta faţă în faţă. Nu era cel mai firesc lucru să inviţi o tânără să te însoţească la Seattle după numai două întâlniri cu ea.

— Paznicul ăsta al tău e singur?

— Da, dar ce mai contează? Tipul e ca un taur de solid.

— În spatele clădirii era parcă o alee. Aş putea pătrunde pe scara de incendiu.

— Pe scara de incendiu?! Ar fi o nebunie! Ce naiba e atât de important încât trebuie să mă vezi chiar în noaptea asta?

— Dacă ţi-aş spune, n-ar mai trebui să te văd.

— Păi... ştii, nu mă prea dau în vânt să fiu vizitată de bărbaţi în toiul nopţii.

Da, sigur, îşi spuse în gând Jason.

— Ascultă, continuă el cu voce tare. Am să-ţi spun ce este atât

de important. Am tot încercat să-mi închipui în ce a constat descoperirea lui Hayes. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, în afară de un lucru. Şi pentru asta am nevoie de ajutorul tău.

— M-ai lămurit buştean, doctore Jason Howard.

— Este adevărat. Eşti singura persoană care mă poate ajuta.

Carol râse.

— Dacă pui problema aşa, cine ar putea să te refuze? Bine, vino. Dar o faci pe propriul risc. Trebuie să te avertizez că nu am prea multă influenţă asupra tânărului Atlas de afară.

— Am asigurarea de vătămare corporală plătită la zi.

— Locuiesc în… începu Carol.

— Ştiu unde locuieşti, o întrerupse Jason. De fapt, am avut deja o înfruntare cu Bruno, dacă acesta este cumva numele încântătorului paznic al uşii tale.

— Îl cunoşti pe Bruno? întrebă Carol nevenindu-i să creadă.

— Un tip foarte drăguţ. Un minunat partener de conversaţie.

— În cazul ăsta este de datoria mea să te atenţionez că Bruno e cel care m-a condus acasă.

— Din fericire, băiatul ăsta îţi sare imediat în ochi. Stai cu ochii pe fereastra din spate. N-aş vrea să-mi rup oasele pe scara de incendiu.

— E o nebunie ce faci tu, spuse Carol.

Jason îşi puse pe el o pereche de pantaloni largi şi o bluză, ambele de culoare neagră. Pentru a nu fi zărit pe scara de incendiu trebuia să evite culorile deschise. Se încălţă cu adidaşi şi coborî la maşină. Parcurse Beacon Street privind cu atenţie strada în căutarea unui semn al prezenţei lui Bruno. Viră la stânga, pe Gloucester Street, apoi din nou la stânga, pe Commonwealth. Când traversă Marlborough, încetini. Ştia că nu avea nici o şansă să găsească un loc de parcare, aşa că opri în apropierea primului hidrant. Nu încuie portierele maşinii; la nevoie, pompierii ar putea trece tulumbele chiar prin maşină.

Se dădu jos şi scrută cu privirea aleea care lega străzile Beacon şi Marlborough. Luminile intermitente formau pete izolate. Existau numeroase zone neiluminate, iar copacii aruncau umbre ca pânza de păianjen. Jason îşi reaminti perfect ultima sa tentativă de a scăpa de urmărirea lui Bruno, întâmplare petrecută pe aceeaşi străduţă.

Luându-şi inima în dinți, Jason o luă pe aleea cu pricina, la fel de încordat ca un alergător care aşteaptă semnalul de start.

O mişcare bruscă la stânga sa îl făcu să-şi piardă respirația. Era un şobolan, mare cât o pisică. Simți că i se ridică părul de pe ceafă. Continuă să înainteze, bucuros că nu dăduse încă de Bruno. Era atâta linişte, încât îşi putea auzi propria respirație.

Ajuns în dreptul clădirii lui Carol, înainte de a se uita după scara de incendiu, observă cunoscuta lumină din fereastra de la etajul patru. Din nefericire, scara era prevăzută cu un mecanism care necesita coborârea ei de la primul etaj. Jason privi în jur în căutarea unui obiect pe care să se urce. Nu văzu decât un tomberon de gunoi, ori asta însemna să-l golească şi să-l răstoarne invers. În ciuda inevitabilului zgomot pe care această operațiune l-ar fi produs, îşi dădu seama că nu avea altă soluție. Îl trecu un fior de groază când recipientul de metal se izbi de asfalt şi când mai multe cutii goale de bere începură să se rostogolească zgomotos pe stradă.

Jason îşi ținu respirația şi privi în sus. Nu se aprinsese nici o lumină. Bucuros, se urcă pe tomberon şi apucă partea de jos a scării rabatabile.

— Hei! strigă cineva.

Jason întoarse capul şi văzu cunoscuta alură mătăhăloasă alergând spre el, mişcându-şi ritmic brațele musculoase şi pufăind ca o locomotivă. În clipa aceea, Bruno arăta ca un fundaş al echipei Washington Redskins.

— La naiba, spuse Jason.

Se trase cu toată puterea de scară, sperând ca aceasta să nu cadă sub greutatea lui. Din fericire, acest lucru nu se întâmplă. Se ridică, când într-un braț, când în celălalt până ce reuşi să pună piciorul pe prima treaptă, apoi urcă în grabă spre primul etaj.

— Hei, pervers blestemat ce eşti, striga Bruno după el. Coboară imediat!

Jason avu un moment de ezitare. Ar fi putut scăpa de urmăritorul său călcându-l pe degete, dacă acesta ar fi luat-o după el, dar asta nu l-ar fi ajutat cu nimic să ajungă la Carol. În plus, dacă s-ar isca o larmă prea mare, cineva ar putea chema poliția. Jason se hotărî să rişte. Urcă în grabă următoarele două

segmente ale scării de incendiu şi ajunse la fereastra lui Carol. Cum fata se afla acolo, ea ridică fereastra glisantă chiar în clipa în care îl zări. Înainte de a putea scoate un cuvânt, Jason îi spuse cu sufletul la gură:

— Neonazistul tău e pe urmele mele. Crezi că e înarmat?

Jason se trezi în mijlocul unei bucătării uriaşe.

— Nu ştiu.

— Va ajunge aici dintr-o clipă în alta, spuse Jason, închizând fereastra cu zgomot şi blocând-o.

Operaţia aceasta avea să-l întârzie pe Bruno încă vreo zece secunde.

— Poate c-ar fi bine să stau de vorbă cu el, sugeră Carol.

— Crezi că te va asculta?

— Nu sunt sigură. E un tip foarte încăpăţânat...

— Asta e şi impresia mea, spuse Jason. Şi mai ştiu că nu prea se omoară după mine. Cred că aş avea nevoie de ceva asemănător cu un batac de base-ball.

— Dar nu poţi să dai în el, Jason.

— Nici nu-mi doresc aşa ceva, dar nu sunt convins că Bruno va fi dispus să discute civilizat cu noi. Îmi trebuie un obiect cu care să-l ameninţ şi să-l ţin la distanţă.

— Am un vătrai.

— Adu-mi-l.

Jason stinse lumina din bucătărie. Lipindu-şi nasul de geam, putu să-l vadă pe Bruno luptându-se din greu să se ridice pe primul segment al scării. Era puternic, dar prea corpolent. Carol se întoarse cu vătraiul. Jason îl cântări în mână. Cu puţin noroc îl va putea convinge pe tipul de jos să asculte de el.

— Ştiam de la început că nu e o idee bună, spuse Carol.

Jason privi în jur şi observă că încăperea avea pe podea un linoleum demodat. Apoi îşi îndreptă privirea către uşa care lega bucătăria de restul apartamentului. Era o uşă groasă şi solidă care se încuia cu cheie. Nu era exclus ca într-o perioadă anterioară încăperea să fi avut o altă destinaţie.

— Spune-mi, Carol, ai avea ceva împotrivă dacă ţi-aş face un pic de mizerie aici? Sunt dispus să plătesc curăţenia.

— Ce-ţi mai trece prin cap?

— Ai întâmplător o sticlă mai mare cu ulei de gătit?

— Cred că da.
— Poți să mi-o dai?
Perplexă, Carol deschise uşa cămării şi scoase de acolo un bidon de patru litri cu ulei de măsline italienesc.
— E perfect, spuse Jason.
După ce mai aruncă o privire fugară pe fereastră, scoase în grabă masa şi cele două scaune din bucătărie. Carol îl privea din ce în ce mai derutată.
— E în regulă. Să ieşim de aici, îi ceru Jason.
Carol pătrunse în hol.
Jason scoase dopul bidonului de ulei de măsline şi începu să toarne conținutul pe podea cu mişcări largi şi iuți. În clipa în care închise şi încuie uşa, auzi lovituri în fereastra de la bucătărie, urmate de zgomotul produs de geamul spart.
Propti apoi în uşă masa de bucătărie.
— Vino, spuse el luând-o pe Carol de mână.
În mâna cealaltă mai ținea încă vătraiul. Merse cu fața până la uşa de la intrare a apartamentului, care era asigurată corespunzător cu două încuietori şi cu o bară de metal. În clipa aceea, din bucătărie se auzi o bufnitură asurzitoare. Era prima căzătură a lui Bruno.
— Ai avut o idee năstruşnică, spuse Carol râzând.
Când ai numai 72 de kilograme în fața unui astfel de om, trebuie să compensezi cu altceva.
Inima lui Jason încă stătea să-i sară din piept.
— Oricum, nu-mi dau seama cât se va mai distra Bruno în bucătărie, aşa că trebuie să ne grăbim. Am nevoie de tine. Ultima şansă de a reconstitui descoperirea lui Alvin Hayes este de a mă duce la Seattle şi de a încerca să aflu ce a căutat acolo. Se pare că…
Urmă o nouă bufnitură zgomotoasă, urmată de un lung şir de înjurături, unele dintre ele fiind rostite într-o italiană cât se poate de curată.
— Cred că o să turbeze de furie, spuse Jason în timp ce descuia uşa de la intrare.
— Înțeleg, deci, că vrei să vin cu tine la Seattle. Asta era tot?
— Eram convins că vei înțelege. Hayes a adus de acolo o probă biologică pe care a prelucrat-o apoi în laboratorul său de la Gene,

Inc. Trebuie să aflu despre ce era vorba. Şi indiciul cel mai preţios este tipul cu care s-a întâlnit la Universitatea Washington.

— Cel căruia i-am uitat numele.

— Dar l-ai văzut şi l-ai putea recunoaşte?

— Probabil.

— Ştiu că nu e frumos din partea mea să-ţi cer aşa ceva, continuă Jason. Dar cred în continuare că Hayes a făcut o descoperire ştiinţifică şi, judecând după antecedentele sale, această descoperire este cât se poate de importantă.

— Şi eşti convins că incursiunea la Seattle ar putea rezolva această enigmă?

— E o încercare cu puţini sorţi de izbândă, dar singura care mi-a mai rămas.

Uşa de la bucătărie răsună zgomotos, apoi îl auziră pe Bruno cum izbeşte ritmic în ea.

— Cred că am abuzat de ospitalitatea ta, spuse Jason. Bruno n-o să-ţi facă nici un necaz, nu-i aşa?

— Doamne fereşte! Patronul meu l-ar jupui de viu. Din cauza asta e acum atât de turbat. Crede că sunt în pericol.

— Spune-mi, Carol, vii cu mine la Seattle? o întrebă Jason în timp ce îndepărta drugul de fier care bloca uşa..

— Când ai vrea să pleci? îl întrebă şovăitoare Carol.

— Astăzi după-amiază. Nu stăm mult. Ai putea să le laşi un mesaj că vei lipsi puţin?

— Am mai făcut-o şi altădată. Am să-i spun că merg până acasă. După moartea Helenei, patronul meu s-ar putea să fie uşurat dacă m-ar şti plecată din oraş.

— Atunci spune-mi că eşti de acord, o imploră Jason.

— S-a făcut, spuse Carol adresându-i unul din acele zâmbete care îţi încălzeau inima. De ce nu?

— Avem un zbor spre Seattle chiar în după-amiaza aceasta la ora patru. Te voi aştepta la poarta de îmbarcare. Mă ocup eu de bilete. Ce zici?

— E o nebunie, spuse Carol, dar sună amuzant.

— Ne întâlnim acolo.

Jason coborî în fugă scările şi se îndreptă spre maşină, temându-se că Bruno şi-ar fi schimbat direcţia coborând tot pe scara de incendiu.

12

Jason se trezi devreme şi-l sună pe Roger pentru a-l pune la curent cu starea pacienţilor săi. Astăzi nu avea de gând să mai treacă pe la spital. Înainte de a se întâlni cu Carol la zborul de Seattle de la ora patru, intenţiona să mai facă un drum. Îşi pregăti în grabă bagajul, fiind atent să nu uite îmbrăcămintea pentru vreme rece şi ploioasă, apoi comandă un taxi pentru aeroport. Ajunse în timp util pentru a-şi putea lăsa valiza la serviciul de bagaje, apoi luă cursa de ora unu cu destinaţia La Guardia. Ajuns în La Guardia, închirie o maşină şi porni spre Leonia, New Jersey. Era poate o şansă şi mai mică decât cea oferită de Seattle, dar Jason era decis să stea de vorbă şi cu fosta soţie a lui Hayes. Îşi propusese să nu lase neîntoarsă nici cea mai mică piatră.

Leonia se dovedi a fi un orăşel surprinzător de adormit pentru o aşezare ce se întindea atât de aproape de New York. În mai puţin de zece minute după ce traversă podul George Washington, se trezi pe o arteră largă împrejmuită de o parte şi de alta de magazine cu un singur etaj şi cu spaţii de parcare în faţă. Strada s-ar fi putut foarte bine numi Main Street, USA. Numele ei era însă Broad Avenue. Pe ea se afla o farmacie, un magazin cu articole de fierărie, o brutărie şi chiar un bufet-expres. Totul arăta ca un peisaj din filmele anilor cincizeci. Jason intră în bufet, ceru un lichior de vanilie şi consultă cartea de telefon. Găsi o Louise Hayes care locuia pe Park Avenue. În timp ce-şi bea lichiorul, Jason se întreba dacă ar fi mai înţelept să o sune pe femeie sau să meargă direct la ea. Optă pentru a doua variantă.

Park Avenue era o derivaţie a Broad Avenue ce urca pe colina care străjuia mica aşezare la est. După Pauline Boulevard drumul o lua arcuit spre nord. Acolo, Jason găsi casa Louisei Hayes. Era o clădire modestă din şindrilă de culoare maronie întunecată, care în mod evident necesita multe reparaţii. Din gazonul din faţa casei nu mai rămăsese aproape nimic.

Jason sună la uşă. Îi deschise o femeie de vârstă mijlocie, cu

zâmbetul pe față şi îmbrăcată cu un capot care fusese cândva roşu. Avea un păr şaten foarte sârmos. De coapsa ei stătea agățată o fetiță de vreo cinci sau şase ani, cu degetul mare vârât adânc în gură.

— Sunteți doamna Hayes? o întrebă Jason.

Femeia nu se putea compara nici pe departe cu celelalte două prietene ale lui Hayes.

— Da.

— Sunt doctorul Jason Howard, un coleg al soțului dumneavoastră.

Nu se gândise dinainte la ce avea să-i spună.

— Da? repetă doamna Hayes, împingând-o instinctiv pe micuță în spatele ei.

— Aş dori să stăm un pic de vorbă, dacă aveți un pic de timp.

Jason îşi scoase portofelul şi-i întinse femeii permisul de conducere cu fotografia lui şi legitimația sa de la GHP.

— Am fost şi coleg de facultate cu soțul dumneavoastră, adăugă el pentru a convinge şi mai mult.

Louise examină documentele, apoi i le dădu înapoi.

— Nu vreți să intrați?

— Vă mulțumesc.

Şi interiorul casei ar fi necesitat eforturi pentru a fi pus în ordine. Mobilierul era foarte uzat, iar covoarele roase. Peste tot erau împrăştiate jucăriile copilului. Louise adună în grabă obiectele de pe un colț al canapelei şi-i făcu semn lui Jason să se aşeze.

— Doriți un ceai sau o cafea?

— Aş prefera o cafea, răspunse el.

Femeia părea agitată şi Jason credea că această activitate o va mai calma. Louise plecă în bucătărie, de unde începu să se audă curgând apa. Micuța rămase singură, privindu-l pe Jason cu ochii ei mari şi căprui. Când Jason îi zâmbi, alergă şi ea în bucătărie.

Jason examină încăperea în care se afla. Era întunecată şi tristă, iar pe pereți erau lipite câteva reclame fotografice. Louise reveni, urmată pas cu pas de fetiță. Îi întinse lui Jason o cană de cafea, apoi aşeză pe măsuța din față zahărul şi frişca. Jason îşi puse din amândouă.

Louise se aşeză în fața lui.

— Îmi cer scuze dacă nu am fost prea ospitalieră la început, spuse ea. Nu mi se întâmplă în fiecare zi să primesc vizita unor persoane care să se intereseze de Alvin.

— Vă înțeleg, spuse Jason.

O privi cu mai multă atenție pe femeie. Sub aspectul ei neglijent, Jason descoperi trăsăturile şterse ale unei femei atrăgătoare. Cu siguranță, Hayes avea gusturi bune.

— Îmi cer scuze pentru deranj, dar Alvin mi-a vorbit de multe ori despre dumneavoastră. Am profitat de prezența în zonă şi m-am gândit să vă fac o vizită.

Considerase că nu-i va strica să îndruge câteva minciuni.

— Chiar v-a vorbit despre mine? întrebă indiferent Louise.

Jason se hotărî să fie mai prudent. Nu venise aici pentru a răscoli sufletul femeii.

— Motivul pentru care am vrut să stau de vorbă cu dumneavoastră, continuă el, este faptul că Alvin mi-a mărturisit că a făcut o importantă descoperire ştiințifică.

Jason începu să-i povestească despre împrejurările morții lui Hayes şi despre felul în care el, Jason, hotărâse să declanşeze o cruciadă personală în încercarea de a afla dacă soțul ei făcuse într-adevăr o astfel de descoperire. Îi mai explică femeii că ar fi o adevărată tragedie ca o astfel de descoperire să se piardă şi să nu poată fi folosită de omenire. Louise încuviință, dar atunci când fu întrebată dacă ştie ceva despre descoperirea respectivă răspunse că nu.

— Nu discutați astfel de probleme cu Alvin?

— Nu. Nu vorbeam decât despre copii şi despre unele probleme financiare.

— Ce vă mai fac copiii? întrebă Jason, amintindu-şi de grija lui Hayes pentru fiul său.

— Sunt bine amândoi, mulțumesc.

— Amândoi?

— Da, îi răspunse Louise. Lucy e aici, adăugă ea, bătând-o uşor pe fetiță cu mâna pe cap, iar John e la şcoală.

— Eu trăiam cu impresia că aveți trei copii.

Jason observă cum ochii femeii se încețoşară. După o tăcere apăsătoare, ea spuse:

— Ei bine... mai este încă unul. Alvin junior. Trăieşte sub un

regim de strictă supraveghere. Se află într-o şcoală din Boston.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. V-aţi fi aşteptat să mă fi obişnuit deja cu ideea asta, dar nu am să reuşesc niciodată. Cred că este şi motivul pentru care m-am despărţit de Alvin. Nu m-am putut acomoda cu situaţia asta.

— Unde anume se află Alvin junior? întrebă Jason, conştient de faptul că atinge o zonă foarte delicată.

— La Şcoala Hartford.

— Şi cum se simte acolo?

Jason auzise de Şcoala Hartford. Era o instituţie achiziţionată de GHP o dată cu un spital pentru cazuri mai deosebite. Jason mai ştia că respectiva şcoală era de vânzare. Pentru GHP nu mai reprezenta decât o sursă de pierderi.

— Cred că bine, răspunse Louise. Mă tem că nu-l pot vizita prea des şi asta îmi zdrobeşte sufletul.

— Vă înţeleg, spuse Jason, întrebându-se dacă acesta era fiul despre care îi vorbise Alvin în noaptea în care murise.

— Am putea să dăm un telefon şi să ne mai interesăm ce mai face copilul?

— Bănuiesc că da, spuse Louise fără nici o reacţie faţă de natura neobişnuită a acestei întrebări.

Se ridică cu greutate în picioare, cu fetiţa încă agăţată de ea, se duse la telefon şi formă numărul scolii. Ceru căminul de copii şi se interesă de sănătatea fiului ei. După ce închise telefonul spuse:

— Mi-au spus că starea băiatului este cât se poate de bună. Singura problemă nouă ar fi o artrită, care a intervenit în timpul terapiei.

— E de multă vreme acolo?

— De când Alvin a început să lucreze la GHP. Posibilitatea de a-l înscrie pe Alvin junior la Hartford a fost unul din motivele pentru care a acceptat postul.

— Dar celălalt băiat? spuneaţi că e bine.

— Mai bine nici nu se poate, spuse Louise cu o mândrie nedisimulată. E în clasa a treia şi e considerat printre cei mai sclipitori elevi.

— Asta-i minunat, spuse Jason, încercând să rememoreze noaptea morţii lui Hayes. Alvin îi spusese că cineva doreşte să-l

omoare pe el şi pe fiul său. Că pentru el fusese prea târziu, dar poate pentru băiatul lui nu. Ce naiba vroise să spună? Jason se gândise că poate unul din băieți era bolnav fizic, dar se pare că nu era cazul.

— Mai doriți cafea? îl întrebă Louise.

— Nu, mulțumesc. Aş vrea să vă mai întreb un singur lucru. Când a murit, Alvin era pe punctul de a-şi înființa o corporație. Copiii dumneavoastră urmau să fie deținători de acțiuni. Ştiați ceva despre acest proiect al lui?

— Absolut nimic.

— Aşa, deci, spuse Jason. Vă mulțumesc pentru cafea. Dacă vă pot ajuta cu ceva la Boston, cum ar fi să mă mai interesez de Alvin junior, nu ezitați să mă sunați.

Jason se ridică, iar micuța îşi ascunse capul în poalele mamei.

— Sper că Alvin nu a suferit prea mult, spuse femeia.

— Nu, nu a suferit, o minți Jason.

Încă îşi mai amintea expresia de agonie de pe chipul lui Alvin.

Ajunşi în fața uşii, Louise spuse pe neaşteptate:

— O, era să uit. La câteva zile după moartea lui Alvin, cineva a pătruns în casa noastră. Din fericire eram cu toții plecați.

— Vi s-a furat ceva?

Jason se întreba dacă fuseseră cei de la Gene, Inc.

— Nu, îi răspunse Louise. Probabil că au văzut dezordinea obişnuită şi au plecat, adăugă ea zâmbind. Se pare însă că au scotocit peste tot. Chiar şi în ghiozdanul copilului.

Jason se gândi la discuția lui cu Louise pe tot drumul dintre Leonia, New Jersey şi podul George Washington. Nu se aşteptase să fie atât de descurajat. La urma urmei nu aflase nimic important care să-i justifice această călătorie. Dar îşi dăduse seama că existase un motiv mai puternic pentru dorința lui de a merge acolo. Fusese curios la culme să o cunoască pe soția lui Hayes. Ca unul căruia viața îi răpise propria soție atât de brutal, Jason nu putea să înțeleagă motivul pentru care cineva ca Hayes se despărțise de bună voie de femeia lui. Jason nu suferise însă niciodată trauma unui fiu retardat.

***

Jason reuşi să prindă avionul de ora două cu destinația Boston. Încercase să citească ceva pe drum, dar nu reuşise să se

concentreze. Era îngrijorat că nu o va întâlni pe Carol la aeroport sau şi mai rău, că aceasta îşi va face apariţia în compania lui Bruno.

Din nefericire, avionul de ora două care ar fi trebuit să aterizeze la Boston la două şi jumătate nici nu reuşi să decoleze din La Guardia mai devreme de această oră. Când Jason ajunse la destinaţie, se făcuse deja trei şi treizeci de minute. Plecă să-şi recupereze bagajul din fişetul cu cifru, apoi alergă de la terminalul companiei Eastern la cel al companiei United.

În faţa ghişeului la care se vindeau bilete era o coadă imensă şi Jason nu-şi putea imagina ce fac agenţii respectivi pentru a prelungi atât de mult fiecare tranzacţie. Era deja patru fără douăzeci şi nu se vedea nici urmă de Carol Donner.

Veni, în fine şi rândul lui Jason. Prezentă cartea de credit American Express şi ceru două bilete în circuit până la Seattle pentru cursa de ora patru, precizând că rezervarea pentru întoarcere o va face ulterior.

Cel puţin în cazul lui, agentul se dovedi operativ. În mai puţin de trei minute, Jason primi biletele şi tichetele de îmbarcare şi se îndreptă alergând spre Poarta nr. 19. Se făcuse patru fără cinci. Se făceau ultimele apeluri pentru îmbarcare. Sosind cu sufletul la gură la Poarta nr. 19, Jason se interesă dacă întrebase cineva de el. Când fata de la ghişeu îi răspunse că nu, o descrise rapid pe Carol şi o întrebă dacă o văzuse cumva.

— E o femeie foarte frumoasă, adăugă el.

— Sunt convinsă, îi zâmbi funcţionara. Din păcate nu am observat-o. Dacă aveţi însă de gând să mai plecaţi la Seattle, v-aş recomanda să vă grăbiţi.

Jason privi din nou cadranul ceasului de pe perete. Agentul de la îmbarcări era ocupat cu numărarea biletelor. Un alt agent făcu ultimul anunţ al zborului spre Seattle. Nu mai rămăseseră decât două minute până la ora patru.

Aruncându-şi pe umăr bagajul de mână, Jason mai aruncă o privire peste mulţimea de pasageri se ce îndreptau spre terminal. În clipa în care era pe punctul de a-şi pierde orice speranţă, o văzu. Alerga în direcţia lui. Jason ar fi trebuit să exulte. Problema era că la numai câţiva paşi în spatele ei se zărea şi trupul mătăhălos al lui Bruno, Ceva mai departe, pe acelaşi culoar, în

locul în care bagajele erau recuperate din detectorul cu raze X trândăvea un polițist. Jason își făcu în minte un plan: aceea va fi direcția în care se va putea salva, dacă va fi nevoie.

Sacoşa de pe umăr o împiedica foarte mult pe Carol să alerge. Bruno nu făcea nici o tentativă de a o sprijini. Tânăra femeie veni direct la Jason. Expresia de pe chipul lăbărțat al lui Bruno se transformă din ciudă în confuzie şi, în cele din urmă, în furie oarbă.

— Am ajuns la timp? întrebă Carol gâfâind.

Agentul se afla acum la uşa care ducea spre tunelul de îmbarcare, cu intenția de a bloca accesul.

— Ce cauți aici, bă nenorocitule? urlă Bruno, ridicându-şi privirea spre inscripția care indica destinația cursei.

Apoi se întoarse acuzator spre Carol:

— Parcă spuneai că te duci acasă, Carol.

— Să mergem, îl îndemnă Carol pe Jason, apucându-l de braț şi împingându-l spre ieşirea pe pistă.

Jason se împiedică din cauza întoarcerii bruşte, dar nu-şi dezlipi ochii de pe chipul dolofan al lui Bruno, care luase o tentă hidoasă de roşu. Vinele de pe tâmplă i se îngroşaseră ca nişte țigări de foi.

— O clipă, vă rog! strigă Carol agentului.

Acesta încuviință şi strigă la rândul său în direcția tunelului. Jason îl urmări cu privirea pe Bruno până în ultima clipă. Îl văzu dând buzna spre un grup de cabine telefonice.

— Da ştiu că vă place să veniți în ultima clipă, spuse agentul, rupând câte o jumătate din fiecare talon de îmbarcare.

Jason îşi îndreptă în fine privirea înainte, convins că Bruno hotărâse să nu se dea în spectacol. Când coborâră din tunel, Carol îl mai ținea încă de braț. Trebuiră să mai aştepte până când operatorul tunelului bătu cu putere în uşa aeronavei pentru a-l convinge pe ajutorul comandantului să deschidă după ce sigiliul fusese deja aplicat.

— Ați mers un pic cam departe, le spuse acesta încruntându-se.

Cum se aşezară, Carol îşi ceru scuze pentru întârziere.

— Simt că turbez de furie, spuse ea, înghesuindu-şi geanta de mână sub fotoliul din față. Apreciez grija lui Arthur pentru

integritatea mea corporală, dar ce se întâmplă e ridicol.

— Cine e Arthur?

— Patronul meu, îi răspunse Carol dezgustată. Mi-a spus că dacă plec acum, voi fi concediată. Cred că la întoarcere am să-mi dau demisia.

— Crezi c-ai putea s-o faci? interveni Jason, întrebându-se în ce mai consta munca lui Carol în afară de dans.

După părerea lui, femeile de genul lui Carol pierdeau foarte uşor controlul asupra propriilor vieţi.

— Mi-am propus oricum să mă las cât de curând de această meserie, spuse Carol.

În clipa aceea avionul se zgâlţâi, făcând o manevră de îndepărtare de poarta de îmbarcare.

— Ştii în ce constă munca mea? îl întrebă Carol.

— Oarecum, răspunse vag Jason.

— Dar nu ai pomenit niciodată, continuă femeia. Majoritatea bărbaţilor aduc mereu vorba despre aşa ceva.

— M-am gândit că treaba aceasta te priveşte numai pe tine, răspunse Jason.

La urma urmei, cine era el să o judece?

— Eşti un pic cam ciudat, spuse Carol. Un tip plăcut, dar ciudat.

— Credeam că sunt cât se poate de normal.

— Ha! exclamă vesel Carol.

Cum traficul era foarte intens, fură nevoiţi să aştepte peste douăzeci de minute până când avionul decolă şi se angajă pe direcţia vest.

— Nu mai credeam că o să reuşim, spuse Jason, începând în fine să se mai relaxeze.

— Îmi pare rău, se scuză din nou Carol. Am încercat să mă descotorosesc de Bruno, dar el s-a agăţat de mine ca scaiul. Nu vroiam să afle că nu plec acasă, în Indiana. Dar ce puteam să fac?

— Nu-i nimic, spuse Jason, deşi în adâncul sufletului său îl deranja că în afară de el şi Shirley mai exista cineva care îi cunoştea destinaţia.

Şi-ar fi dorit ca aceasta să rămână secretă. În acelaşi timp nu-şi dădea seama dacă acest lucru conta atât de mult.

Luându-şi notiţe pe o agendă cu file galbene, Jason începu să o

interogheze pe Carol despre programul celor două vizite pe care Hayes le făcuse la Seattle. Cea mai importantă era prima dintre ele. Cei doi trăseseră la hotelul Mayfair şi, printre altele, vizitaseră un club numit Totem, similar cu Cabaretul din Boston. Jason o rugă să-i descrie acest local.

— Un loc plăcut, răspunse Carol, dar nu ieşit din comun. Nu avea nimic din atmosfera de antren de la Club Cabaret. Seattle mi-a părut un oraş mai conservator.

Jason era de aceeaşi părere şi se întreba cum de-şi irosise Hayes timpul într-un astfel de loc, când se afla în compania lui Carol.

— Hayes a stat de vorbă cu cineva în acel local?

— Da. Arthur îi aranjase o întâlnire cu patronul clubului.

— Arthur? Hayes îl cunoştea pe patronul tău?

— Erau prieteni. În felul acesta l-am cunoscut pe Alvin.

Jason îşi reaminti de zvonurile care circulau în legătură cu pasiunea lui Hayes pentru discoteci şi localuri de genul acesta. Se pare că fuseseră adevărate. Dar ideea prieteniei dintre un biolog de talie mondială şi un patron de local în care se dansa la bustul gol părea de-a dreptul caraghioasă.

— Ştii cumva ce a discutat Alvin cu tipul acela?

— Nu, răspunse Carol, dar nu au stat prea mult de vorbă. Eu nu le-am dat atenție, pentru că urmăream dansatoarele. Erau destul de bune.

— Ați mai vizitat şi Universitatea Washington, corect?

— Aşa este. Chiar în prima zi.

— Şi crezi că l-ai recunoaşte pe cel cu care s-a întâlnit Alvin acolo? întrebă Jason pentru a fi mai sigur.

— Cred că da. Era un tip înalt şi arătos.

— Şi după aceea?

— Am plecat în munți.

— Începuse sezonul?

— Aşa cred.

— Alvin s-a întâlnit şi acolo cu cineva?

— Cu nimeni în special. Dar a stat de vorbă cu o mulțime de oameni.

După servirea mesei, Jason se aşeză confortabil în fotoliu. Se gândea la ceea ce-i spusese Carol, considerând că cel mai

important eveniment fusese vizita la Universitatea Washington. Îi trezea curiozitatea şi clubul de noapte pe care merita să-l viziteze şi el.

— Ar mai fi ceva, continuă Carol. În timpul celei de-a doua călătorii am fost nevoiţi să pierdem ceva timp căutând bioxid de carbon solid.

— Dumnezeule! La ce vă trebuia aşa ceva?

— Nu ştiam şi nici Alvin nu mi-a spus. Venise cu un vas termoizolant pe care vroia să-l umple cu bioxid de carbon solid.

Poate că pentru a transporta specimenul, reflectă Jason. *Sună promiţător.*

***

Imediat după ce au aterizat la Seattle şi-au potrivit conştiincioşi ceasurile după ora Coastei Pacificului. Jason şi-a aruncat privirea prin hubloul aeronavei. Aşa cum se aştepta, la Seattle ploua. Se vedeau picăturile în bălţile întunecate de pe pistă. În curând, până şi hubloul era brăzdat de şuvoaie de apă.

Închiriară o maşină şi, de îndată ce se eliberară din traficul aglomerat din zona aeroportului, Jason spuse:

— Pentru a-ţi stimula memoria, m-am gândit să ne cazăm la acelaşi hotel în care ai locuit şi data trecută.

— Bineînţeles, în camere separate.

Carol se răsuci să-l privească în semiîntunericul din maşină. Jason insista cu tot dinadinsul ca aceasta să rămână doar o excursie de lucru.

***

Maşina care rula în spatele lor era un Ford Taurus bleumarin. În spatele volanului se afla un bărbat de vârstă mijlocie, într-o bluză pe gât, o geacă din piele de căprioară şi pantaloni cadrilaţi. Cu numai cinci ore înainte primise un telefon prin care i s-a spus să fie la aeroport la aterizarea cursei de la Boston a companiei United. Acolo urma să identifice un doctor de patruzeci şi cinci de ani, care sosea în compania unei frumoase tinere. Cei doi se numeau Howard şi Donner, iar el trebuia să-i ţină sub supraveghere. Misiunea se dovedise mult mai simplă decât se aşteptase. Pentru a confirma identitatea celor doi, se luase după ei până la ghişeul firmei Avis.

Acum nu-i mai rămânea decât să nu-şi ia ochii de pe ei.

Probabil că va fi contactat de cineva care va veni de la Miami. Pentru această muncă va primi obişnuita sumă de cincizeci de dolari pe oră plus cheltuielile zilnice. Ar fi vrut să ştie dacă cei doi erau urmăriți pentru soluționarea unor probleme conjugale.

***

Hotelul era elegant. Judecând după ținuta dezordonată a lui Hayes, Jason nu s-ar fi aşteptat la un gust atât de rafinat din partea acestuia. Şi-au luat camere separate, dar Carol a stăruit ca uşa dintre acestea să rămână descuiată.

— N-are nici un rost să fim atât de rezervați, îi spusese ea.

Jason nu ştiu cum să interpreteze acest îndemn.

Cum în avion abia se atinseseră de mâncare, Jason propuse să cineze înainte de a pleca la Totem Club. Carol se schimbă şi, când intrară în restaurantul hotelului, Jason fu încântat de cât de tânără şi de frumoasă arăta. Avură surpriza ca şeful de sală să-i ceară chiar actele de identitate tinerei fete în momentul în care Jason comandase o sticlă de chardonnay californian. Episodul o înfiorase pe Carol, care pretindea că arată deja ca o femeie matură la cei douăzeci şi cinci de ani ai săi.

Pe la zece seara, unu după fusul orar al Coastei de Est, erau gata să plece la Totem Club. Lui Jason i se făcuse deja somn, dar Carol se simțea foarte bine. Pentru a evita orice greutăți, lăsară maşina închiriată în parcarea hotelului şi comandară un taxi. Carol recunoscu că, atunci când fusese cu Hayes, avuseseră mari dificultăți în găsirea localului.

Totem Club se afla în afara centrului comercial al oraşului, la marginea unui cartier rezidențial foarte frumos, în care nu întâlneai nimic din atmosfera sordidă a Combat Zone din Boston. Clădirea era înconjurată de o parcare asfaltată pe care nu găseai nici urmă de mizerie. În fața ei nu se vedea nici un cerşetor, aşa cum se întâmplă în amintita zonă a Bostonului. Arăta ca un restaurant sau un bar obişnuit, numai că intrarea era flancată de doi stâlpi din ipsos înfăţişând câte un totem. Când se dădu jos din maşină, Jason auzi ritmul muzicii rock de dinăuntru. Alergară prin ploaie până la intrare.

În interior, clubul arăta mult mai conservator decât Cabaretul. Jason observă din prima clipă că majoritatea consumatorilor erau perechi şi nu băutorii de elită care se înşiruiau la tejghelele

localurilor din Boston. Localul avea chiar şi un mic ring de dans. Singura asemănare cu localul din Boston era configurația barului, care era tot în formă de U, având în centru un culoar de acces pentru dansatoare.

— Aici nu obişnuiesc să danseze cu bustul gol, îi şopti Carol.

Fură conduşi într-un separeu de la primul nivel, departe de bar. Sub ei se mai afla un nivel. O tânără picoliță le aduse meniul localului şi îi întrebă ce doresc să bea.

După ce fură serviți, Jason o întrebă pe Carol dacă l-a văzut cumva pe patron. Fata nu-l observase la început, dar după un sfert de oră îl apucă de braț pe Jason şi se aplecă peste masă spre el.

— Uite-l acolo, spuse ea, arătându-i un tânăr de vreo treizeci de ani, îmbrăcat în smoking, cu o cravată roşie şi cu brâu de mătase.

Avea un ten măsliniu, iar părul său des şi negru avea reflexe albăstrui.

— Îți mai aminteşti cum îl cheamă?

Carol scutură din cap.

Jason ieşi din separeu şi porni spre patronul care avea un chip prietenos şi o expresie copilărească. În clipa în care Jason ajunse în dreptul său, tânărul râdea şi-l bătea pe spate pe unul dintre bărbații de la bar.

— Scuzați-mă, spuse Jason. Sunt doctorul Jason Howard din Boston.

Patronul se întoarse spre el şi-i adresă un zâmbet artificial.

— Eu sunt Sebastion Frahn, spuse tânărul. Fiți bine venit la Totem.

— Pot să stau o clipă de vorbă cu dumneavoastră?

Zâmbetul de pe chipul tânărului se stinse.

— În legătură cu ce?

— Pentru a vă explica aş avea nevoie de un minut, două.

— Sunt îngrozitor de ocupat. Poate mai târziu.

Nepregătit pentru un refuz atât de categoric, Jason rămase o clipă urmărindu-l pe Frahn care trecea printre clienții săi. Zâmbetul îi revenise imediat.

— Ai reuşit? îl întrebă Carol după ce se întoarse în separeu şi se aşezase pe scaunul lui.

— Nu. Am străbătut trei mii de mile ca să aflu că tipul nu vrea

să stea de vorbă cu mine.

— În astfel de situații oamenii trebuie să fie prudenți. Stai să încerc şi eu.

Fără să mai aştepte răspunsul lui Jason, Carol se furişă afară din separeu. Jason o urmări cu privirea cum îşi croieşte drum cu mişcări pline de grație spre patron. O văzu cum îi pune mâna pe braț şi schimbă câteva vorbe cu el. Apoi îl observă pe tânăr încuviințând printr-o mişcare a capului şi privind în direcția separeului. Bărbatul mai dădu o dată din cap, apoi plecă. Carol se întorcea.

— Vine imediat.

— Ce i-ai spus?

— Şi-a adus aminte de mine, spuse cu simplitate Carol.

Jason ar fi vrut să ştie ce înțelegea ea prin asta.

— Şi-a amintit şi de Hayes?

— O, da, spuse Carol. Nici o problemă.

Şi într-adevăr, în mai puțin de zece minute, Sebastion Frahn mai făcu un tur prin local şi se opri în dreptul mesei lor.

— Îmi pare rău că v-am expediat atât de repede. Nu ştiam că sunteți prieteni.

— Nu-i nici o problemă, spuse Jason.

Nu înțelegea ce vroise să spună patronul, dar tonul acestuia îi păruse cordial.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Carol îmi spunea că vi-l mai amintiți pe doctorul Hayes.

Sebastion se întoarse spre Carol.

— E vorba despre bărbatul cu care ați fost aici ultima dată? întrebă el.

Carol făcu semn că da.

— Desigur că-mi amintesc. Era prieten cu Arthur Koehler.

— Credeți că ați putea să-mi spuneți şi mie despre ce ați discutat? Pentru mine ar putea fi foarte important.

— Jason a lucrat la acelaşi spital cu Alvin, interveni Carol.

— Nu am nici o reținere să vă spun despre ce am discutat. Omul vroia să meargă la pescuit de somoni.

— La pescuit! exclamă Jason.

— Da. Vroia să prindă câteva exemplare mai mari, dar nu i-ar fi plăcut să meargă prea departe. I-am recomandat să încerce la

Cascada Cedrilor.

— Asta-i tot? întrebă Jason dezamăgit.

— Câteva minute am discutat şi despre firma Seattle Supersonics.

— Mulţumesc, spuse Jason. Vă sunt recunoscător pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

— Pentru puţin, spuse Sebastion zâmbind. Ei, acum trebuie s-o iau din loc.

Tânărul se ridică, dădu mâna cu ei şi-i invită să mai treacă pe acolo. Apoi dispăru.

— Nu-mi vine să cred, spuse Jason. De fiecare dată când cred că am dat de un capăt al firului, se dovedeşte că totul a fost doar o glumă. Auzi, vroia să meargă la pescuit!

La cererea lui Carol mai rămaseră o jumătate de oră să urmărească programul localului şi, la întoarcerea la hotel, Jason era frânt de oboseală. După ora Coastei de Est era ora patru. Jason se pregăti de culcare şi se băgă în aşternuturi, copleşit de un sentiment de uşurare. Fusese dezamăgit de rezultatele vizitei la Totem Club, dar mai rămânea Universitatea Washington. Mai avea puţin până să se cufunde într-un somn adânc când auzi o bătaie uşoară în uşa care lega cele două camere de hotel. Era Carol. Îl anunţă că îi e o foame de lup şi că nu poate să adoarmă. Puteau să comande ceva de mâncare? Simţindu-se obligat să se comporte ca un gentleman până la sfârşit, Jason fu de acord. Comandară o sticlă de şampanie şi o porţie de somon afumat.

Îmbrăcată într-un capot de pluş fin, Carol mânca somon cu sărăţele, aşezată pe marginea patului lui Jason. Începu să-i povestească despre copilăria ei petrecută în Bloomington, Indiana. Jason nu o mai auzise vorbind atât de mult până acum. Trăise într-o fermă şi, înainte de a se duce la şcoală, trebuia să mulgă în fiecare zi vacile. Jason şi-o imagina parcă făcând această muncă. Avea în ea aceea prospeţime care sugera o astfel de viaţă. Ceea ce nu reuşea Jason era să facă o legătură între viaţa de dinainte a fetei şi cea pe care o ducea acum. Ar fi vrut să ştie ce anume a determinat această cotitură nefastă, dar se temea să o întrebe. În plus, oboseala pusese atât de tare stăpânire pe el, încât abia îşi mai putea ţine ochii deschişi. Adormi, iar Carol, după ce îl acoperi cu o pătură, se întoarse în camera ei.

13

Tresărind din somn, Jason îşi privi ceasul care arăta ora cinci dimineaţa. Asta însemna la Boston opt, ora la care de obicei pleca la spital. Trase draperiile şi avu imaginea unei zile foarte senine. În depărtare, un feribot traversa Puget Sound îndreptându-se către Seattle şi lăsând în urmă o imensă dâră de spumă.

După ce-şi făcu duşul, Jason bătu în uşa care despărțea cele două camere. Nu primi nici un răspuns. Bătu din nou. În cele din urmă crăpă un pic uşa, lăsând un crâmpei de rază de soare să pătrundă în camera răcoroasă şi întunecată. Carol dormea încă adânc cu perna strânsă în brațe. Jason o privi o clipă. Fata era de o frumusețe angelică. Închise uşa cu grijă, să nu o trezească.

Se întoarse în patul lui, sună la *room service* şi comandă un mic dejun pentru două persoane constând din suc de portocale, cafea şi croissant. Apoi telefonă la GHP şi ceru cu Roger Wanamaker.

— Merge treaba?

— Nu prea, recunoscu Roger. Marge Todd a făcut o embolie severă în noaptea asta. A intrat în comă şi a murit. Stop respirator.

— Dumnezeule! exclamă Jason.

— Îmi pare rău că-ți dau o veste atât de proastă. Tu încearcă să te simți bine în continuare.

— Te mai sun eu peste o zi, două, spuse Jason.

Încă un deces. În afara unei tinere bolnave de hepatită, Jason începuse să creadă că singurul mod în care pacienții săi mai puteau ieşi din spital era cu picioarele înainte. Se întreba dacă nu ar fi mai bine să se întoarcă imediat la Boston. Şi totuşi Roger avea dreptate. Acolo nu mai putea face oricum nimic. Trebuia să elucideze misterul Hayes, chiar dacă îşi mai pierduse din optimism.

Două ore mai târziu, Carol bătu la uşă, apoi intră cu părul încă ud după duş.

— Mi-ai luat-o înainte, spuse ea cu veselie.

Jason comandă cafea proaspătă.

— Se pare că azi avem noroc de vreme bună, spuse el arătându-i soarele strălucitor de afară.

— Nu fi chiar aşa de sigur. Vremea pe aici se poate schimba când nu te aştepţi.

În timp ce Carol îşi servea micul dejun, Jason mai bău o cafea.

— Sper că nu te-am bătut prea mult la cap azi-noapte, spuse Carol.

— Nu fi caraghioasă. Mie îmi pare rău că am adormit.

— Dar tu ce-mi poţi spune despre viaţa ta, doctore? îl întrebă Carol, punându-şi gem pe croissant. Nu prea mi-ai spus prea multe despre tine.

Fata nu aminti că, de fapt, Hayes îi spusese destule despre el.

— Nici nu am prea multe de spus.

Carol îşi ridică sprâncenele. Când văzu zâmbetul bărbatului izbucni în râs.

— Pentru o clipă am crezut că vorbeşti serios.

Jason începu să-i povestească despre copilăria lui la Los Angeles, despre studiile făcute la Berkeley şi la Harvard Medical School şi despre stagiatura de la spitalul Massachusetts General. Fără să vrea, se trezi descriindu-i-o pe Danielle şi vorbindu-i despre oribila noapte de noiembrie în care aceasta fusese ucisă. Nimeni până acum nu-l făcuse să se destăinuie mai deschis, nici măcar Patrick, psihiatrul la care a fost după moartea Daniellei. Jason se trezi descriind depresiunea care pusese stăpânire pe el în urma numărului tot mai mare de decese pe care l-a înregistrat în ultima vreme şi chiar vestea morţii lui Marge Todd pe care o primise în cursul dimineţii de la Roger.

— Sunt flatată că-mi faci aceste destăinuiri, îi spuse cu sinceritate Carol.

Nu se aşteptase din partea lui la atâta deschidere şi încredere în ea.

— Ai avut parte de o mulţime de suferinţe emoţionale.

— Viaţa e câteodată şi aşa, spuse Jason oftând. Nu ştiu ce mi-a venit să te plictisesc cu poveştile mele.

— Nu m-ai plictisit deloc. Cred că ai reuşit să te adaptezi perfect la noua situaţie. Ţi-a fost greu să-ţi schimbi locul de muncă şi mediul de viaţă, dar pasul ăsta ţi-a fost benefic.

— Chiar crezi asta? o întrebă Jason.

Nu-şi amintea dacă i-a vorbit şi despre aşa ceva. Nu se aşteptase să fie atât de deschis faţă de Carol, dar acum când lucrurile se consumaseră, se simţea mai uşurat.

Simţindu-se atât de bine împreună, se îmbrăcară şi ieşiră din camerele lor abia la zece şi jumătate. Jason îi ceru portarului să-i tragă maşina în faţa hotelului, apoi cei doi coborâră cu ascensorul în hol. Aşa cum prevestise Carol, în momentul în care ieşiră din hotel cerul se întunecase şi ploua des.

Cu ajutorul unei hărţi oferite de firma Avis şi al memoriei lui Carol reuşiră să ajungă la Facultatea de Medicină a Universităţii Washington. Carol îi arătă corpul de clădire în care se afla secţia de cercetări ştiinţifice unde venise ultima oară cu Hayes. Ajunseră la intrare şi fură imediat întâmpinaţi de un bărbat în uniformă de pază. Nu aveau ecusoane eliberate de Universitatea Washington.

— Sunt doctor în Boston, spuse Jason, scoţându-şi portvizitul pentru a-i arăta legitimaţia.

— Domnu', pe mine nu mă interesează de unde sunteţi. Nu aveţi ecuson, nu intraţi. Simplu ca bună ziua. Dacă vreţi să intraţi, trebuie să treceţi mai întâi pe la Administraţia Centrală.

Dându-şi seama că nu avea nici un rost să insiste, cei doi porniră spre Administraţia Centrală. Pe drum, Jason o întrebă cum s-a descurcat Hayes cu cei de la pază.

— L-a sunat mai întâi pe prietenul lui, spuse Carol. Tipul a coborât şi ne-a luat din parcare.

Funcţionara de la Administraţia Centrală s-a dovedit amabilă şi serviabilă, punându-i lui Carol la dispoziţie chiar cartea facultăţii pentru a-l identifica eventual pe prietenul lui Hayes după fotografie. Imaginea chipului nu a fost însă suficientă pentru Carol. În schimb, înarmaţi cu ecusonul respectiv, cei doi s-au întors la secţia pentru cercetări ştiinţifice.

Carol îl conduse pe Jason la etajul cinci. Coridorul era plin de aparatură de rezervă, iar pereţii dovedeau că nu se mai zugrăvise cam de multă vreme. Se simţea un miros usturător asemănător cu al formaldehidei.

— Aici se află laboratorul, spuse Carol, oprindu-se în dreptul unei uşi deschise.

În stânga uşii se puteau citi două nume: doctor Duncan

Sechler şi doctor Rhett Shannon. Se aflau, aşa cum bănuise şi Jason, în secția de genetică moleculară.

— Care dintre ei este? întrebă Jason.

— Nu ştiu, răspunse Carol, apoi se îndreptă spre un tânăr tehnician şi-l întrebă dacă cei doi doctori se aflau acolo.

— Sunt amândoi. Acum se află în camera cu animale.

Tânărul îi arătă direcția, iar când Carol porni într-acolo, întoarse capul pentru a o putea privi şi de la spate. Jason fu uimit de atitudinea ostentativă a asistentului.

Uşa prin care se făcea accesul la camera cu animale era prevăzută cu un imens geam. În interior se aflau doi bărbați în halate albe, care recoltau sânge de la o maimuță.

— E tipul înalt şi cu păr grizonat, spuse Carol, arătând cu degetul.

Jason se apropie de geam. Bărbatul, cam de aceeaşi vârstă cu el, era plăcut la înfățişare şi cu o constituție atletică. Părul său argintiu îi dădea un aspect distins. În contrast, celălalt bărbat era aproape cu desăvârşire chel. Cele câteva fire de păr pe care le mai avea fuseseră pieptănate pe creştet pentru a mai ascunde goliciunea.

— Oare îşi va mai aduce aminte de tine?

— Posibil. Nu ne-am văzut decât puțin, pentru că eu am plecat imediat la departamentul de psihologie.

Aşteptară până când cei doi doctori îşi terminară treaba şi ieşiră din laborator. Bărbatul înalt şi cu păr argintiu ținea în mână eprubeta cu sânge.

— Scuzați-mă, spuse Jason. Îmi puteți acorda un minut?

Bărbatul examină ecusonul lui Jason.

— Sunteți de la Brigada antidrog?

— O, Doamne, nu, zâmbi Jason. Sunt doctorul Jason Howard, iar dumneaei este domnişoara Carol Donner.

— Şi cu ce vă pot fi de folos?

— Trec pe la tine mai târziu, Duncan, îi întrerupse tipul cu chelie.

— Bine, spuse Duncan. O să fac imediat analiza sângelui.

Apoi, întorcându-se spre Jason, continuă:

— Scuzați-mă.

— Nu e nici o problemă. Aş fi vrut să vorbesc cu

dumneavoastră despre o cunoştinţă mai veche.

— Da?

— E vorba de Alvin Hayes. Vă mai amintiţi dacă v-a făcut vreo vizită aici?

— Sigur că da, răspunse Duncan, întorcându-se către Carol. Nu eraţi şi dumneavoastră cu el?

— Aveţi o memorie foarte bună, încuviinţă Carol.

— Vestea morţii sale m-a şocat. Mare păcat!

— Carol mi-a spus că Hayes venise să vă anunţe un lucru foarte important, continuă Jason. Mi-aţi putea spune despre ce era vorba?

Duncan părea jenat şi privea agitat la tehnicienii din jur.

— Nu cred că mi-ar face plăcere să discut acest subiect.

— Îmi pare rău. Era o problemă de muncă sau o chestiune strict personală?

— Ar fi mai bine să discutăm în biroul meu.

Jason îşi stăpânea cu mare greutate emoţia. Se părea că dăduse în fine peste ceva semnificativ.

După ce intrară în birou, Duncan închise uşa. În încăpere se aflau două scaune cu spătare metalice. Luând de pe ele mormanele de reviste, Duncan îi pofti să ia loc.

— Ca să vă răspund la întrebare, spuse el, Hayes a venit la mine pentru o problemă personală, nu pentru una legată de muncă.

— Am străbătut trei mii de mile ca să discutăm cu dumneavoastră, spuse Jason.

Nu avea de gând să se dea bătut prea uşor, dar perspectiva nu părea foarte încurajatoare.

— Dacă m-aţi fi sunat înainte, v-aş fi scutit de atâta drum.

Ceva din amabilitatea iniţială a lui Duncan dispăruse din glasul său.

— Poate că ar trebui să vă spun de ce suntem atât de preocupaţi de această chestiune, spuse Jason.

Începu să-i explice despre misterul potenţialei descoperiri a lui Hayes şi despre zadarnicele sale încercări de a afla în ce consta aceasta.

— Şi credeaţi că Hayes a venit la mine pentru a-mi cere sprijinul? întrebă Duncan.

— Aşa speram.

Duncan izbucni într-un râs neplăcut. Apoi îl privi pe Jason cu colțul ochiului.

— Cu siguranță că nu sunteți un consumator de narcotice, nu-i aşa?

Jason nu mai ştia ce să creadă.

— Fie. Am să vă spun ce vroia Hayes. Un loc de unde să-şi cumpere marijuana. Mi-a spus că îi e groază să se urce în avion cu aşa ceva, iar eu l-am pus în legătură cu un puşti din campusul universitar.

Jason era paralizat de uimire. Toată emoția pe care o avusese la început îl părăsi.

— Îmi pare rău că v-am răpit din timpul dumneavoastră prețios...

— Nu face nimic.

Jason şi Carol ieşiră din corpul secției de cercetare ştiințifică, nu înainte de a preda ecusoanele celui de la pază.

Carol zâmbea pe ascuns.

— Nu-i nimic nostim în treaba asta, să ştii, îi spuse Jason când se urcară în maşină.

— Ba da, dar nu-ți dai tu seama deocamdată.

— Acum am putea să ne întoarcem acasă, spuse el posomorât.

— O, nu! M-ai târât după tine până aici şi nu am de gând să plec până nu îți arăt şi munții. Sunt foarte aproape de aici.

— Să mă mai gândesc, îi răspunse dus pe gânduri Jason.

Carol avu câştig de cauză. Se întoarseră la hotel, îşi luară lucrurile şi, înainte ca Jason să-şi dea măcar seama, se aflau pe autostradă, la ieşirea din oraş. Insistase să conducă ea. La scurt timp, cartierele mărginaşe ale oraşului făcură loc unei păduri verzi învăluite în negură, iar ridicăturile deluroase se transformară în munți. Se oprise şi ploaia. În depărtare, Jason zări primele piscuri învelite în zăpadă. Peisajul era atât de încântător încât uitase de dezamăgirea sa.

— O să vezi că mai departe e şi mai frumos, spuse Carol în momentul în care părăsiră autostrada şi se angajară pe drumul care ducea spre Cascada Cedrilor.

Acum îşi amintea perfect drumul şi îi arăta plină de fericire peisajul din jur. Intrând pe un drum care scurta şi mai mult

traseul, Carol conducea acum de-a lungul Râului Cedrilor.

Era o feerie a naturii, cu codri adânci, stânci abrupte, munți ce se conturau în zare şi râuri repezi. Cum se înserase, Carol intră pe un drumeag de piatră măcinată şi opri în cele din urmă în fața unei pitoreşti cabane de munte, concepută ca o imensă clădire cu cinci etaje. Dintr-un coş înalt din piatră se ridicau leneş inele de fum. Deasupra treptelor ce duceau spre intrare stătea scris *HANUL SOMONILOR.*

— Aici ai locuit şi când ai venit cu Alvin? întrebă Jason, iscodind cabana prin parbrizul maşinii.

La capătul scărilor se afla un portic uriaş din lemn de pin, cioplit rudimentar.

— Da. Aici am stat.

Carol se întoarse să-şi ia poşeta de pe bancheta din spate.

Coborâră din maşină. Afară era un frig tăios, iar în atmosferă domnea mirosul înțepător de fum provenit din lemne de pădure. În depărtare, Jason auzi susurul unui izvor.

— Râul se află de partea cealaltă a cabanei, spuse Carol urcând treptele scării. Un pic mai sus e o cascadă foarte simpatică. O s-o vezi şi tu mâine.

Jason o urmă, dar abia acum se întrebă ce naiba căuta el acolo. Călătoria fusese un eşec total; locul lui era înapoi la Boston, alături de pacienții săi aflați într-o stare atât de critică. Şi totuşi se afla acum în Munții Cascadelor, în compania unei fete pe care nu avea nici o justificare să continue s-o soarbă din ochi.

Interiorul hanului era la fel de pitoresc ca şi exteriorul. Holul principal era uriaş şi se ridica pe înălțimea a două niveluri. Întregul spațiu era dominat de un şemineu de dimensiuni gargantuelice. Pereții erau îmbrăcați în creton şi decorați cu capete de animale iar pe jos erau împrăştiate mai multe piei de urs. În jurul focului se aflau mai mulți oameni care citeau, iar o familie juca o partidă de scrabble. Câteva capete se întoarseră după Jason şi Carol când aceştia se îndreptară spre biroul de cazare.

— Ați făcut vreo rezervare la noi? întrebă bărbatul din spatele tejghelei.

Jason crezu că respectivul are chef de glume. Cabana era imensă, situată în mijlocul unui ținut pustiu, se aflau la începutul

lui noiembrie şi, în plus, nu era nici sfârşit de săptămână. Nu şi-ar fi închipuit că cererea de locuri de cazare putea fi atât de mare.

— Nu am făcut rezervare, spuse Carol. Sunt cumva probleme?

— Să mă uit un pic, spuse bărbatul, aplecându-se deasupra registrului.

— Câte camere aveți în acest hotel? îl întrebă Jason, încă uluit.

— Patruzeci şi două de camere şi şase apartamente, spuse recepționerul, fără să-şi ridice privirea.

— Se ține cumva vreun congres al cizmarilor?

Bărbatul începu să râdă.

— În fiecare an în această perioadă hotelul e plin. E sezonul somonilor.

Jason auzise câte ceva despre somonii din Pacific şi despre misterioasa lor întoarcere în apele curate în care îşi depun icrele. Crezuse însă că acest fenomen are loc primăvara.

— Sunteți norocoşi, spuse recepționerul. Am găsit o cameră, dar va trebui să vă mutați din ea mâine seară. Câte nopți intenționați să rămâneți la noi?

Carol se uită la Jason. Acesta era cuprins de un val de furie – cum adică, o singură cameră?! Nu ştia ce să răspundă. Începu să se bâlbâie.

— Trei nopți, răspunse Carol.

— E-n regulă. Şi cum ați dori să plătiți?

Urmă un moment de tăcere.

— Prin carte de credit, spuse Jason, ducându-şi mâna după portvizitul din buzunar.

Nu-i venea să creadă că ceea ce i se întâmpla era adevărat.

În timp ce-l urmau pe culoarul de la etajul doi pe băiatul care le căra bagajele, Jason încă se mai întreba cum de acceptase să ajungă într-o astfel de situație. Spera ca în cameră să existe măcar două paturi. Cu toate că o admira sincer pe Carol, nu se simțea încă în stare de o aventură amoroasă cu o dansatoare exotică care Dumnezeu ştie ce îndeletniciri mai avea în afară de asta.

— De aici aveți un peisaj minunat, spuse băiatul care le adusese bagajele.

Jason intră, dar ochii săi se opriră mai întâi nu pe ferestre, ci pe paturi. Respiră uşurat când observă paturi separate.

După plecarea băiatului, Jason se duse, în fine, la geam pentru a admira peisajul de-a dreptul spectaculos. Râul Cedrilor, care în acest loc se lărgea în ceea ce părea a fi un mic lac, era împrejmuit de conifere înalte ce împrăştiau în lumina slabă a crepusculului pete de purpuriu închis. Chiar sub ei se afla un gazon ce cobora în pantă până la malul apei. În apa râului pătrundeau adânc o mulțime de pontoane, folosite pentru legarea a vreo douăzeci, treizeci de ambarcațiuni cu rame. Pe nişte suporturi speciale aflate pe uscat puteau fi zărite mai multe canoe. La capătul unui ponton erau legate patru bărci de cauciuc dotate cu motoare exterioare. După poziția acestor bărci, aflate cu partea posterioară spre aval şi cu funiile de abordare întinse la maximum, Jason înțelese că râul avea un curent puternic, în ciuda aspectului său aparent liniştit.

— Ei, ce zici? întrebă Carol, bătând din palme de bucurie. Nu-i aşa că e drăguț?

Tapetul de pe pereții camerei avea un motiv floral. Podeaua era din scânduri late de brad, acoperite cu preşuri. Pe paturi se aflau plapume cu imprimeuri care le făceau să arate ca nişte cuverturi vătuite.

— E minunat, spuse Jason.

Îşi aruncă o privire şi în baie, sperând că va găsi halate.

— Se pare că tu eşti conducătorul expediției. Ce urmează acum?

— Mergem imediat la masă. Sunt moartă de foame. Din câte-mi aduc aminte, restaurantul este deschis doar până la şapte. Lumea se culcă devreme aici.

Restaurantul avea un perete semicircular din sticlă, care dădea spre râu. În mijlocul acestui perete se afla o uşă dublă, prin care se putea ajunge pe o terasă spațioasă. Jason bănui că, vara, masa era servită acolo. Coborând treptele terasei puteai ajunge pe gazon. Pe pontoane fusese aprinsă lumina care se reflecta acum pe luciul apei.

Aproape jumătate din cele douăzeci de mese erau ocupate. Majoritatea consumatorilor ajunseseră deja la cafea. Lui Jason i se păruse că toate discuțiile se stinseră în momentul apariției în local a lui Carol.

— Nu ştiu de ce am impresia că toți ochii sunt îndreptați spre

noi, şopti Jason.

— Pentru că te frământă gândul că vei dormi în aceeaşi cameră cu o tânără pe care abia ai cunoscut-o, îi şopti la rândul ei Carol. Cred că ți-e un pic teamă, ai un sentiment de vinovăție şi eşti nesigur de ceea ce se aşteaptă de la tine.

Falca lui Jason se lăsă uşor în jos. Încerca să pătrundă în ochii calzi şi umezi ai lui Carol pentru a înțelege ce ascund aceştia. Îşi dădea seama că roşise în obraji. Cum naiba putea fi atât de perceptivă o fată care dansa pe jumătate goală? Până acum, Jason fusese întotdeauna mândru de capacitatea lui de a evalua caracterul oamenilor; la urma urmei, era meseria lui. În calitatea lui de medic, trebuia să simtă foarte bine dinamica lăuntrică a pacientului său. Şi atunci de ce avea impresia că era ceva ciudat cu această fată?

Privind chipul împurpurat al lui Jason, Carol începu să râdă.

— De ce nu vrei să te relaxezi şi să încerci să te simți bine? Calmează-te, doctore. N-am de gând să te muşc.

— Bine. Aşa am să fac.

Mâncară somon, oferit de bucătăria localului în diverse sortimente. După mai multe deliberări, alegerea lor se opri asupra unei porții de somon copt în aluat pe care, pentru a rămâne în normele gastronomiei, îl udară cu un chardonnay de Washington surprinzător de bun, după părerea lui Jason. La un moment dat, Jason îşi dădu seama că râsese zgomotos. De multă vreme nu se mai simțise atât de liber. Tot în clipa aceea îşi dăduseră seama că rămăseseră singuri în restaurant.

Mai târziu, stând în pat, cu ochii ațintiți în tavanul întunecat, Jason se simți din nou confuz. Momentul culcării fusese precedat de o adevărată comedie. Umblaseră prin cameră înveliți în prosoape de baie, dăduseră cu banul pentru a vedea cine intră primul la baie, apoi cine să se dea jos din pat pentru a stinge lumina. Jason nu-şi mai amintea să fi fost vreodată atât de emoționat de ideea unei prezențe femeieşti atât de aproape de el. Se răsucise multă vreme în pat. În bezna din încăpere, abia distingea conturul lui Carol. Fata dormea pe o parte. Pe fundalul sonor al cascadei îndepărtate se putea distinge şi respirația ei ritmică şi liniştită. Nu mai era nici o îndoială că adormise. Jason o invidia pentru lipsa ei de prejudecăți şi pentru somnul

imperturbabil. Ceea ce îl intriga nu era caracterul contradictoriu al personalității lui Carol, ci mai degrabă faptul că se simțea atât de bine în preajma ei. Şi asta datorită ei.

14

Din punctul de vedere al vremii, avură noroc şi în continuare. Dimineaţa, când traseră draperiile, râul îi orbi cu sclipirea a milioane de pietre preţioase.În clipa în care terminară micul dejun, Carol anunţă că vor pleca într-o excursie.

Luându-şi cu ei hrana rece asigurată de hotel în astfel de situaţii, porniră pe râu în sus, urmând o potecă meticulos marcată pe care o împărţiră cu o sumedenie de păsări şi animale mici. La circa un sfert de milă de cabană dădură peste căderea de apă de care pomenise Carol. Aceasta consta într-o succesiune de praguri stâncoase având fiecare cam un metru şi jumătate înălţime. Jason şi Carol se alăturară unui număr mare de turişti adunaţi pe o platformă din scânduri şi urmăriră muţi de uluire căderea în gol a şuvoiului sălbatic. Chiar sub ei, un superb peşte având mai bine de un metru lungime şi pictat în toate culorile curcubeului, străpunse suprafaţa învolburată a apei şi, sfidând legea gravitaţiei, făcu un salt uriaş peste primul prag stâncos al cascadei. La câteva secunde zvâcni din nou, depăşind cu mult cel de-al doilea prag.

— Dumnezeule! exclamă Jason. Îşi amintea că citise undeva că somonii erau în stare să străbată râurile rapide împotriva curentului, dar n-ar fi crezut că pot depăşi în sens invers până şi căderile de apă ca aceasta. Jason şi Carol rămaseră fascinaţi în timp ce alţi somoni continuară să sară. Energia de care dădeau dovadă aceşti peşti nu putea decât să-l uluiască pe Jason. Uriaşă era forţa dorinţei de procreare determinată genetic.

— Nu-mi vine să cred! spuse Jason, urmărind un uriaş exemplar care înota împotriva curentului.

— Şi pe Alvin îl fascina acest fenomen, spuse Carol.

De asta îşi dădea seama şi Jason, mai ales dacă te gândeai la interesul lui Hayes faţă de hormonii dezvoltării şi ai creşterii.

— Vino, spuse Carol, luându-l de mână. Trebuie să-ţi mai arăt ceva.

Îşi continuară drumul pe poteca de munte, care pe o distanţă

de patru sute de metri se îndepărtă de marginea apei şi-i purtă în mijlocul pădurii. Când poteca reveni pe marginea râului, acesta se lărgise formând încă un lac mai mic, asemănător cu cel din faţa Hanului Somonilor. Era lat de patru sute de metri şi lung de un kilometru şi jumătate, iar pe suprafaţa lui se vedeau o mulţime de pescari.

O cabană concepută ca o machetă în miniatură a Hanului Somonilor se cuibărea printre nişte brazi uriaşi. În faţa ei, spre malul apei, se afla un mic ponton de care stăteau legate vreo şase bărci cu vâsle. Carol îl conduse pe Jason de-a lungul potecii pavate cu piatră cubică, apoi intrară în căsuţa de lemn.

Cabana ţinea de fapt tot de complexul Hanul Somonilor şi era menită să ofere toate facilităţile necesare unei partide de pescuit. Cum intrai, pe dreapta, dădeai peste un ghişeu de sticlă, în spatele căruia domina silueta unui bărbos îmbrăcat într-o cămaşă de lână, roşie şi cadrilată, bretele roşii, pantaloni decoloraţi şi bocanci peticiţi. După părerea lui Jason avea în jur de şaptezeci de ani şi i-ar fi stat de minune în postura de Moş Crăciun într-un magazin universal. În spatele bătrânului se aflau etalate în ordine o mulţime de undiţe. Carol îl prezentă pe Jason bărbatului mai în vârstă, al cărui nume era Stooky Griffiths, spunându-i că lui Alvin îi făcuse mare plăcere să se vadă cu Stooky în timp ce ea pescuia.

— Hei, spuse brusc Carol. Ce-ar fi să-ţi încerci un pic mâna la un pescuit de somoni?

— Eu nu, răspunse Jason, pe care pescuitul şi vânătoarea nu-l interesaseră niciodată.

— Eu cred că am să încerc. Hai, vino, nu fi laş!

— Ia-o înainte, o îndemnă Jason. Eu mă descurc şi singur.

— Bine.

Fata se întoarse spre Stooky, care îi dădu o undiţă şi nişte momeală, apoi încercă încă o dată să-l convingă pe Jason să meargă cu ea, dar acesta îşi scutură capul.

— Aici aţi pescuit când ai venit cu Alvin? întrebă el, uitându-se prin fereastră la râul din faţa micuţei cabane.

— Nu, răspunse Carol, adunându-şi sculele de pescuit. Alvin era la fel ca tine. Nu venea niciodată cu mine. Dar eu am prins unul foarte mare. Chiar de acolo, de pe ponton.

— Alvin nu a pescuit niciodată? întrebă surprins Jason.

— Nu, îi răspunse Carol. El stătea doar şi se uita la peşti.

— Eu înţelesesem că lui Sebastion Frahn îi spusese că vrea să meargă la pescuit.

— Ce pot eu să spun? De îndată ce ajungeam aici, Alvin se mulţumea să hoinărească prin jur şi să admire peisajul. Ştii şi tu cum sunt oamenii de ştiinţă.

Jason îşi scutură capul, nemaiştiind ce să înţeleagă.

— Mă găseşti pe ponton, îl anunţă cu glas cristalin Carol. Dacă te răzgândeşti cumva, vino şi tu. E foarte distractiv.

Jason o urmări cum aleargă pe poteca de piatră cubică, întrebându-se de ce oare se interesase Alvin atât de mult de locurile de pescuit când el nu aruncase niciodată cu undiţa în apă.

În coliba de lemn intrară doi bărbaţi care se tocmiră cu Stooky să ia undiţe, momeală şi o barcă. Jason ieşi pe terasa din faţă unde se aflau mai multe fotolii-balansoar. Stooky pusese de mâncare pentru păsări pe streaşina casei, iar acestea dădeau târcoale. Jason le privi o vreme, apoi porni spre malul apei pentru a i se alătura lui Carol.

Apa era limpede şi cristalină, iar pe fund se puteau vedea cu claritate pietrele şi frunzele căzute din copacii din jur. Deodată un peşte uriaş ţâşni sclipind din pata întunecoasă de smarald verde a adâncului şi trecu ca o săgeată pe sub ponton spre un loc umbros şi cu apă mai puţin adâncă, aflat la vreo cincisprezece metri de primul.

Urmărindu-l cu privirea, Jason observă o tulburare a luciului apei. Curios, porni spre locul acela înaintând pe ţărm. Ajuns aproape, zări un alt somon uriaş zăcând pe o rână, mişcându-şi slăbit coada într-o apă de numai câţiva centimetri adâncime. Jason încercă să-l împingă cu un băţ spre un loc mai adânc, dar nu reuşi. Era limpede că peştele suferea de o boală. La o jumătate de metru mai încolo, observă un alt somon ce zăcea nemişcat într-o apă de numai câteva degete şi mai aproape de ţărm, un peşte mort din care se înfrupta o pasăre mare.

Jason se întoarse la aleea de piatră cubică. Stooky ieşise din micuţa lui cabană şi se legăna acum în unul din fotoliile-balansoar, cu o pipă între dinţi. Rezemându-se de parapet, Jason îl întrebă de peştele mort, curios să afle dacă existau probleme de

poluare.

— Nu, spuse Stooky, trăgând mai multe fumuri din pipa roasă. Aici nu avem poluare. Peştii pe care i-aţi văzut tocmai au depus icrele şi acum le-a venit vremea să moară.

— Da, aşa e, spuse Jason, amintindu-şi brusc de lecturile sale despre ciclul vieţii somonilor. Aceşti peşti făceau un efort supranatural pentru a se întoarce în locurile de reproducere, dar imediat ce-şi depuneau icrele şi le fecundau, mureau. Nimeni nu aflase precis cauza. Se lansase o teorie privind problema trecerii de la apa sărată la apa dulce, dar nimeni nu avea certitudinea că aceasta era explicaţia fenomenului. Era unul din misterele naturii.

Jason se uită spre Carol. Fata era ocupată cu lansarea undiţei de pe ponton.

Întorcându-se din nou spre Stooky, îl întrebă:

— Îţi aminteşti întâmplător să fi stat vreodată de vorbă cu un oarecare doctor Alvin Hayes?

— Nu.

— Era cam de aceeaşi înălţime cu mine, continuă Jason. Avea părul lung şi era cam palid la faţă.

— În meseria mea văd o mulţime de oameni.

— Sunt convins, spuse Jason. Dar bărbatul de care îţi vorbesc eu a fost aici cu fata aceea.

Întinse mâna în direcţia lui Carol. Avea convingerea că Stooky nu văzuse la viaţa lui prea multe fete care să arate ca ea.

— Cea de pe ponton?

— Exact. Arată nemaipomenit de bine.

Rotocoale mici de fum ieşiră din gura lui Stooky. Ochii bătrânului se îngustară.

— Nu cumva tipul de care vorbeşti venea de la Boston?

Jason încuviinţă printr-o mişcare a capului.

— Mi-l amintesc, spuse Stooky. Dar numai faţă de doctor nu avea!

— Lucra în cercetare.

— Poate că asta explică totul. Era un tip foarte ciudat. Mi-a dat o sută de dolari ca să-i fac rost de douăzeci şi cinci de capete de somon.

— Doar de capete?!

— Exact. Mi-a dat şi numărul lui de telefon din Boston şi mi-a spus să-l sun când sunt gata.

— Şi după aceea a venit din nou încoace să-şi ia capetele? întrebă Jason, amintindu-şi că Hayes şi Carol făcuseră două drumuri spre aceste locuri.

— Da. Mi-a zis să le curăţ bine şi să le ambalez în gheaţă.

— Şi de ce a durat aşa de mult? Cu atâta peşte în jur, puteai strânge douăzeci şi cinci de capete într-o singură după-amiază.

— Numai că el avea nevoie de un anumit fel de somon, spuse Stooky. Trebuiau să fie peşti care depuseseră icrele de curând, iar ăştia nu se ating de nici o momeală.

Trebuie să-i prinzi cu năvodul. Tipii pe care îi vedeţi acolo dau la păstrăv.

— Ţi-a cerut cumva o anume specie de somon?

— Nu. Singura condiţie era ca peştii respectivi să-şi fi depus icrele.

— Ţi-a spus cumva la ce-i trebuiau acele capete?

— Nu mi-a spus şi nici eu n-am întrebat, spuse Stooky. Din moment ce mă plătea, m-am gândit că asta e treaba lui.

— Şi spui că ţi-a cerut doar capete de peste, altceva nimic?

— Doar capete de peşte.

Jason plecă deznădăjduit şi dezorientat. Ideea potrivit căreia Hayes ar fi bătut trei mii de mile doar pentru nişte capete de peşte şi marijuana i se părea absurdă.

Carol îl zări la marginea pontonului şi-i făcu semn cu mâna să se apropie de ea.

— Trebuie să încerci şi tu, Jason, spuse ea. Era să prind un somon.

— Somonul nu muşcă aici, fu răspunsul lui Jason. A fost probabil un păstrăv.

Carol luă o figură dezumflată.

Jason îi studie conturul frumos al feţei. Dacă ipoteza lui iniţială era corectă, atunci capetele de somon puteau fi legate logic de încercările lui Hayes de a crea un anticorp monoclonal. Dar cum ar fi dus asta la menţinerea frumuseţii lui Carol, aşa cum îi spusese el fetei? Nu avea nici o logică.

— Cred că nu contează dacă a fost un păstrăv sau un somon, spuse Carol, apoi îşi concentră din nou atenţia asupra undiţei

sale. Eu mă distrez oricum.

Un uliu ce se rotea mai de mult pe deasupra capetelor lor plonjă brusc în apa mică şi încercă să apuce cu ghearele sale puternice un somon muribund, dar peştele era prea mare şi pasărea se ridică din nou spre cer. Rămas cu ochii pe peşte, Jason văzu cum acesta încetează să se mai zvârcolească şi moare.

— Am prins unul! strigă Carol în timp ce varga undiței i se arcuise la maximum.

Emoția prinderii peştelui reuşi să limpezească mintea lui Jason. El o ajută pe Carol să aducă la mal un păstrăv măricel, un peşte frumos cu ochi negri şi sclipiri de oțel. Lui Jason i se făcu milă de el. După ce-i scoase cârligul din buza inferioară, o convinse pe Carol să-l arunce în apă. Peştele dispăru ca o săgeată.

Pentru masa de prânz o luară pe malul râului până ajunseră la un promontoriu stâncos. În timpul mesei nu le fu dat să admire numai panorama râului, dar şi culmile acoperite de zăpadă ale Munților Cascadelor. Priveliştea îți lua respirația. Abia spre seară porniră spre Hanul Somonilor. În dreptul cabanei văzură un alt peşte uriaş aflat în ghearele morții. Se afla culcat pe o parte şi era vizibil datorită pântecului alb şi strălucitor.

— Cât de trist e, spuse Carol, apucându-l de braț. De ce oare trebuie să moară?

Jason nu avea nici un răspuns. Îi venise în minte fostul clişeu „astea sunt legile naturii”, dar nu spuse nimic. Pentru câteva momente rămaseră să urmărească cum asupra somonului uriaş se năpustiră o mulțime de peşti mai mici care începură să mănânce din carnea încă vie.

Dezgustată, Carol îl trase pe Jason de braț. Îşi văzură mai departe de drum. Pentru a schimba subiectul, Carol începu să vorbească despre o altă plăcere pe care hotelul ar trebui s-o ofere clienților săi: navigarea pe plute din lemn. Jason însă n-o mai auzea. Imaginea de groază a micilor peşti de pradă ce se hrăneau din somonul muribund îi declanşase germenul unei idei. Deodată, ca şi cum ar fi avut o revelație, înțelese în ce consta descoperirea lui Hayes. Nu era un lucru paradoxal, era de-a dreptul îngrozitor.

Culoarea de pe chipul lui Jason dispăru. Se opri din mers.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă Carol.

Jason înghiți în sec. Ochii săi priveau fără țintă și fără să clipească.

— *Ce s-a întâmplat, Jason?*

— Va trebui să ne întoarcem imediat la Boston, spuse cu gravitate în glas, apoi porni cu un pas mai grăbit, aproape trăgând-o după el pe Carol.

— Ce tot spui acolo? protestă ea.

El nu-i dădu nici un răspuns.

— Jason. Ce se întâmplă cu tine?

Carol îl făcu în fine să se oprească.

— Iartă-mă, spuse el ca ieșit din transă. Brusc mi-a venit o idee despre posibila descoperire a lui Hayes. Trebuie să ne întoarcem.

— Și vrei s-o facem chiar în seara asta?

— Chiar acum.

— Stai o clipă. În seara asta nu mai avem nici un avion spre Boston. Aici suntem cu trei ore în urmă. Putem să mai rămânem un pic și să plecăm dimineață la prima oră, dacă insiști.

Jason nu dădu nici un răspuns.

— Să rămânem cel puțin la cină, adăugă iritată Carol.

Jason se lăsă calmat de insistențele fetei. *La uima uimelor, cine știe? S-ar putea să mă fi înșelat*, gândi el. Carol cerea o explicație, dar Jason îi spuse că oricum n-ar fi înțeles nimic.

— Frumos din partea ta să mă subestimezi.

— Îmi pare rău. Am să-ți spun totul când voi fi convins că sunt sigur.

După ce-și făcu dușul și se îmbrăcă, Jason își dădu seama că fata avusese dreptate. Dacă ar fi plecat spre Seattle, ar fi ajuns la aeroport abia la miezul nopții, ora Bostonului. Până în zori nu ar fi avut nici o cursă.

Coborând la restaurant, fură conduși la o masă situată chiar în fața ușilor ce duceau spre verandă. Jason o lăsă pe Carol să se așeze cu fața la uși, spunând că merita să se bucure de priveliște. După ce li se aduse meniul, își ceru scuze pentru că fusese atât de ursuz și recunoscu că fata avusese perfectă dreptate când îl sfătuise să nu plece imediat.

— Sunt impresionată că recunoști așa ceva, spuse Carol.

Pentru varietate, comandară păstrăv în loc de somon și un chardonnay de Napa Valley în locul vinului din podgoriile locale.

Afară, bezna pusese treptat stăpânire şi, în scurt timp, luminile de pe pontoane se aprinseră.

Jason nu reuşise deloc să se concentreze asupra mâncării. Începuse să-şi dea seama că, în măsura în care teoria sa se adeverea, Hayes fusese asasinat, iar Helene nu fusese doar victima unui act întâmplător de violenţă. Dacă Hayes avusese dreptate şi cineva îi folosea accidentala şi înspăimântătoarea descoperire, rezultatul putea deveni mult mai grav decât acela al unei epidemii.

În timp ce Jason îşi muncea mintea cu astfel de întrebări, Carol se străduise să poarte cu el o conversaţie, dar dându-şi seama că interlocutorul ei era dus departe, se aplecă spre el şi-l prinse de braţ.

— Nici nu te-ai atins de mâncare, spuse ea.

Jason se uită absent la mâna care îl apucase de braţ, la farfuria din faţa lui şi apoi la Carol.

— Mă preocupă un gând. Iartă-mă.

— Nu-i nimic. Dacă nu ţi-e foame, poate c-ar trebui să mergem să ne interesăm de avioanele care pleacă dimineaţă la Boston.

— Putem aştepta până termini şi tu de mâncat, spuse Jason.

Carol îşi aruncă şerveţelul pe masă.

— Am mâncat mai mult decât suficient, mulţumesc. Jason se uită după ospătarul lor. Privirea lui străbătu întreaga încăpere, apoi se fixă asupra unui bărbat care tocmai intrase în sala de mese şi se oprise la pupitrul şefului de sală. Respectivul mătura încet cu privirea întreaga sală, masă cu masă. Purta un costum albastru închis şi o cămaşă albă deschisă la gât. Chiar şi de la distanţa la care se afla, Jason observase imensul lanţ de aur care îi atârna la gât. Acesta sclipea orbitor în lumina care venea din plafonul sălii.

Jason îl privi cu atenţie pe bărbat. I se părea cunoscut, dar nu-şi dădea seama unde-l mai văzuse. Avea trăsături de hispanic, cu părul negru şi ten foarte ars de soare. Avea înfăţişarea unui prosper om de afaceri. Brusc, Jason îşi aminti de unde îl cunoaşte. Îi văzuse chipul în îngrozitoarea noapte a morţii lui Hayes. Bărbatul acesta fusese afară din restaurant şi tot el se aflase în afara camerei de gardă a spitalului din Massachusetts.

Chiar în clipa aceea, tipul dădu cu ochii de Jason, care fu

brusc străbătut de un fior pe şira spinării. Se pare că bărbatul îl recunoscuse pe Jason pentru că imediat porni spre el, cu mâna dreaptă cufundată, ca din întâmplare, în buzunarul sacoului. Se apropia de ei, acoperind foarte repede distanța. Venindu-i în minte uciderea Helenei Brennquivist, Jason intră în panică. Intuiția îi spunea ce avea să se întâmple, dar el nu mai putea să facă nici o mişcare. Se uita în continuare la Carol. Ai fi vrut să strige şi să-i spună să fugă, dar nu putea. Era paralizat. Privind cu colțul ochiului, îl zări pe bărbat apropiindu-se de masa vecină.

— Jason? rosti Carol, înclinându-şi capul într-o parte.

Bărbatul ajunsese la numai câțiva paşi de ei. Jason îl văzu scoțându-şi mâna din buzunar şi observă strălucirea metalului acoperit apoi de cealaltă mână. Vederea armei, îi dădu în fine lui Jason imboldul de a acționa. Într-un impuls energic, trase cu putere fața de masă, aruncând pe jos toate farfuriile, paharele şi argintăria. Carol sări în picioare scoțând un țipăt.

Jason se năpusti asupra bărbatului, punându-i fața de masă pe cap şi împingându-l peste o masă învecinată pe care acesta o transformă într-o puzderie de cioburi de porțelan şi sticlă. Cei de la masă țipară şi încercară să fugă de acolo, dar mulți dintre ei se împleticiră în încurcătura de scaune întoarse cu picioarele în sus.

În dezordinea creată, Jason o apucă pe Carol de mână şi o trase după el spre verandă. Reuşind să depăşească starea de teamă care îl paralizase la început, Jason devenise acum un torent de energie. Ştia cine era omul de afaceri cu înfățişare hispanică: criminalul despre care Hayes pretindea că se află pe urmele sale. Jason nu se mai îndoia că următoarele victime urmau să fie Carol şi el însuşi.

O târî după el pe Carol pe primele trepte, intenționând să ocolească hotelul şi să ajungă la parcare. Îşi dădu însă seama că nu va reuşi. Aveau mai multe şanse cu una din bărcile legate de ponton.

— Jason! țipă Carol când bărbatul schimbă direcția şi începu să o tragă după el spre gazon. Ce s-a-ntâmplat cu tine?

Jason auzi cum în spatele lor uşile restaurantului fuseseră izbite la perete şi-şi dădu seama că erau urmăriți.

Când ajunseră pe ponton, Carol încercă să se oprească.

— Hai o dată, fir-ar să fie! strigă Jason scrâşnind din dinți.

Uitându-se înapoi spre han, văzu silueta unui bărbat care străbătu în grabă veranda, apoi se năpusti pe trepte în jos.

Carol încercă să-şi elibereze mâna, dar Jason o strânse şi mai tare şi o împinse înainte.

— Tipul ăsta vrea să ne omoare, strigă el.

Năpustindu-se înainte, alergară până în capătul pontonului, fără să bage în seamă bărcile cu rame. Jason îi strigă lui Carol să-l ajute să dezlege trei din bărcile de cauciuc şi să le împingă în mijlocul curentului. În clipa în care urmăritorul lor ajunse la ponton, cele trei bărci pluteau deja pe râu în jos. Jason o ajută pe Carol să se suie în cea de-a patra barcă, după care se aruncă şi el şi împinse cu piciorul în ponton pentru ca ambarcaţiunea să se desprindă cât mai repede. Începură să plutească şi ei pe râu în jos, la început lin, apoi câştigând viteză. Jason o obligă pe Carol să se întindă la podea, apoi o acoperi cu propriul lui trup.

Un pocnet abia perceptibil fu imediat urmat de o bufnitură surdă, undeva în barcă. Aproape simultan, din locul acela se auzi cum iese aer. Jason scoase un geamăt. Tipul trăgea în ei cu un pistol cu amortizor de sunet. Un alt pocnet surd fu urmat de sunetul sonor al glonţului care ricoşase din motorul exterior, iar glonţul următor se auzi plescăind în apă.

Spre uşurarea sa, Jason îşi dădu seama că barca fusese concepută compartimentat. Chiar dacă un glonţ ar fi provocat dezumflarea unui compartiment, ea nu s-ar fi scufundat. Câteva gloanţe mai căzură foarte aproape, apoi Jason auzi cum un obiect de lemn se izbeşte de ponton. Îşi ridică cu grijă capul şi privi într-acolo. Bărbatul scosese una din canoe din suportul ei şi o lansase la apă.

Jason fu din nou îngheţat de frică. Urmăritorul putea vâsli mult mai rapid decât plutea liber barca lor de cauciuc. Singura lor şansă era să pornească motorul, un tip vechi care se punea în funcţiune prin tragerea unui şnur. Jason împinse maneta în poziţia „pornit” şi trase de şnur. Motorul nu dădu nici cel mai mic semn de viaţă.

Urmăritorul se urcase deja în canoe şi vâslea acum în direcţia lor. Jason trase din nou de şnur: nimic. Carol îşi săltă capul şi spuse agitată:

— Se apropie de noi.

În următoarele cincisprezece secunde, Jason trase cu disperare de mai multe ori şnurul motorului. În tot acest timp văzuse silueta canoei care înainta încet spre ei. Verifică încă o dată dacă maneta era pe poziţia „pornit”, apoi mai încercă o dată, dar fără nici un succes. Privirea i se opri asupra rezervorului de benzină, pe care îl spera plin. Capacul negru al rezervorului i se păru un pic cam lejer, aşa că începu să îl strângă. Chiar lângă capac se afla un buton. Jason intui că acesta se foloseşte pentru a mări presiunea în rezervor. Îl apăsă de vreo şase ori, observând că de fiecare dată trebuia să facă un efort din ce în ce mai mare. Ridicându-şi din nou privirea spre râu, văzu canoea care ajunsese aproape în dreptul lor.

Apucând din nou şnurul starterului, Jason trase cu toată puterea. Motorul se trezi la viaţă cu un huruit. Apoi se întinse din nou spre manetă şi o comută pe poziţia „invers”, întrucât ambarcaţiunea plutea în aval cu spatele înainte. Apăsă cu putere acceleraţia şi se aruncă pe fundul bărcii, ţintuind-o sub el pe Carol. Aşa cum se aşteptase urmară alte câteva gloanţe trase, două din ele atingând barca de cauciuc. În momentul în care Jason se încumetă să privească din nou în urmă, constată că distanţa dintre ei şi urmăritor se mărise considerabil. În bezna din jur, canoea abia se mai zărea.

— Stai culcată, îi porunci el lui Carol, în timp ce încerca să evalueze avariile bărcii.

O porţiune a laturii drepte a prorei era dezumflată, ca şi o parte din rama punţii. În rest, barca era intactă. Întorcându-se la motorul exterior, Jason slăbi acceleraţia, puse motorul în poziţia „înainte”, apoi orientă fusul cârmei în direcţia curentului apei, dirijând ambarcaţiunea spre mijlocul râului. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit acum ar fi fost să se izbească de vreo stâncă.

— E-n regulă, o anunţă pe Carol. Acum poţi să te ridici.

Carol se ridică prudent de pe fundul bărcii şi-şi trecu degetele prin păr.

— Nu-mi vine să cred! strigă ea, încercând să acopere huruitul motorului. Ce naiba facem acum?

— Vom naviga în continuare în josul râului până vom zări nişte lumini. În zona asta trebuie să fie o mulţime de case.

În timp ce-şi continuau drumul, Jason se întreba dacă ar fi

bine să oprească la un alt ponton. La urma urmei, urmăritorul lor s-ar fi putut urca în maşină şi ar fi putut conduce de-a lungul râului. *Poate voi găsi o lumină pe malul celălalt,* reflectă el.

Judecând după siluetele copacilor care străjuiau segmentul lărgit al râului, Jason putu să-şi dea seama de viteza cu care înaintau şi care nu o depăşea pe cea a unui mers grăbit. Avu, de asemenea, sentimentul că râul începuse să se îngusteze treptat, mai ales că se simţea o creştere a vitezei. Navigau de o jumătate de oră şi încă nu dăduseră de nici o lumină. Nu aveau în faţă decât pădurea întunecată ce înconjura un cer fără lună, dar presărat de stele.

— Nu văd nimic, ţipă Carol.

— E-n regulă, o linişti Jason.

După încă un sfert de oră de navigare, copacii de pe mal se apropiară brusc, semn că segmentul lărgit al râului se apropia, la rândul său, de sfârşit. Văzând copacii de la această distanţă, Jason îşi dădu seama că apreciase eronat viteza de înaintare; aceştia se derulau prin faţa ochilor săi mult mai rapid decât şi-ar fi închipuit. Aplecându-se în spate, opri acceleraţia. Micul motor scoase un scâncet dureros. Imediat ce zgomotul lui se stinse de tot, Jason auzi un zgomot şi mai prevestitor de rele. Era bubuitul ca de tunet al unei căderi învolburate de apă.

— O, Doamne, rosti ca pentru sine Jason, amintindu-şi de cascada situată în amonte de Hanul Somonilor.

Împinse lateral motorul exterior şi întoarse barca în loc. Apoi acceleră la maximum. Spre surprinderea şi consternarea lui, această manevră încetini dar nu opri de tot plutirea în voia puternicului curent. Imediat Jason încercă să orienteze barca spre mal. Ambarcaţiunea începu să se deplaseze încet lateral. Apoi se dezlănţui un adevărat infern. Râul intra într-un defileu îngust şi stâncos în care era atrasă inevitabil şi ambarcaţiunea celor doi. De-a lungul marginii de sus a bărcii de cauciuc era prinsă din loc în loc cu capse de siguranţă o frânghie groasă. Jason se apucă cu putere de ambele părţi, acoperind cu braţele sale întinse întreaga lăţime a bărcii. Îi strigă lui Carol să procedeze la fel. Fata nu-l auzi din cauza urletului asurzitor al apei, dar după ce-l văzu, încercă să-l imite. Din nefericire, ea nu reuşi să apuce frânghia din ambele părţi. Se prinse de una din

laturi şi-şi înțepeni un picior sub unul din scaunele de lemn ale bărcii. În clipa aceea intrară în primul vârtej şi barca fu aruncată în aer ca un dop de plută. Un imens şuvoi de apă îi biciui peste ochi, apoi inundă ambarcațiunea. Jason fu înecat de jetul puternic. Bezna din jur şi apa care-i intrase în ochi îl aduseseră în imposibilitatea de a mai vedea ceva. Simți trupul lui Carol lipit de al lui şi încercă să-l ancoreze cu picioarele. Urmă o izbitură surdă şi barca se răsuci în direcția inversă acelor de ceasornic. În ciuda şocurilor violente, Jason avea tot timpul în fața ochilor imaginea cascadei, dându-şi seama că dintr-o clipă în alta se puteau prăbuşi în abisul ucigaş.

Cuprinşi de groază, Jason şi Carol se agățară cu disperare de frânghiile din interior. Trupurile lor erau aruncate rapid de la un capăt la altul şi dintr-o latură în alta a bărcii aflată în întregime la discreția curentului apei. Dintr-o clipă în alta puteau fi aruncați peste bord. Apa acoperise în întregime şi cabina. Era rece ca gheața.

După un interval de timp ce li se păruse o eternitate în iad, râul se mai potoli. Barca intrase în continuare în vârtejuri amețitoare şi se balansase amenințător, dar nu mai primise şocurile violente care o aruncaseră de câteva ori în aer. Jason aruncă o privire în afară. Distingeau cu uşurință stâncile de pe ambele maluri ale apei. Înțelegea că primejdia nu trecuse încă. Cu un puternic talaz care îi ridică pe neaşteptate în văzduh, violenta luptă pe viață şi pe moarte reîncepu. Jason simți că degetele încep să-l doară; contracțiile musculare neîntrerupte şi frigul îşi făceau efectul. Apucă frânghia cu toată puterea, încercând în acelaşi timp să o ancoreze cât mai strâns cu picioarele pe Carol. Durerea din mâini devenise atât de acută încât, la un moment dat, se temu că va ceda.

Apoi, la fel de brusc cum începuse, coşmarul se sfârşi. Deşi se mai învârtea încă în jurul propriei axe, barca intră în cele din urmă într-o porțiune a râului în care apa era mai domoală. Tunetul torentelor învolburate se auzea acum mai slab. Malurile râului se deschiseră din nou, oferind o imagine clară a cerului înstelat. În barcă intrase un strat de vreo douăzeci de centimetri de apă rece ca gheața, dar Jason observă că motorul exterior pufăia în continuare tacticos de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Cu mâinile tremurând, Jason îndreptă barca şi opri rotirea ei ameţitoare. Degetele sale pipăiră un buton aflat în interiorul cadrului pupei. Se încumetă să rişte şi apăsă pe el; apa din barcă se retrase încet.

Jason nu-şi dezlipi ochii de pe siluetele copacilor de pe mal. În faţă, râul se înclina abrupt spre stânga. După ce dădură şi acest cot, văzură în fine lumini. Jason cârmi spre ţărm.

Pe măsură ce se apropiau de mal, se puteau vedea clădiri bine iluminate, pontoane şi mai multe bărci de cauciuc ca cea în care se aflau. Deşi se mai temea încă de ucigaşul care ar fi putut ajunge până aici cu maşina, Jason ştia în acelaşi timp că singura lor şansă era de a ajunge pe uscat. Trase barca la cel de-al doilea ponton şi opri motorul.

— Dar ştii că te pricepi să distrezi o fată? spuse Carol cu dinţii clănţănindu-i în gură de frig.

— Îmi pare bine că nu ţi-ai pierdut încă simţul umorului, spuse Jason.

— Să nu crezi că o să mi-l mai menţin prea multă vreme. Aş vrea să ştiu şi eu ce naiba se întâmplă aici.

Jason se ridică înţepenit, ţinându-se de ponton. O ajută pe Carol să se dea jos, coborî şi el, apoi legă frânghia de un tachet. Din una dintre clădiri răsuna o melodie de muzica country.

— Trebuie să fie un bar, spuse Jason, luând-o pe fată de mână. Trebuie să ne uscăm şi să ne încălzim un pic, până nu facem o pneumonie.

O luă înainte pe aleea de pietriş, dar în loc să intre în local, se duse în parcare şi începu să studieze vehiculele aflate acolo.

— Ia stai, spuse Carol plină de nervi. Ce mai ai de gând să facem acum?

— Căutam o maşină cu chei, îi răspunse Jason. Avem nevoie de o maşină.

— Nu pot să cred aşa ceva! izbucni din nou Carol. Parcă spuneai că trebuie să ne încălzim. Nu ştiu ce ai de gând să faci, dar eu am să intru în restaurantul ăsta.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, fata porni cu paşi hotărâţi spre intrare.

Jason o ajunse din urmă şi o apucă de braţ.

— Mă tem că tipul care a tras după noi se va întoarce.

— Atunci vom da telefon la poliţie, spuse Carol.

Se eliberă din strânsoarea lui Jason şi intră în restaurant.

Hispanicul nu se afla în local, aşa că, punând în aplicare propunerea lui Carol, sunară la poliţie şi aflară că aceasta se întâmpla să fie reprezentată chiar de către şeriful din localitate. Patronul restaurantului refuză să creadă că cei doi navigaseră prin Cascada Diavolului în puterea nopţii.

— Nimeni nu s-a mai încumetat s-o facă până acum, spuse el.

Le procură două halate ce aparţinuseră bucătarului şef, două perechi de pantaloni în carouri negre şi albe, mult prea mari pentru ei, precum şi un sac de plastic în care să-şi pună hainele ude. Tot el insistase să dea pe gât câte un grog fiert cu rom care, în cele din urmă, puse capăt tremurăturilor.

— Jason, trebuie să-mi spui ce se întâmplă, îi spuse Carol în timp ce aşteptau venirea şerifului.

Se aşezaseră la o masă în faţa tonomatului Wurlitzer din care răsunau şlagăre ale anilor ’50.

— Nici eu nu sunt sigur, îi răspunse Jason. Ştiu doar că tipul care a tras în noi se afla în afara restaurantului în care a murit Alvin. După părerea mea Alvin a fost victima propriei sale descoperiri, dar dacă nu ar fi murit în noaptea aceea, acelaşi bărbat l-ar fi ucis oricum. Deci Alvin avea dreptate când spunea că cineva îi doreşte moartea.

— Nu mi se pare prea verosimil, spuse Carol încercând să-şi îndrepte părul care i se uscase în inele încurcate.

— Ştiu. Majoritatea conspiraţiilor nu par verosimile.

— Şi cum rămâne cu descoperirea lui Hayes?

— Nu ştiu nimic sigur, dar dacă teoria mea este corectă, aceasta este prea înspăimântătoare pentru a putea fi contemplată. Acesta este şi motivul pentru care am vrut să ne întoarcem cât mai repede la Boston.

Chiar în clipa aceea uşa se deschise şi în local îşi făcu apariţia Marvin Arnold, şeriful din localitate. Era un munte de om, îmbrăcat într-o uniformă maronie foarte şifonată şi care etala mai multe catarame şi cureluşe decât văzuse Jason în toată viaţa sa. Şi mai impresionant la el era un Magnum .357 care-i atârna la şoldul stâng. O astfel de armă şi-ar fi dorit şi Jason la Hanul Somonilor.

Marvin aflase deja de incidentul de la Hanul Somonilor şi se dusese personal acolo pentru a verifica starea lucrurilor. Nu i se relatase însă despre nici un bărbat înarmat şi nimeni nu auzise nici măcar un foc de armă. Povestindu-i cum au stat lucrurile în realitate, Jason îşi dădu seama că Marvin îl privea cu mult scepticism. Singurul lucru care îl surprinse şi îl impresionase totuşi pe şerif a fost vestea că Jason şi Carol au coborât Cascada Diavolului în plină noapte.

— Multora nu le va veni să creadă, spuse el, clătinându-şi admirativ capul masiv.

Marvin îi conduse cu maşina lui până la Hanul Somonilor, unde, spre surprinderea sa, Jason află că i se imputǎ stricăciunile de care era făcut responsabil pentru incidentul din restaurant. Nimeni nu văzuse nici o armă. Şi, lucru şi mai surprinzător, nimeni nu-şi amintea să fi remarcat vreun tip cu ten măsliniu, îmbrăcat într-un costum bleumarin. În cele din urmă, direcțiunea hotelului hotărî să renunțe la plângere, lăsând acoperirea pagubelor pe seama celor de la asigurări. Situația fiind acum clarificată, Marvin îşi duse mâna la pălărie şi se pregăti să plece.

— Cum rămâne cu protecția noastră? îl întrebă Jason.

— Protecție față de cine? Nu vi se pare de-a dreptul jenant că nimeni nu poate să confirme povestea voastră? Ascultați-mă cu atenție! Eu cred că ați făcut destule necazuri în seara asta. Vă sfătuiesc să urcați la camera voastră şi să trageți un pui de somn ca lumea.

— Dar avem nevoie de protecție, insistă Jason, intenționând să pară autoritar. Ce ne facem dacă ucigaşul revine?

— Ascultă, amice. Eu nu pot să rămân toată noaptea ca să te țin pe tine de mână. Sunt singur pe tură şi trebuie să stau cu ochii pe toată zona asta. Încuiați-vă în cameră şi încercați să dormiți un pic.

Adresând un ultim salut directorului hotelului, Marvin ieşi cu mişcări greoaie pe uşa principală.

La rândul său, directorul îi adresă lui Jason un zâmbet binevoitor, apoi dispăru în biroul său.

— Aşa ceva nu poate fi adevărat, spuse Jason cu un amestec de teamă şi iritare. Nu pot să cred că nimeni nu l-a remarcat pe tipul cu trăsături hispanice.

Intră în cabina în care era instalat telefonul public şi căută în carte o agenţie de detectivi particulari. Găsi numerele de telefon ale mai multor astfel de agenţii din Seattle, dar când încercă să le contacteze îi răspunse de fiecare dată robotul. Îşi lăsă numele şi numărul de telefon de la hotel, dar nu avea nici o speranţă că va fi contactat de cineva în timpul nopţii.

Ieşind din cabina telefonică, o anunţă pe Carol că vor pleca imediat. Fata îl urmă pe scări.

— E ora nouă şi jumătate seara, protestă ea după ce intrară în cameră.

— Nu-mi pasă. Plecăm de aici cât se poate de repede. Strânge-ţi lucrurile.

— Şi eu nu am chiar nimic de spus în treaba asta?

— Nu. A fost ideea ta să rămânem aici în seara asta şi să chemăm poliţia locală care ne-a fost de atâta folos. Acum e rândul meu. Plecăm de aici.

Timp de un minut, Carol rămase în mijlocul încăperii uitându-se la Jason care îşi făcea bagajele, apoi hotărî că poate avea dreptate şi el. Zece minute mai târziu, după ce s-au schimbat în hainele lor şi-au dus bagajele jos şi au achitat cazarea.

— Va trebui să vă încasez şi pentru noaptea aceasta, îi informă bărbatul din spatele recepţiei.

Jason nu se mai osteni să se opună. În schimb, îl rugă pe recepţioner să le aducă maşina la uşa de la intrare. Îi întinse o hârtie de cinci dolari, iar funcţionarul se arătă foarte amabil să-i servească.

Odată ajuns în maşină, Jason se aştepta să fie mai puţin agitat şi să se simtă mai puţin vulnerabil. Nu se întâmplă însă aşa. Abia după ce demară din parcarea hotelului şi începu să coboare pe drumul de munte cufundat în bezna adâncă îşi dădu brusc seama cât de izolaţi erau. Un sfert de oră mai târziu, în oglinda retrovizoare îi apărură farurile unei maşini. La început încercă să nu le bage în seamă, dar apoi îi deveni cât se poate de clar că maşina din spate se apropia vertiginos, în ciuda faptului că el accelera din ce în ce mai mult. Groaza de care fusese cuprins cu câteva ore în urmă puse din nou stăpânire pe el. Palmele începură să-i transpire.

— Ne urmăreşte cineva, spuse el.

Carol se răsuci pe fotoliul din față şi privi în urmă. După ce dădură o curbă, luminile din spate nu se mai văzură, dar reapărură imediat ce se angajară din nou pe o porțiune de drum drept. Acum erau şi mai aproape. Carol privea înainte.

— Ți-am spus eu că trebuia să rămânem.

— Acum nu mai are nici un rost! îi răspunse sarcastic Jason.

Apăsă acceleratorul până la podea. Depăşiseră deja o sută de kilometri pe oră pe şoseaua presărată, cu viraje periculoase. Jason strânse şi mai tare volanul în mâini, apoi îşi ridică privirea spre oglinda retrovizoare. Maşina care îi urmărea era foarte aproape. Farurile sale păreau ochii unui monstru. Încercă să se gândească la ceva, dar nu-i mai rămânea decât să conducă mai repede decât cel din urmă. În fața lor apăru o nouă curbă. Jason răsuci volanul. Carol rămase cu gura deschisă într-un strigăt surd. Se apropiau inevitabil de prăpastie. Jason apăsă frâna şi maşina derapă mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Carol se apucă de mânerul torpedoului pentru a nu fi aruncată din fotoliu. Jason simți că centura de siguranță i se întinde la maximum.

Luptându-se cu maşina, Jason reuşi să o mențină pe şosea. Urmăritorul redusese însă considerabil distanța. Acum se afla chiar în spatele lui, iar farurile sale umpleau maşina lui Jason de o lumină ireală. Cuprins de panică, Jason apăsă accelerația până la podea, scoțând vehiculul din balansul lateral. Acum se îndreptau cu toată viteza spre o mică colină. Maşina din spate nu se dezlipea de ei, urmărindu-i aşa cum un câine de vânătoare se ține după urma căprioarei.

Apoi, spre consternarea amândurora, maşina lor fu năpădită de o lumină roşie intermitentă. Într-o clipă îşi dădură seama că această lumină provenea de pe acoperişul maşinii din spate. După ce Jason îşi dădu seama despre ce era vorba, încetini fără să-şi dezlipească ochii de pe oglinda retrovizoare. În aceeaşi măsură încetini şi maşina din spate. Ceva mai în față, în dreptul unei ramificații, Jason trase pe dreapta şi opri. La rădăcina părului i se adunaseră broboane de sudoare. Mâinile îi tremurau încă după ce strânseseră cu atâta disperare volanul. În spate, oprise şi cealaltă maşină, iar girofarul ei împrăştia lumina roşie pe copacii de pe marginea drumului. În oglinda retrovizoare, Jason văzu portiera deschizându-se şi pe Marvin Arnold ieşind. Siguranța

Magnumului său nu era pusă.

— Ei, fir-aş să fiu! spuse el, proiectând lumina lanternei sale pe faţa încurcată a lui Jason. E chiar micul amorez.

Jason îl repezi furios:

— De ce dracu' nu ai dat drumul la girofar de la început?

— Am vrut să prind un şofer care are boala vitezei, îi răspunse cu lehamite Marvin. Nu ştiam că mă aflu chiar pe urmele nebunului meu preferat.

După ce le făcu morală fără prea multă tragere de inimă şi le dădu un talon de amendă pentru conducere care pune în pericol buna desfăşurare a traficului, îi lăsă să-şi continue drumul. Jason era prea furios pentru a mai scoate vreun cuvânt. Parcurseră în tăcere drumul până la autostradă, apoi îi spuse lui Carol:

— Cred că ar fi mai bine să mergem cu maşina până la Portland. Dumnezeu ştie ce ne mai aşteaptă pe aeroportul din Seattle.

— N-am nimic împotrivă, spuse Carol, prea istovită pentru a se mai opune.

Opriră să doarmă vreo două ore într-un motel de lângă Portland şi la răsăritul zorilor plecară la aeroport unde se îmbarcară pe o cursă de Chicago. De la Chicago luară un avion până la Boston, unde aterizară la puţină vreme după ora cinci şi jumătate, în seara zilei de sâmbătă.

În taxiul care oprise în faţa apartamentului lui Carol, Jason izbucni brusc în râs.

— Nici nu ştiu cum aş putea vreodată să-mi cer scuze pentru necazurile în care te-am băgat.

Carol îşi luă sacoşa de umăr.

— Mă rog, cel puţin n-a fost plictisitor. Ascultă, Jason, nu vreau să-ţi par sarcastică şi nici cicălitoare, dar spune-mi şi mie ce se întâmplă.

— Am să-ţi spun de îndată ce voi fi sigur. Îţi promit. Serios. Te rog, însă, să-mi faci o plăcere. În noaptea asta nu ieşi din casă. Să sperăm că nu a aflat nimeni că ne-am întors, dar dacă vor afla se va dezlănţui tot iadul pe pământ.

— Nu am de gând să ies nicăieri, doctore, suspină Carol. Mi-a ajuns ce-am pătimit zilele astea.

15

Jason nici nu mai trecu pe acasă. De îndată ce Carol se făcu nevăzută în clădirea sa, îi spuse taximetristului să-l ducă în locul în care îşi lăsase maşina şi de acolo plecă direct la GHP. Ajuns la spital, trecu imediat în aripa pentru pacienţii ambulatorii. Era ora şapte seara şi imensa sală de aşteptare era pustie. Jason intră direct în biroul său, îşi dădu jos sacoul şi se aşeză în faţa terminalului de computer. GHP cheltuise o groază pe sistemul de computere şi se mândrea cu acest lucru. Fiecare staţie avea acces la banca centrală de date în care se aflau informaţii despre toţi pacienţii. Deşi fişele individuale rămâneau una din principalele surse de informaţii despre pacienţi, o mare parte a materialului se putea obţine şi din memoria computerului. Un avantaj al sofisticatei maşinării îl constituia posibilitatea acesteia de a trece prin toată baza de informaţii a GHP, de a afişa grafic datele pe ecran şi de a analiza aceste date în orice mod o dorea utilizatorul.

La început, Jason apelă din memoria calculatorului datele referitoare la curbele curente ale supravieţuirii. Graficul trasat de computer avea forma unor povârnişuri abrupte, începând de undeva de sus, apoi devenind mai domoale până când se prăbuşeau de tot. Graficul reprezenta rata de supravieţuire a beneficiarilor serviciilor GHP în funcţie de vârsta acestora. Aşa cum era de aşteptat, cei aflaţi spre limita vârstei mai înaintate prezentau cea mai scăzută rată a supravieţuirii. Cu toate acestea, deşi în ultimii cinci ani vârsta medie a pacienţilor GHP crescuse gradat, curbele de supravieţuire rămâneau practic nemodificate.

În continuare, Jason îi comandă computerului să-i listeze graficele lunare ale ultimului semestru. Temerile lui se confirmară: rata mortalităţii crescuse la pacienţii aflaţi în jurul vârstei de şaizeci de ani şi aceasta mai ales în ultimele trei luni.

Un zgomot brusc îl făcu să sară de pe scaun, dar uitându-se pe hol să afle ce se întâmplase, nu văzu decât femeia de serviciu.

Răsuflând uşurat, Jason se întoarse la monitorul computerului din biroul său. Ar fi vrut să poată separa datele referitoare la

pacienții cărora li se făcuse controlul periodic, dar nu ştia cum s-o facă. Aşa că trebui să se mulțumească cu nemiloasele rate ale mortalității. Aceste grafice prezentau procentele cazurilor de deces în funcție de vârsta pacienților. De data aceasta curba avea o traiectorie inversă. Pornea de la bază, apoi, pe măsură ce vârsta făcea să crească procentul deceselor, urca vertiginos. După aceea, Jason ceru computerului să-i listeze un set de astfel de grafice suprapuse pe cele anterioare, lună după lună. Rezultatul era şocant, mai ales pentru perioada ultimelor două luni. Curbele deceselor începeau să crească abrupt începând cu vârsta de cincizeci de ani.

Jason mai rămase încă o jumătate de oră în fața terminalului, încercând să găsească comanda necesară pentru separarea cadrelor de conducere care şi-au făcut controalele periodice în spital. Dacă ar fi reuşit, se aştepta să descopere o rată rapidă a mortalității la persoane de cincizeci de ani şi peste care erau supuse unor factori mari de risc cum ar fi tabagismul, consumul excesiv de alcool, regimul alimentar nerațional şi sedentarismul. Nu reuşi însă să obțină accesul la aceste date. Calculatorul nu fusese programat pentru extragerea unor astfel de date. Jason ar fi trebuit să ia fiecare nume pe rând şi să obțină el însuşi datele necesare după multe eforturi, dar nu ar fi avut oricum timp pentru aşa ceva. În plus, amenințătoarele curbe ale ratei mortalității erau suficiente pentru a-i întreține suspiciunea. Acum ştia că nu se înşelase. Dar mai exista o modalitate de a dovedi acest lucru. Fără nici o tragere de inimă, ieşi din birou şi se întoarse la maşina lui.

Ieşind de pe Riverway, Jason se îndreptă spre Roslindale. Pe măsură ce se apropia, devenea şi mai agitat. Nu-şi putea da seama cu ce va fi confruntat, dar bănuia că nu va fi deloc plăcut. Destinația lui era Hartford School, instituția pentru copii retardați, patronată de GHP. Dacă Alvin Hayes avusese dreptate în legătură cu boala sa, nu era exclus să fi spus adevărul şi când se referise la copilul întârziat mintal.

Hartford School era situată în spatele vestitului parc dendrologic Arnold, un loc idilic cu coline elegante acoperite de păduri, cu pajişti şi presărat cu ochiuri de apă. Jason pătrunse în parcarea pustie şi opri maşina la numai zece metri de poarta de la

intrare. Frumoasa clădire în stil colonial, avea un aspect aparent netulburat care contrazicea tragediile familiale pe care le adăpostea. Retardarea severă constituia un subiect dificil de abordat chiar şi pentru specialiştii din domeniu. Jason îşi aminti perfect că în urma unor vizite precedente examinase câţiva copii. Din punct de vedere fizic, mulţi dintre ei aveau o fizionomie fără cusur, ceea ce făcea şi mai tulburător rezultatul obţinut la testul de inteligenţă.

Cum uşa de la intrare era încuiată, Jason apăsă pe butonul soneriei şi aşteptă. Îi deschise un paznic supraponderal, într-o uniformă albastră soioasă.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă el, dând cât se poate de clar de înţeles că nu avea nici un chef de aşa ceva.

— Sunt doctor, spuse Jason, încercând să forţeze intrarea, dar paznicul se aşezase ferm în calea lui.

— Îmi pare rău, domnule doctor, dar după ora şase vizitele sunt interzise.

— Pe mine nu mă puteţi considera vizitator, spuse Jason.

Scoase portvizitul şi-i întinse paznicului legitimaţia eliberată de GHP.

Paznicul nici nu se uită la ea.

— După ora şase vizitele sunt interzise, repetă el, apoi adăugă: fără nici o excepţie.

— Dar eu... interveni Jason, oprindu-se la jumătatea frazei.

Văzând expresia de pe chipul celui din faţă, îşi dădu seama că nu mai avea ce discuta cu el.

— Daţi un telefon mâine dimineaţă, domnule, mai spuse paznicul trântindu-i uşa în nas.

Jason se întoarse în dreptul treptelor şi privi încă o dată la clădirea cu cinci etaje. Era construită din cărămidă, iar ferestrele erau înconjurate cu rame de granit. Nu avea de gând să se dea atât de uşor bătut. Bănuind că paznicul se mai afla încă cu ochii pe el, Jason se întoarse la maşină şi porni spre şosea. La vreo sută de metri, trase pe dreapta. Ieşi din maşină şi, cu oarecare dificultate, îşi croi drumul spre şcoală prin parcul dendrologic.

Dădu ocol clădirii, fără să iasă niciodată din umbră. Pe toate laturile, în afară de cea frontală, se aflau scări de incendiu care duceau până pe acoperiş. Din nefericire, ca şi acasă la Carol, nici

una din aceste scări nu porneau de la nivelul solului, iar Jason nu găsi nici un obiect de care să se folosească pentru a ajunge la prima treaptă.

În dreapta clădirii descoperi câteva trepte care coborau spre o uşă încuiată. Pipăind în întuneric, simţi că uşa are în mijloc un geam. Urcă scările şi, după o vreme, găsi ceea ce căuta: o piatră de mărimea unei mingi de base-ball. Ţinându-şi respiraţia, Jason se întoarse la uşă şi sparse geamul. În noaptea liniştită, zgomotul fusese suficient de mare pentru a trezi şi morţii din groapă. Jason alergă spre copăceii din apropiere şi se ascunse, urmărind ce se întâmplă. După un sfert de ceas în care nu-şi făcuse apariţia nimeni, se încumetă să iasă şi se întoarse la uşă. Cu multă băgare de seamă, căută pe dinăuntru încuietoarea uşii. Nu se declanşă nici o alarmă.

Pentru următoarea jumătate de oră Jason înaintă cu greu printr-un subsol care, după toate probabilităţile, era folosit drept depozit. Găsi in cele din urmă o scară şi se gândi dacă ar fi bine să iasă cu ea afară pentru a se urca pe una din scările de incendiu. Renunţă la idee şi începu să caute cu frenezie o lumină. Mâinile sale dădură în cele din urmă de un comutator.

Se găsea în atelierul de întreţinere, o încăpere plină de maşini de tăiat iarba, de lopeţi şi alte scule de genul acesta. Lângă comutatorul de lumină se afla o uşă. Jason o crăpă uşor. Dincolo se afla centrala cazanelor, o încăpere mult mai mare decât prima şi luminată foarte slab.

Mişcându-se rapid, Jason traversă cea de-a doua încăpere, apoi urcă o scară metalică foarte abruptă. Deschise uşa de la capătul scării şi-şi dădu imediat seama că ajunsese în holul de la intrare. Din vizitele anterioare ştia că scara ce ducea spre rezervele copiilor se afla undeva în dreapta. La stânga era un oficiu unde o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-o uniformă albă prea mare pentru ea, citea aplecată asupra unei mese. Aruncându-şi privirea către uşa de la intrare, Jason putu zări picioarele paznicului întinse pe un scaun. Faţa nu i se vedea.

Străduindu-se să nu facă nici un zgomot, Jason se strecură pe uşa pivniţei, apoi o închise cu tot atâta grijă în urma sa. Pentru o clipă se află în raza vizuală a femeii, dar aceasta nu-şi ridică ochii din cartea ei. Continuând să se mişte foarte uşor, el străbătu în

linişte holul şi pătrunse în casa scărilor. În momentul în care ieşi complet din raza vizuală a femeii şi a paznicului, răsuflă uşurat. Urcând câte două trepte pe vârfuri, se îndreptă spre etajul al treilea unde ştia că se află rezervele copiilor între patru şi doisprezece ani.

Deşi încerca să facă cât mai puţin zgomot, paşii săi pe treptele de marmură aveau un ecou care tulbura liniştea cavernoasă a clădirii. Deasupra lui se afla un luminator care în momentul acela arăta ca un colier de onix negru pe tavan.

Ajuns la etajul al treilea, Jason deschise cu grijă uşa de la casa scărilor. Îşi amintea că în capătul unui lung coridor trebuia să se afle un oficiu cu pereţi de sticlă, aparţinând infirmierelor şi observă că, în ciuda faptului că holul era întunecat, din oficiul respectiv ieşea lumină. Un îngrijitor era, ca şi femeia de la parter, ocupat cu cititul unei cărţi.

Scrutând holul în diagonală, Jason zări uşa care ducea spre salon. Aceasta era prevăzută cu un geam central protejat de o plasă de sârmă. După ce mai aruncă o ultimă privire în direcţia îngrijitorului, Jason porni pe vârfurile picioarelor şi pătrunse în încăperea întunecată. Fu imediat izbit de un miros de mucegai. După ce aşteptă o vreme pentru a se convinge că îngrijitorul nu-l descoperise, începu să caute o lumină. Pentru a-şi confirma suspiciunile trebuia să aprindă lumina, chiar dacă aceasta ar fi atras descoperirea lui.

Încăperea posomorâtă se umplu brusc de lumina nemiloasă a tuburilor fluorescente. Salonul avea o lungime de vreo cincisprezece metri. Pe o latură şi pe alta se aflau două şiruri de paturi metalice şi joase despărţite între ele printr-un culoar îngust. Existau şi ferestre, dar acestea erau prea sus, aproape de tavan. În capătul salonului se aflau mai multe toalete faianţate, un furtun răsucit în formă de colac, pentru curăţenie, precum şi o uşă care ducea spre scara de incendiu. Jason străbătu culoarul dintre şirurile de paturi, citind numele scrise pe plăcuţele aflate la capul fiecărui pacient: Harrison, Lyons, Gessner... Copiii, deranjaţi de lumină, începură să se ridice in capul oaselor, privindu-i pe intrus cu ochi mari şi goi.

Jason se opri cuprins de un îngrozitor sentiment de repulsie care se transforma în groază. Era mai rău decât îşi imaginase.

Încetul cu încetul, privirea sa trecu de la unul din jalnicele chipuri la altul. În locul înfăţişării unor copii, aceştia arătau ca nişte centenari senili în miniatură, cu ochi rotunzi ca nişte mărgele, cu pielea uscată şi zbârcită şi cu păr cărunt şi rărit, dând la iveală pete goale de scalp. Jason dădu şi de numele lui Hayes. Ca şi ceilalţi, copilul arăta îmbătrânit prematur. Avea genele rărite, iar pleoapele de jos îi atârnau neputincioase. Din locul în care ar fi trebuit să se afle pupilele, se vedea reflexia ca de sticlă mată a unor cataracte avansate. Dincolo de perceperea luminii, copilul era orb.

Unii dintre copii se dăduseră jos din paturi, balansându-se într-un echilibru precar pe nişte picioare lipsite de vlagă. Apoi, spre teroarea lui Jason, începură să se îndrepte spre el. Unul dintre ei începu să pronunţe slab cuvintele „vă rog”, repetându-le la nesfârşit cu un glas strident şi piţigăiat. În curând i se alăturară şi alţii, formând un cor îngrozitor şi ireal.

Jason se retrase, temându-se să nu fie atins. Şi fiul lui Hayes se dădu jos din pat şi începu să se îndrepte spre el, braţele sale osoase bătând aerul cu mişcări circulare dezordonate.

Retrăgându-se din calea cetei de copii, Jason atinse uşa salonului cu spatele. Urmăritorii săi începură să-l tragă de haine. Îngrozit şi dezgustat, Jason deschise uşa salonului şi se retrase pe hol. După ce o închise în urma sa, copiii începură să-şi strivească chipurile ca de mumii de geamul din mijloc, continuând să rostească cu glas încet: „vă rog”.

— Hei, tu! auzi în spatele său un glas răguşit.

Întorcându-şi capul, Jason îl văzu pe îngrijitorul care ieşise din oficiul său şi-şi rotea prin aer cartea deschisă, uluit de ceea ce îi era dat să vadă.

— Ce se-ntâmplă aici? strigă bărbatul.

Jason străbătu în fugă coridorul care ducea spre casa scărilor, dar nu apucă să coboare decât câteva trepte, că auzi de undeva de jos un alt glas:

— Tu eşti, Kevin? Ce s-a întâmplat?

Aruncându-şi privirea pe deasupra grilajului, Jason îl zări pe paznicul de la intrare care ajunsese deja la palierul etajului întâi.

— Fir-ar să fie! exclamă paznicul, apoi se năpusti cu bastonul în mână pe scări în sus.

Jason schimbă direcția şi reveni la etajul al treilea. Când trecu în fugă pe coridor şi intră din nou în salon, îngrijitorul încă mai stătea în cadrul uşii, paralizat de uimire. Unii dintre copii străbăteau încăperea fără nici un țel, alții se prăbuşiseră înapoi pe paturile lor. Jason le făcu semne agitate să-l urmeze, aşa încât în momentul în care paznicul şi îngrijitorul îşi făcură apariția, aceştia fură imediat înconjurați de o ceată de băieți.

Cei doi încercară să-şi croiască drum prin mulțime, dar copiii se prinseră de ei, murmurând în continuare lugubrul şi monotonul cor de „vă rog”.

Ajungând în dreptul uşii de evacuare aflate în celălalt capăt al încăperii, Jason apăsă pe mânerul acesteia care, din motive de siguranță, fusese instalat la vreo doi metri de la podea. La început uşa nu se deschise. Era limpede că nu mai fusese folosită de mulți ani. Jason observă că se blocase după prima vopsire. Opintindu-se cu umărul în ea, reuşi în cele din urmă să o deschidă. Ieşind din nou în bezna nopții, împinse mai mulți copii înapoi în salon, apoi închise din nou uşa masivă.

Fără să mai piardă nici o clipă, se cățără pe scara de incendiu şi începu să coboare cât putu de repede. Acum nu mai era nevoie să evite zgomotele. Ajunsese la primul etaj când deasupra lui se deschise o uşă. Din nou auzi strigătele stridente ale copiilor. Apoi simți vibrația unor ghete grele pe scara de incendiu.

Scoțând un bulon metalic, făcu ca scara să coboare şi să scoată o bufnitură înăbuşită în momentul în care izbi asfaltul din parcarea de dedesubt. Înainte de aceasta, Jason reuşise să urce pe ea. Uşorul decalaj îi permise paznicului aflat pe urmele lui Jason să recupereze distanța care îi despărțea. Cu toate acestea, odată ajuns pe gazon, obişnuința de a alerga a lui Jason îşi spuse cuvântul. El îl lăsă mult în urmă pe paznic şi avu suficient timp pentru a ajunge la maşină, pentru a porni motorul şi a demara în viteză. În oglinda retrovizoare abia îl mai putea zări pe urmăritorul său, care ajunsese la marginea drumului şi-l amenința cu pumnul în lumina unui felinar. Jason îşi stăpânea cu greu dezgustul şi furia față de cele văzute. Plecă direct la sediul poliției din Boston şi-şi lăsă nepăsător maşina într-o zonă din fața clădirii în care parcarea era interzisă.

— Doresc să vorbesc imediat cu detectivul Curran, îi spuse

ofițerului de serviciu, apoi își prezentă actele de identitate.

Polițistul își privi netulburat ceasul, apoi sună la secția de criminalistică. Vorbi preț de un minut, apoi acoperi receptorul cu mâna.

— Nu vreți să vorbiți şi cu altcineva?

— Nu. Eu îl vreau pe Curran. Şi imediat, vă rog.

Polițistul mai vorbi câteva minute la telefon, apoi închise.

— Detectivul Curran nu se află la serviciu, domnule.

— Sunt convins că va accepta să stea de vorbă cu mine, chiar dacă a ieşit din serviciu.

— Nu asta e problema, îi răspunse polițistul. Detectivul Curran este ocupat cu cercetarea unui caz de dublă omucidere în Revere. Trebuie să sune cam într-o oră. Dacă doriți, puteți să-l aşteptați sau să-i lăsați numărul dumneavoastră de telefon. Procedați cum doriți, domnule.

Jason reflectă timp de un minut. Nu dormise mai deloc toată noaptea, iar ideea unui duş, a unor haine curate şi a unei mese cumsecade îl atrăgea în mod deosebit. În plus, in momentul în care se va vedea cu Curran va fi ocupat o bună bucată de vreme. Lăsă ofițerului de serviciu numărul său de telefon de acasă şi rugă să fie sunat de Curran de îndată ce va fi posibil.

***

Zborul companiei United de la Seattle avusese o întârziere considerabilă, motiv pentru care Juan Diaz era foarte prost dispus în momentul aterizării la Logan. Nu mai eşuase atât de penibil într-o misiune ce-i fusese încredințată de la acțiunea din New York în care îşi confundase victima. Se aflase la numai câteva secunde de momentul lichidării doctorului şi a târfei de la clubul de noapte când Jason, un amator în domeniu, îl fraierise. Juan nu avea nici o scuză, aşa cum îi spusese şi legăturii sale superioare. Ştia că era de datoria lui să-şi răscumpere greşeala şi abia aştepta s-o facă. Cum coborî din avion, se duse să dea un telefon. La capătul celălalt i se răspunse după primele două apeluri.

***

În tot timpul în care străbătu scurta distanță dintre sediul poliției şi Piața Louisburg, Jason încercase să-şi şteargă din memorie oribila scenă a copiilor îmbătrâniți prematur de la şcoala

Hartford. Nici nu mai vroia să se mai gândească la Hayes şi la descoperirea acestuia până când nu se va afla în siguranță în prezența lui Curran. Ajuns în dreptul clădirii sale, o ocoli de vreo două ori pentru a fi sigur că nimeni nu o supraveghea. În cele din urmă, convingându-se că paznicul de la şcoală nu reținuse datele din actele lui de identitate şi că deci nu avea nici o idee despre persoana lui, Jason îşi parcă maşina, îşi urcă bagajele în apartament şi aprinse luminile. Spre uşurarea sa, apartamentul arăta neschimbat. Privind pe fereastră la scuarul din fața clădirii, constată că locul era la fel de liniştit ca de obicei. Tocmai dorea să intre sub duş, când îşi aminti că trebuia să mai vorbească cu cineva în afară de detectiv. Formă numărul de telefon al lui Shirley, care îi răspunse abia după cel de-al optulea apel. Pe fundal, Jason auzi glasuri animate.

— Jason! exclamă ea. Când te-ai întors din vacantă?

— Azi-noapte.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea, percepând oboseala şi îngrijorarea din glasul lui.

— Am dat de un mare necaz. Cred că am aflat nu numai în ce constă descoperirea lui Hayes, dar şi utilizarea dezastruoasă care i-a fost dată. Şi să ştii că GHP este amestecat într-o măsură mult mai mare decât ți-ai putea închipui.

— Spune-mi despre ce e vorba.

— Nu la telefon.

— Atunci vino imediat aici. Am nişte invitați, dar scap repede de ei.

— Acum aştept un telefon de la Curran.

— Înțeleg... înseamnă că ai luat deja legătura cu el.

— E plecat să cerceteze un caz, dar mă va suna în scurt timp.

— Atunci n-ar fi mai bine să vin eu la tine? Ai băgat spaima în mine cu povestea ta.

— Fii bine venită în clubul înspăimântaților, spuse Jason scoțând un râs scurt şi amar. Vino şi tu aici. N-ar fi rău să fii şi tu de față la discuția cu Curran.

— Plec imediat spre tine.

— O, ar mai fi ceva. Îți mai aminteşti cumva cine este directorul medical în exercițiu de la şcoala Hartford?

— Cred că doctorul Peterson, răspunse Shirley. Mâine pot să

mă interesez şi să aflu sigur.

— Peterson ăsta a fost şi el implicat în studiile clinice ale lui Hayes? întrebă Jason, amintindu-şi dintr-o dată că Peterson fusese doctorul care îi făcuse analizele lui Hayes.

— Cred că da. Are vreo importanţă?

— Nu sunt încă sigur, spuse Jason. Dar dacă te hotărăşti să vii, grăbeşte-te. Curran s-ar putea să sune dintr-un moment în altul.

Jason puse receptorul în furcă şi fu din nou pe punctul de a intra sub dus, când îşi dădu seama că şi Carol s-ar putea să fie în pericol. Luă din nou telefonul şi formă numărul ei.

— Vreau să mă asigur că nu vei ieşi din casă, îi spuse el în momentul în care fata îi răspunse. Nu glumesc. Să nu deschizi nimănui uşa şi să nu ieşi din casă.

— Dar ce s-a mai întâmplat?

— Conspiraţia Hayes e mai periculoasă decât mi-am închipuit.

— Pari neliniştit, Jason.

În ciuda stării sale de spirit, Jason zâmbi. Uneori Carol vorbea ca un psihiatru.

— Nu sunt neliniştit. Mi-e o frică de mor. Dar peste puţină vreme voi fi chemat de cei de la poliţie.

— O să mă anunţi şi pe mine ce se întâmplă? îl întrebă Carol.

— Îţi promit.

Jason închise telefonul şi intră în fine în baie, unde dădu drumul la duş.

16

La uşă sună cineva şi Jason coborî în grabă să deschidă. De după porţiunea de geam a uşii de la intrare îi zâmbea Shirley. Făcu un pas înapoi pentru a o lăsa să treacă şi-i admiră îmbrăcămintea, ca de obicei impecabilă. În noaptea aceasta pusese pe ea o fustă mini din piele neagră şi o jachetă lungă din piele de căprioară de culoare roşie.

— Curran a sunat? întrebă ea în timp ce urcau scările.

— Încă nu, îi răspunse Jason verificând încă o dată dacă a încuiat cum trebuie uşa apartamentului.

— Acum poţi să-i dai drumul, spuse Shirley alunecând uşor din jacheta ei.

Pe dedesubt purta o bluză fină din caşmir. Se aşeză pe marginea canapelei lui Jason, cu mâinile în poală şi aşteptă.

— Ceea ce am să-ţi povestesc nu-ţi va face plăcere, începu Jason, aşezându-se lângă ea.

— Am încercat să mă pregătesc sufleteşte. Dă-i drumul.

— La început va trebui să-ţi fac o scurtă introducere. Dacă nu eşti la curent cu cercetările actuale din domeniul îmbătrânirii, ceea ce îţi voi spune nu va avea nici o semnificaţie pentru tine. În ultimii câţiva ani, oameni de ştiinţă ca Hayes şi-au consacrat o mulţime de timp încercând să încetinească procesul de îmbătrânire. Cea mai mare parte a muncii lor s-a desfăşurat pe celulele de cultură, deşi unele din experienţe s-au făcut pe şoareci şi pe cobai. Majoritatea experienţelor au dus la concluzia că îmbătrânirea este un proces natural, ale cărui baze genetice sunt reglate de factori neuroendocrini, imunitari şi umorali.

— Deja nu mai înţeleg nimic, recunoscu Shirley, ridicându-şi mâinile într-un gest ironic de cedare.

— În cazul ăsta, ce-ai zice să bem ceva? propuse Jason, ridicându-se în picioare.

— Ce-mi poţi oferi?

— O bere. Dar am şi vin şi tărie. Alege tu.

— Cred că o bere ar fi grozavă.

Jason se duse în bucătărie, deschise uşa frigiderului şi luă de acolo două sticle reci de bere Coor.

— Voi, doctorii sunteţi cu toţii la fel, se plânse Shirley, sorbind o înghiţitură. În limbajul pe care îl folosiţi, totul pare atât de complicat.

— În cazul acesta chiar este complicat, spuse Jason, aşezându-se la locul lui. Genetica moleculară constituie disciplina fundamentală a vieţii. Cercetarea în acest domeniu este deosebit de riscantă, nu numai pentru că oamenii de ştiinţă ar putea crea în mod accidental o nouă bacterie sau un virus ce pot ucide. Ea este riscantă chiar şi atunci când se procedează corect, pentru că obiectul cercetărilor este viaţa însăşi. Tragedia lui Hayes nu a fost eşecul său; problema lui este că a reuşit.

— Şi ce anume a descoperit?

— Am să-ţi spun imediat, continuă Jason, luând o înghiţitură mai mare şi ştergându-şi apoi gura cu dosul palmei. Dă-mi voie să pun problema şi în alt fel. Cu toţii ajungem la pubertate cam în acelaşi timp şi dacă nu intervine vreo boală sau vreun accident, îmbătrânim şi murim cam în acelaşi interval de timp.

Shirley făcu semn din cap că a înţeles.

— Bun, spuse Jason, aplecându-se spre ea. Acest lucru se întâmplă pentru că organismele noastre sunt programate genetic să respecte un anumit program intern de funcţionare. Pe măsură ce înaintăm în vârstă, unele gene sunt activate în timp ce altele sunt inhibate. Acesta este fenomenul care l-a fascinat cel mai mult pe Hayes. El a studiat modurile în care semnalele umorale emise de creier controlează creşterea şi maturizarea sexuală. Izolând proteinele umorale, una câte una, el a descoperit efectul acestora asupra ţesuturilor periferice. Hayes a sperat să afle ce anume provoacă iniţierea procesului de divizare a celulelor sau stoparea acestui proces.

— Atâta lucru pricep şi eu, spuse Shirley. Este şi unul din motivele pentru care l-am angajat la noi. Am sperat că va face o descoperire în domeniul combaterii cancerului.

— Acum va trebui să fac o scurtă digresiune, continuă Jason. A mai existat un cercetător pe nume Denckla, care a făcut mai multe experienţe pentru a descoperi modalitatea de a întârzia procesul de îmbătrânire. El a extras hipofizele mai multor cobai

şi, după înlocuirea hormonilor necesari, a constatat că animalele respective aveau o durată mai mare de viaţă.

Jason tăcu şi o privi încercând să vadă dacă femeia îl urmărea.

— Trebuia să spun ceva? îl întrebă ea.

— Experienţele lui Denckla nu-ţi sugerează nimic?

— De ce nu-mi spui chiar tu?

— Denckla a ajuns la concluzia că hipofiza secretă nu numai hormonii creşterii şi pubertăţii, dar şi pe cel al îmbătrânirii. El a numit acest hormon „hormonul morţii".

Shirley izbucni într-un râs nervos.

— Sună foarte optimist.

— Ei bine, părerea mea este că în timp ce studia factorii de creştere, Hayes a dat şi peste „hormonul morţii" descoperit de Denckla. De aceea spunea că a făcut o descoperire paradoxală. În timp ce căuta nişte stimulatori ai creşterii, a descoperit un hormon care cauzează îmbătrânirea rapidă şi moartea.

— Şi ce se întâmplă dacă acest hormon ar fi administrat cuiva? întrebă Shirley.

— Dacă administrarea s-ar face în condiţii de izolare, probabil că nu s-ar întâmpla prea multe. Subiectul ar putea resimţi unele simptome ale îmbătrânirii, dar hormonul ar fi probabil metabolizat, iar efectele sale limitate. Numai că Hayes nu a studiat respectivul hormon în condiţii de izolare. El şi-a dat seama că trebuie să existe un factor care favorizează hormonul morţii, tot aşa cum este declanşată şi secreţia hormonilor sexului şi ai creşterii. În felul acesta atenţia lui a fost imediat atrasă de ciclul vieţii la somoni, peşti care la numai câteva ore de la procreare mor. Cred că a adunat mai multe capete de somon şi din creierul acestor peşti a izolat factorul declanşator al hormonului morţii. Aceasta este după părerea mea activitatea pe cont propriu pe care a desfăşurat-o pentru Gene, Inc. Factorul de declanşare odată izolat, el a pus-o pe Helene să-l producă în cantităţi mari prin procedeele ADN-ului recombinant, în laboratorul său din cadrul GHP.

— Şi de ce ar fi vrut Hayes să producă aşa ceva?

— Cred că spera să obţină un anticorp monoclonal care să împiedice secreţia hormonului morţii şi să stopeze astfel procesul de îmbătrânire.

Brusc, Jason îşi dădu seama ce dorise să spună Hayes când se referise la descoperirea lui ca la un mijloc de a menține frumusețea. Ea ar fi păstrat chipurile frumoase, precum cel al lui Carol, veşnic tinere.

— Ce s-ar întâmpla dacă factorii de declanşare a hormonului morții ar fi administrați unui subiect?

— Aceasta ar declanşa gena morții, eliberând hormonul de îmbătrânire la fel cum se întâmplă lucrurile şi cu somonul şi cu consecințe aproape identice. Subiectul ar îmbătrâni şi ar muri în trei sau patru săptămâni, fără ca nimeni să ştie de ce. Şi în clipa aceasta ajungem la cel mai îngrozitor moment al povestirii. Cred că cineva a pus mâna pe hormonul creat în mod artificial de Helene în laboratorul nostru şi a început să-l administreze pacienților noştri. Indiferent cine ar fi, nu poate fi decât un nebun. Eu însă cred că aşa au stat lucrurile. Hayes a descoperit ticăloşia, probabil când a fost să-şi viziteze băiatul şi atunci i s-a administrat şi lui factorul îmbătrânirii. Chiar dacă n-ar fi murit în noaptea aceea, sunt convins că tot ar fi fost ucis în cele din urmă, spuse Jason cutremurându-se.

— Cum ai reuşit să descoperi asta? şopti Shirley.

— Am mers pe firul cercetărilor lui Hayes. Când Helene a fost asasinată, mi-am dat seama că Hayes spusese adevărul, atât în ceea ce priveşte descoperirea sa cât şi intenția cuiva de a-l lichida.

— Dar Helene a fost violată de un necunoscut care a pătruns în apartamentul ei.

— Aşa este. Dar numai pentru a deruta poliția în legătură cu mobilul crimei. Am simțit mereu că femeia aceea ştia mult mai multe despre munca lui Hayes. Am fost sigur de asta în momentul în care am aflat că era încurcată cu el.

— Dar cine ar dori să ne ucidă pacienții? întrebă Shirley cuprinsă de disperare.

— Un sociopat. Un dement de genul celui care punea cianură în Tylenol. În seara asta, la clinică, am cerut computerului să-mi afişeze grafic curbele supraviețuirii şi ale deceselor. Rezultatul a fost incredibil. Rata deceselor pacienților GHP trecuți de cincizeci de ani şi care sufereau de afecțiuni cronice sau erau supuşi unor factori ridicați de risc a înregistrat o creştere semnificativă.

Jason se opri brusc:

— Fir-ar să fie!

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Shirley, părând agitată de parcă pericolul o pândea la primul colț.

— Am uitat ceva. Am listat graficele în funcție de lunile anului şi am uitat să cer situațiile pentru fiecare doctor în parte.

— Crezi că în spatele acestei mârşăvii se află un doctor? întrebă Shirley, nevenindu-i să creadă.

— S-ar putea. Un doctor sau poate o asistentă. Factorul declanşator trebuie să fie o proteină polipeptidă, deci ar trebui injectată. Dacă s-ar administra pe cale bucală, sucurile gastrice ar degrada-o.

— O, Doamne! exclamă Shirley apucându-şi capul între mâini. Şi eu care credeam că alea dinainte erau necazuri, adăugă ea, apoi respiră adânc şi-şi ridică privirea spre el. Crezi că nu există nici o şansă să te fi înşelat, Jason? Poate că e o greşeală a computerului. Dumnezeu ştie, sistemele de procesare a datelor mai cad câteodată...

Jason îi puse o mână pe umăr. Îşi dădea seama că imperiul pentru care Shirley se luptase cu atâta înverşunare se afla pe punctul de a se prăbuşi.

— Nu m-am înşelat, spuse el cu blândețe. În noaptea asta am mai făcut ceva. M-am dus să-l văd pe fiul lui Hayes la Hartford.

— Şi...?

— Acolo se întâmplă lucruri de groază. Nu e exclus ca tuturor copiilor din salonul lui să li se fi administrat factorul de declanşare. Se pare că acesta acționează mai lent asupra subiecților care nu au intrat încă în pubertate şi astfel băieții sunt încă în viață. Trebuie să existe un fel de competiție hormonală cu hormonul creşterii. Arată însă cu toții ca nişte bătrâni de o sută de ani.

Shirley se cutremură.

— Acesta e şi motivul pentru care am vrut să ştiu cine este directorul medical în exercițiu.

— Şi crezi că vinovatul este Peterson?

— Ar trebui considerat suspectul principal.

— Poate că ar trebui să mergem imediat la spital şi să verificăm încă o dată informațiile furnizate de computer. Cu ocazia asta am putea cere şi situația pe fiecare doctor.

Înainte ca Jason să poată răspunde, soneria de la intrare răsună strident, făcându-i pe amândoi să tresară. Jason sări în picioare, cu inima gata să-i explodeze în piept. Shirley vărsă paharul de bere pe masă.

— Cine ar putea să fie?

— Nu ştiu.

Jason îi spusese lui Carol să nu iasă din casă, iar Curran ar fi trebuit să dea mai întâi un telefon.

— Ce ne facem? întrebă disperată Shirley.

— Mă duc jos să văd.

— Crezi că e o idee bună?

— Ai vreuna mai bună?

Shirley scutură din cap.

— Ai grijă să nu deschizi uşa.

— Crezi că sunt nebun? O, am uitat să-ți mai spun ceva. Cineva a încercat să mă ucidă.

— Nu poate fi adevărat! Unde?

— Într-un îndepărtat han de țară, la est de Seattle.

Jason descuie uşa apartamentului.

— Poate c-ar fi mai bine să nu cobori, îi spuse precipitată Shirley.

— Trebuie să văd cine e.

Jason se opri în capul scărilor şi privi spre uşa de la intrare. Prin unul din panourile de sticlă se zărea o siluetă.

— Ai grijă, îi spuse Shirley.

Jason începu să coboare în linişte. Cu cât înainta, umbra individului din hol devenea mai mare. Acesta se afla chiar în fața tabelului cu locatari şi apăsa nervos butonul soneriei. Deodată se învârti pe călcâie, apoi îşi turti chipul pe de geam. Pentru o clipă fața străinului şi a lui Jason se aflară la numai câțiva centimetri depărtare. Nu puteai confunda chipul masiv şi ochii mici şi apropiați. Vizitatorul nocturn era chiar Bruno, culturistul. Jason se întoarse pe loc şi o zbughi pe scări în sus în timp ce în uşă răsunară bătăi zgomotoase.

— Cine e?

— Un gangster musculos pe care îl cunosc, îi spuse Jason, încuind uşa de două ori şi singura persoană care ştia că plec la Seattle.

Ideea aceasta îi venise abia acum, îngrozindu-l. Alergă în camera lui de lucru şi înşfăcă receptorul telefonului.

— Fir-ar să fie! exclamă el după un minut.

Lăsă receptorul în furcă, apoi încercă telefonul din dormitor. Nici la acest aparat nu mai avea ton.

— Telefoanele sunt moarte, îi spuse el cu neîncredere lui Shirley, care în tot acest timp îl urmărise, observând panica ce pusese stăpânire pe el.

— Şi ce putem face acum?

— Plecăm. Nu am de gând să fiu prins în propriul meu apartament.

Scotocind în debaraua din hol, Jason găsi în cele din urmă cheia de la poarta care separa clădirea de aleea îngustă ce dădea în strada West Cedar. Deschise fereastra de la dormitor, se căţără pe scara de incendiu şi o ajută şi pe Shirley. Unul după altul, coborâră în grădiniţa ai cărei mesteceni goliţi de frunze arătau ca nişte fantome albe în beznă. Odată ajunşi pe alee, alergară spre poartă şi Jason căută cu disperare gaura cheii. Ieşiră apoi în strada îngustă care era liniştită şi pustie. Numai lumina slabă a lămpilor cu gaz de pe Beacon Hill mai străpungea din când în când întunericul, în jur nu era nici o mişcare.

— Să mergem! spuse Jason, apoi o luă la fugă pe West Cedar spre Charles.

— Eu mi-am lăsat maşina în piaţa Louisburg, spuse gâfâind Shirley, încercând să ţină pasul cu el.

— Şi a mea e tot acolo, dar e clar că nu ne mai putem întoarce. Am un prieten care îmi va împrumuta maşina lui.

Pe strada Charles se aflau câţiva pietoni în faţa lui 7-Eleven. Jason se gândi să intre în magazin şi să sune la poliţie, dar acum, după ce ieşise din apartament, se simţea mai în siguranţă. În plus, înainte de a sta de vorbă cu Curran, ar fi vrut să mai consulte încă o dată computerul de la GHP.

Coborâră pe strada Chestnut, străjuită de vechile clădiri federale. Mai mulţi cetăţeni ieşiseră să-şi plimbe câinii şi asta îl făcea pe Jason să se simtă mai sigur. Cu puţin înainte de a intra pe strada Brimmer, Jason se opri la un garaj public unde îi dădu paznicului o hârtie de zece dolari şi-i ceru acestuia să-i aducă maşina care aparţinea unui prieten. Din fericire, tipul îl

recunoscu pe Jason şi scoase în scurt timp un BMW albastru.

— Cred că ar fi mai bine să mergem la mine, spuse Shirley, urcându-se pe locul din faţă. Putem să-l sunăm pe Curran de acolo şi să-i spunem unde te afli.

— Mai întâi însă vreau să trecem pe la spital.

Având parte de un drum aproape deloc aglomerat, ajunseră la clinică în mai puţin de zece minute.

— Mă întorc într-un minut, spuse Jason după ce opri maşina în dreptul intrării. Vii şi tu sau mă aştepţi aici?

— Nu fi ridicol, spuse Shirley deschizând portiera din dreptul ei. Vreau să văd cu ochii mei graficele alea.

Fluturară permisele de acces pe sub nasul paznicului şi luară liftul, chit că nu urcau decât până la etajul I. Cei de la serviciul de întreţinere lăsaseră clădirea într-o stare impecabilă: revistele fuseseră stivuite în ordine pe etajere, coşurile de gunoi fuseseră golite, iar podelele fuseseră lustruite cu ceară. Jason se duse direct în biroul său, se aşeză la masa de lucru şi porni terminalul computerului.

— Eu am să-l sun pe Curran, spuse Shirley, ieşind spre centrala secretarelor.

Jason îi făcu semn că o auzise. Era deja cufundat în datele de pe ecranul monitorului. La început apelă codurile numerice ale mai multor doctori ai clinicii. Îl interesa îndeosebi Peterson. Când obţinu toate numerele dădu comanda de grupare a pacienţilor GHP în funcţie de doctori şi apoi de trasare a curbelor deceselor pentru fiecare grup pentru ultimele două luni, în care înregistraseră cele mai multe mutaţii după listarea tuturor pacienţilor. Se aştepta ca Peterson să înregistreze fie o rată înaltă, fie una scăzută a deceselor, convins că un psihopat va experimenta tratamentul fie la un număr minim, fie la unul foarte mare de pacienţi ai săi.

Shirley se întorsese în birou şi acum îl urmărea cum apelează noi date din memoria computerului.

— Prietenul tău Curran nu s-a întors încă, spuse ea. A sunat la serviciu şi a anunţat că va mai fi prins încă vreo două ore cu treaba lui.

Jason îi făcu semn că o auzise. Acum era mai interesat de curbele trasate pe monitor. Avu nevoie de aproape zece minute

pentru a realiza toate graficele. Jason rupse banda continuă de hârtie în mai multe bucăţi pe care le puse în ordine.

— Par a fi identice, spuse Shirley, aplecându-se peste umărul lui.

— Aproximativ, admise Jason. Chiar şi cea a lui Peterson. Nu-i dovedeşte implicarea, dar nici pe noi nu ne ajută prea mult.

Jason rămase cu privirea fixată asupra computerului, încercând să se gândească la alte date care i-ar putea fi folositoare. Nu-i veni însă nici o idee.

— Pentru moment, asta-i tot ce mi-a putut trece prin cap. De aici încolo de cazul acesta va trebui să se ocupe poliţia.

— Atunci hai să mergem, spuse Shirley. Eşti extenuat.

— Aşa este, recunoscu Jason, pentru care şi ridicatul de pe scaun constitui un efort.

— Astea sunt graficele pe care le-ai tras pe imprimantă mai devreme? întrebă Shirley, arătând spre un teanc de hârtii aflate lângă terminal.

Jason încuviinţă.

— Ce-ar fi să le luăm cu noi? Aş vrea să mi le explici şi mie.

Jason îndesă colile într-un plic mare.

— Am lăsat numărul meu de telefon celor din biroul lui Curran, spuse Shirley. Cred că este cel mai indicat loc în care putem aştepta să ne sune. Ai apucat să mănânci ceva?

— O mâncare înfiorătoare pe avion, dar mi se pare c-au trecut zile întregi de atunci.

— Mie mi-a mai rămas ceva pui rece.

— Grozav!

Ajunşi la maşină, Jason o rugă să conducă ea pentru a putea să se mai relaxeze şi să mai reflecteze la cele întâmplate.

— Nici o problemă, răspunse ea, luându-i cheile din mână.

Jason se aşeză pe fotoliul din dreapta şi aruncă plicul pe bancheta din spate. Îşi prinse centura de siguranţă, se lăsă pe spate şi-şi închise ochii. Începu să se gândească la modalităţile în care pacienţilor clinicii li s-a putut administra factorul de declanşare. Din moment ce proteina respectivă nu putea fi administrată pe cale bucală, Jason se întreba cum de reuşise criminalul să injecteze pacienţii programaţi pentru controlul periodic. Recoltarea sângelui se făcea în laboratoare speciale, dar

eprubetele vidate nu permiteau în nici un fel injectarea altei substanțe. Cu totul altfel stăteau lucrurile pentru pacienții internați, cărora li se făceau dese injecții şi perfuzii intravenoase.

Când Shirley trase maşina în fața casei sale, Jason nu reuşise să ajungă încă la nici o concluzie plauzibilă. Când coborî din maşină, Jason se clătină şi fu cât pe-aci să cadă. Scurtul moment de repaus nu făcuse decât să-i amplifice oboseala. Se întoarse să ia plicul de pe bancheta din spate.

— Simte-te ca la tine acasă, îl îndemnă Shirley, conducându-l în living.

— Mai întâi să verificăm dacă n-a sunat Curran.

— Mă uit eu imediat pe robot. Ce-ar fi să îți torni un pahar până pregătesc eu puiul?

Prea obosit pentru a se mai putea împotrivi, Jason se duse până la bar, îşi turnă nişte Dewar peste câteva cuburi de gheață, apoi se întoarse pe canapea. În aşteptarea lui Shirley se gândi din nou la posibilele căi de administrare ale factorului de declanşare. Nu existau prea multe posibilități. Dacă nu a fost injectat, nu rămânea decât supozitorul rectal sau orice alt contact direct cu o membrană mucoasă. Multora dintre pacienții care şi-au făcut examenul periodic le-a fost administrat şi barium şi Jason se întreba dacă nu cumva acesta era răspunsul.

În timp ce sorbea din scotch, îşi făcu apariția şi Shirley, care aducea puiul rece şi salata.

— Vrei să-ți pregătesc şi ție ceva de băut? se oferi Jason.

Shirley aşeză tava pe măsuța joasă.

— De ce nu?

Apoi adăugă:

— Nu te ridica. Aduc eu totul.

Jason o privi cum îşi adaugă o picătură de vermut în paharul cu votcă şi în clipa aceea îi veni în minte ideea picăturilor pentru ochi. Tuturor pacienților care îşi făceau controlul periodic li se efectuau teste complexe de oftalmologie, incluzând administrarea de picături care aveau rolul de a dilata pupilele. Dacă cineva ar fi dorit să introducă factorul declanşator al genei morții, mucoasa oculară s-ar fi dovedit un mediu deosebit de propice, absorbindu-l perfect. Mai mult decât atât, cum factorul declanşator ar fi putut fi introdus în secret în medicația regulată a afecțiunilor

oftalmologice, rezulta că fatalele picături ar fi putut fi administrate fără premeditare de orice doctor sau tehnician nevinovat.

Jason simțea că-i plesneşte capul. Găsirea unei explicaţii plauzibile a cheii misterului făcu dintr-o dată posibilă existența unui masacru în masă pus la cale de un psihopat.

Shirley se întoarse de la bar, amestecând conținutul paharului. Pentru o clipă, Jason se hotărî să nu o plictisească şi pe ea cu noile sale revelații.

— Ceva veşti de la Curran? o întrebă el în schimb.

— Nimic până acum, răspunse Shirley, aruncându-i o privire ciudată.

Pentru un moment, Jason crezu că femeia îi citise gândurile.

— Aş avea să-ți pun o întrebare, spuse ea şovăitoare.

Factorul ăsta care declanşează hormonul morții nu face cumva parte şi el dintr-un proces natural?

— Ba da, îi răspunse Jason. Acesta este şi motivul pentru care patologia nu poate fi de prea mult folos. Toate victimele, inclusiv Hayes, au decedat în urma a ceea ce se numeşte moarte naturală. Factorul declanşator activează gena la pubertate şi o menține din ce în ce mai activă după acest moment.

— Adică îmbătrânirea noastră începe o dată cu pubertatea? îl întrebă consternată Shirley.

— Asta este teoria actuală, îi răspunse Jason. Bineînțeles că procesul este gradat, accelerându-se în perioada mai târzie a vieții, pe măsură ce nivelul hormonului creşterii şi al sexualității degenerează. Factorul de declanşare se pare că activează toate genele morții simultan, astfel încât la un adult insuficient înzestrat cu hormoni de creştere care să le facă față acestora, el provoacă o îmbătrânire rapidă, aşa cum se întâmplă cu somonii. După părerea mea, cred că e vorba de o perioadă de vreo trei săptămâni. Cel mai afectat pare a fi sistemul cardiovascular. Acesta cedează primul, provocând moartea. Dar poate fi şi un alt sistem organic.

— Dar spuneai că îmbătrânirea este un proces natural, repetă Shirley.

— Îmbătrânirea este o parte a vieții, fu de acord Jason. Din punct de vedere evoluționist, este la fel de importantă ca şi

creşterea. Ai dreptate, este un proces natural, continuă Jason, scoţând un râs cavernos. Hayes avea de bună seamă dreptate atunci când descria descoperirea sa ca paradoxală. După toate eforturile sale de a încetini procesul de îmbătrânire, el n-a făcut decât să-l accelereze.

— Dacă îmbătrânirea şi moartea au o valoare evoluţionistă, susţinu în continuare Shirley, atunci poate că au şi o valoare socială.

Jason o privi cu un sentiment crescând de îngrijorare. Şi-ar fi dorit să nu fi fost atât de obosit. Creierul îi expedia semnale de alarmă pe care el se simţea prea epuizat pentru a le mai decodifica. Interpretându-i tăcerea ca pe o încuviinţare, Shirley continuă.

— Am să-ncerc să-ţi pun altfel problema. În general medicina se confruntă cu provocarea de a oferi îngrijiri competente la preţuri scăzute. Numai că datorită duratei de viaţă din ce în ce mai mari, spitalele sunt inundate de o populaţie vârstnică pe care o ţin în viaţă la un preţ enorm, aceasta secând nu numai resursele economice ale celor în cauză, dar şi energia personalului medical. GHP, de exemplu, a început foarte bine pentru că marea majoritate a pacienţilor arondaţi erau tineri şi sănătoşi. Acum, după douăzeci de ani, sunt cu toţii mai bătrâni şi necesită o îngrijire medicală mult mai mare. Dacă în unele situaţii îmbătrânirea ar putea fi accelerată, ar putea fi mai bine atât pentru pacienţi, cât şi pentru spitale. Cel mai important lucru, întări Shirley, este ca bătrânii şi infirmii să îmbătrânească şi să moară repede pentru a preveni o suferinţă prea mare cât şi utilizarea prelungită a unei îngrijiri medicale costisitoare.

Pe măsură ce creierul inert al lui Jason începu să înţeleagă raţionamentul lui Shirley, acesta se simţea şi mai paralizat de groază. Deşi ar fi vrut să strige în gura mare că ceea ce susţinea ea se numea crimă legalizată, se trezi că rămâne în continuare nemişcat pe marginea canapelei, ca o pasăre îngheţată de spaimă în faţa unui şarpe veninos.

— Jason, ai cumva idee cât costă menţinerea în viaţă a unor pacienţi în ultimele luni petrecute de aceştia într-un spital? întrebă Shirley, confundând din nou tăcerea lui cu un gest de aprobare. Ai habar? Dacă medicina nu ar cheltui atât de mult

pentru cei aflați pe moarte, ar putea face o mulțime de lucruri folositoare pentru cei în viață. Imaginează-ți ce lucruri minunate am putea face pentru tineri, dacă GHP nu ar geme de pacienți de vârstă mijlocie, sortiți a fi veşnic bolnavi datorită stilului lor necorespunzător de viață. Şi oare pacienții care nu se îngrijesc deloc de starea sănătății lor, cum ar fi fumătorii înrăiți şi bețivii, sau cei care se droghează, nu-şi grăbesc cu proprie ştiință sfârşitul? E oare o greşeală dacă le-am grăbi moartea pentru a nu mai fi o povară pentru restul oamenilor?

Gura lui Jason se deschise în fine într-o încercare de protest, dar nu găsi cuvintele necesare pentru a o combate. Nu putu decât să dea din cap, nereuşind încă să creadă ce-i fusese dat să audă.

— Nu pot să cred că nu vei accepta realitatea că medicina nu mai poate supraviețui sub povara zdrobitoare a problemelor cronice de sănătate a unor oameni inapți fizic, acei pacienți care şi-au bătut joc timp de treizeci sau patruzeci de ani de organismele pe care li le-a dăruit Dumnezeu.

— Acest lucru nu-l pot hotărî nici eu, nici tu, izbucni în fine Jason.

— Chiar dacă procesul de îmbătrânire este pur şi simplu accelerat de către o substanță naturală?

— Asta se numeşte crimă! spuse apăsat Jason, clătinându-se pe picioare.

Se ridică şi Shirley, apoi se mişcă încet spre glasvandul care separa încăperea de sufragerie.

— Pofteşte, domnule Diaz, spuse ea, deschizând larg cele două uşi. Eu am încercat să fac tot ce am putut.

În clipa în care se întoarse şi dădu cu ochii de bărbatul pe care îl văzuse ultima oară la Hanul Somonilor, lui Jason i se uscă gura. Chipul brunet şi frumos al lui Juan se însuflețise de nerăbdare. În mână avea un mic pistol de construcție germană, cu un amortizor de sunet de mărimea unui trabuc.

Jason se retrase neîndemânatic cu spatele, până când se ciocni de peretele opus al încăperii. Ochii săi alunecară de pe armă pe chipul surprinzător de frumos al ucigaşului, apoi se opriră asupra lui Shirley, care îl privea calmă de parcă s-ar fi aflat într-o şedință a consiliului administrativ.

— De data asta nu mai ai la dispoziție o față de masă, spuse

Diaz, iar rânjetul său scoase la iveală nişte dinţi perfecţi de vedetă de cinema.

Se apropie şi mai mult de Jason, punând ţeava pistolului său la numai zece centimetri de capul acestuia.

— Adio, spuse el cu un gest prietenesc.

17

— Domnule Diaz, spuse Shirley.

— Da, răspunse Juan fără să-şi ia ochii de la Jason.

— Să nu-l împuşti decât dacă vei fi obligat s-o faci. E de preferat să tratăm cu el aşa cum am făcut şi cu doctorul Hayes. Mâine îţi voi aduce documentele de la clinică.

Jason dădu afară aerul din piept. Nu-şi dăduse seama că-n tot acest timp îşi ţinuse respiraţia.

Zâmbetul de pe chipul lui Juan dispăru. Nările îi fremătară; era dezamăgit şi furios.

— Cred că ar fi mult mai indicat să-l ucid chiar acum, domnişoară Montgomery.

— Nu-mi pasă ce crezi tu. Eu sunt cea care plăteşte. Acum să-l ducem în pivniţă. Şi nu-mi crea greutăţi. Ştiu ce am de făcut.

Juan schimbă poziţia pistolului, astfel încât metalul rece atinse tâmpla lui Jason. Doctorul ştia că bărbatul îi pândea cea mai mică greşeală pentru a găsi un motiv să apese pe trăgaci, deci rămase nemişcat, împietrit de groază.

— Haide odată! strigă Shirley din holul de la intrare.

— Mişcă, spuse Juan, mutând pistolul de la tâmpla lui Jason.

Jason mergea ţeapăn, cu mâinile lipite de corp. Juan îl urma foarte aproape, atingându-i din când în când spatele cu arma.

Shirley deschise o uşă de sub scara care trecea pe deasupra uşii de la intrare. Jason văzu o mulţime de trepte care duceau la subsol.

În timp ce se apropia de ea, Jason încercă să-i caute privirea, dar femeia îl evită. Jason păşi peste pragul uşii şi începu să coboare, cu Juan după el.

— Doctorii m-au uluit totdeauna, spuse Shirley, aprinzând lumina din pivniţă şi închizând uşa în urma ei. Ei consideră că medicina este făcută doar pentru a-i ajuta pe bolnavi. Adevărul este că dacă nu faci ceva cu bolnavii cronici, nu vor exista bani suficienţi şi nici mână de lucru pentru a-i ajuta pe cei care pot fi cu adevărat vindecaţi.

Privind la chipul ei calm şi frumos, la îmbrăcămintea ei perfectă, lui Jason nu-i venea să creadă că era aceeaşi femeie pe care o admirase întotdeauna.

Shirley se opri şi-i făcu semn lui Jason s-o ia de-a lungul unui culoar lung şi îngust, la capătul căruia se afla o uşă grea de stejar. Croindu-şi drum pe lângă Juan şi Jason, Shirley o descuie şi aprinse lumina care inundă o încăpere mare, de formă pătrată. Jason fu împins înăuntru, unde văzu o uşă deschisă spre stânga, o masă de lucru şi o altă uşă masivă închisă, în partea dreaptă. Apoi lumina se stinse, uşa fu trântită şi el se trezi în întuneric.

Preț de câteva minute, rămase nemişcat, paralizat din cauza şocului şi a beznei. Auzea unele zgomote îndepărtate; apa curgând prin țevi, sunetul făcut de încălzirea centrală şi paşi deasupra capului. Era întuneric beznă; nu-şi dădea seama nici măcar dacă avea ochii deschişi sau închişi.

Când se simți în sfârşit în stare să facă o mişcare, se retrase spre uşa pe care intrase. Puse mâna pe clanță şi încercă să o deschidă. Trase de uşă. Nu exista nici cea mai mică îndoială că fusese încuiată. Un timp îşi plimbă palmele de-a lungul tocului, în căutarea balamalelor. Dar renunță la idee de îndată ce îşi aduse aminte că uşa dădea în hol.

Plecând de lângă uşă, Jason o luă cu paşi mărunți pe margine, pipăind cu prudență pereții. Ajunse la colț şi schimbă direcția cu nouăzeci de grade. Îşi continuă drumul cu paşi mici de tot, până când dădu peste cadrul uşii deschise. Întinse cu multă grijă mâna în interior, în căutarea unui întrerupător. Dădu peste unul în partea stângă, la nivelul pieptului. Îl roti. Nu se întâmplă însă nimic.

Înaintând pe marginea încăperii, începu să pipăie pereții, încercând să-şi dea seama de dimensiuni. Degetele lui atinseră un obiect de metal de pe perete, a cărui parte din față era din sticlă. Pipăind mai jos, la nivelul taliei, dădu peste o chiuvetă. La dreapta era o toaletă. Încăperea nu era mai mare de un metru jumătate pe doi.

Revenind în camera principală, Jason îşi continuă circuitul. Dădu peste o a doua încăpere mică, chiar lângă baie, a cărei uşă era de asemenea închisă. Deschizând-o, simțul olfactiv îi spuse că era vorba de o debara din lemn de răşinoase. Înăuntru se aflau

mai mulți saci plini cu haine.

Întorcându-se în încăperea principală, Jason dădu din nou colțul. După vreo doisprezece paşi mici, se ciocni uşor de un banc de lucru, care se afla la aproximativ un metru în interior. Înconjurând capătul mesei, pipăi dedesubtul ei, unde dădu de nişte sertare. Aprecie că masa era de aproximativ trei metri pe patru şi jumătate. De partea cealaltă a mesei dădu din nou de perete, simțind cu mâna nişte rafturi pe care erau nişte cutii ce păreau a conține vopsea. După ce rafturile se terminau, începea un alt colț.

La mijlocul celui de-al patrulea perete, Jason dădu peste o altă uşă masivă, încuiată şi asigurată. Pipăi locul unde se afla încuietoarea, dar avea nevoie de o cheie. Uşa nu avea balamale. Continuându-şi circuitul, Jason ajunse la al patrulea colț. După câteva minute, se afla din nou la intrare.

Aşezându-se în patru labe, începu să pipăie podeaua. Era din beton turnat. Ridicându-se din nou în picioare, încercă să se gândească la ce ar mai putea face. Nu-i venea nici o idee salvatoare. Nu suferise niciodată de claustrofobie, dar de această dată simți cum panica pune stăpânire pe el. „AJUTOR!” strigă el, dar la urechi nu-i ajunse decât ecoul propriei voci. „VĂ ROG!” țipă el din nou. Începu să lovească cu putere în uşă, până ce deveni conştient de durerea din mâini. Se opri brusc, într-o convulsie nervoasă şi-şi strânse la piept palmele zdrobite. Aplecându-se puțin, Jason atinse uşa cu fruntea. În acel moment, lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Nu mai plânsese din copilărie. Nici măcar după moartea Daniellei. Durerea înăbuşită în toți aceşti ani țâşnise la suprafață în subsolul lui Shirley, unde stătea acum chircit. Îşi pierdu total controlul şi se lăsă să cadă încet pe podea, ghemuindu-se în fața uşii de la intrare ca un câine închis în cuşcă, înecându-se cu propriile lacrimi.

Sălbăticia reacției emoționale îl surprinse şi pe el. După zece minute de plâns convulsiv, începu să-şi vină în fire. Se simțea puțin jenat față de el însuşi deoarece crezuse totdeauna că se putea controla mai bine. Într-un târziu, se ridică cu spatele sprijinit de uşă. În întuneric, îşi şterse lacrimile de pe obrajii umezi.

În loc să cadă pradă unei disperări totale, Jason începu să se gândească la încăperea în care se afla. Încercă să-i ghicească dimensiunile şi să vizualizeze locul unde se aflau obiectele pe care le întâlnise în timpul explorării, începu să se întrebe dacă nu mai existau oare şi alte comutatoare de lumină. Ridicându-se în picioare, se întoarse încet la a doua uşă încuiată, cea din dreapta. Când ajunse în dreptul ei, pipăi pereții de ambele părți, dar nu găsi nici un întrerupător.

Traversând din nou încăperea, ajunse la baie. Răsuci întrerupătorul de mai multe ori. Apoi căută dulia, gândindu-se să schimbe becul în cazul în care ar putea localiza lampa din tavanul încăperii principale. Descurajat, reveni în camera principală.

— Ah! strigă Jason când se lovi de un stâlp, iar nasul i se strivi de o suprafață de metal cu un diametru de vreo zece centimetri.

Pierzându-şi pentru o clipă echilibrul, simți că nasul începuse imediat să i se umfle. În dreapta pipăi marginea ascuțită a unui os: îşi fracturase nasul. Ochii i se umplură din nou de lacrimi, dar de această dată era din reflex, nu din cauza emoției. Când îşi revenise destul ca să poată porni mai departe, era dezorientat. Făcu cale întoarsă cu paşi mărunți, până ce dădu din nou de un perete. Numai după aceea putu să localizeze bancul de lucru.

Aplecându-se înainte, Jason începu să deschidă sertarele, pipăind cu grijă în fiecare din ele. Fiecare despărțitură nu conținea decât un singur sertar detaşabil. Găsi şi alte bidoane cu ce bănuia el a fi vopsea, dar nici o sculă. Ridicându-se, se aplecă peste bancul de lucru şi pipăi peretele de deasupra lui. În partea dreaptă exista un stelaj îngust pe care erau aşezate borcane mici şi cutii. Căutând din nou în partea din mijloc, Jason vru să dea din nou de perete, în speranța că va găsi o trusă de scule sau ceva asemănător cu nişte şurubelnițe, ciocane şi dălți. Nu găsi însă decât un vas de sticlă. Curios să afle ce este, Jason îl pipăi de jur împrejur şi constată că vasul de sticlă era asigurat într-o cutie de metal. În cutia de metal intrau nişte tuburi. Jason îşi dădu seama că e vorba despre un aparat electric de măsură.

Căutând în partea stângă a bancului de lucru, Jason dădu din nou de perete. Şi aici era rafturi cu vase de plastic şi din ceramică, dar nu găsi nici o unealtă.

Descurajat, se întrebă ce ar mai fi putut face. Se gândi să

găsească ceva pe care să se urce, astfel încât să poată controla pereții în apropierea tavanului, în cazul că ar fi existat vreo fereastră de aerisire. Apoi gândul îi zbură din nou la aparatul de măsură. Urcându-se pe masă, Jason localiză aparatul şi dădu peste nişte fire care duceau la o a doua cutie dreptunghiulară. Pipăind suprafața, dădu imediat peste un inel de metal prins în balamale. Cu o smucitură uşoară, deschise cutia.

În interior se afla panoul de serviciu al clădirii. Întinse încet mâna înăuntru, sperând din tot sufletul că nu va atinge vreun fir neasigurat. În schimb, degetele lui dădură peste şirul de jos al întrerupătoarelor de circuit.

Timp de cinci minute, Jason se gândi cum să folosească noua descoperire. Dându-se jos de pe masă, deschise sertarul de dedesubt, îl goli, aşezând cutiile de tablă în sertarele alăturate. Apoi scoase sertarul, care din fericire nu era prins în cuie şi intră în el. Avea loc suficient.

Ieşi din sertar, se cățără din nou pe masă şi scoase, una câte una, toate siguranțele. Apoi închise panoul de siguranță, se strecură în sertarul gol, trase uşa după el şi începu să se roage. Dacă lumea se dusese deja la culcare, lipsa de curent electric nu constituia nici o problemă.

După ce se scurseră vreo cinci minute, auzi o uşă deschizându-se. Apoi auzi voci şi, printr-o spărtură din uşa comodei, văzu o dâră tremurătoare de lumină. Apoi se auzi o cheie răsucindu-se în broasca de la intrare şi uşa fu dată la perete. Privind prin spărtură, Jason întrezări două siluete. Una dintre ele ținea în mână o lanternă pe care o plimba încet prin încăpere.

— S-a ascuns, spuse Juan.

— Nu-i nevoie să-mi spui lucrul ăsta, răspunse Shirley cu iritare în glas.

— Unde e panoul de siguranță? întrebă Juan.

Lumina îşi schimbă direcția pe deasupra mesei de lucru.

— Rămâi pe loc, spuse Juan.

Bărbatul făcu câțiva paşi spre mijlocul încăperii, interpunându-se între Jason şi lanterna pe care o ținea probabil Shirley. Jason bănui că Juan avea mâinile ocupate cu arma.

Jason se lăsă pe partea din spate a comodei şi ridică picioarele. De îndată ce auzi sunetul făcut de punerea la loc a siguranțelor,

lovi uşa cu toată puterea şi forța pe care o avea în picioarele lui de alergător. Deschiderea bruscă a uşilor îl luă pe Juan prin surprindere, lovindu-l în vintre. Urlă de durere şi se clătină pe picioare, prăbuşindu-se lângă dulapul din lemn de pin.

Jason nu pierdu nici o clipă. Se târî afară şi traversă în alergare încăperea, ajungând la uşă înainte ca Shirley să o poată închide. Se lovi cu toată puterea de uşă, după care dădu peste Shirley şi căzură amândoi la podea. Shirley scoase un țipăt când capul i se lovi de beton. Lanterna îi zbură din mână.

Clătinându-se pe picioare, Jason alergă de-a lungul coridorului, în direcția scării, mulțumind lui Dumnezeu că acea parte a clădirii era din nou luminată. Se prinse de balustradă şi se folosi de ea pentru a sări peste primele trepte. În aceeaşi clipă auzi zgomotul acela înfundat. Simți pe loc o durere în coapsă şi piciorul drept se frânse sub el. Ridicându-se, începu să sară într-un picior pe restul treptelor. Se afla foarte aproape de foaier. Nu se putea recunoaşte învins chiar acum.

Târându-şi piciorul drept, Jason se luptă să treacă pragul uşii principale. Jos, auzi pe cineva care începuse să alerge în sus pe scară.

Zăvorul se deschise şi Jason ieşi în noaptea rece de noiembrie. Ştia că fusese împuşcat. Simțea cum sângele din rană i se prelingea pe picior în pantof.

Jason reuşi să ajungă în mijlocul drumului când Juan îl prinse din urmă şi-l lovi cu patul armei, răsturnându-l pe pietriş. Jason căzu în patru labe. Înainte de a se putea ridica în picioare, Juan îl lovi şi Jason căzu pe pate. Din nou, pistolul era îndreptat spre capul lui.

Brusc, amândoi fură scăldați de o lumină orbitoare. Menținând în continuare pistolul îndreptat spre Jason, Juan încerca să-şi ferească ochii de fasciculele puternice a două faruri. O clipă mai târziu, se auzi zgomotul făcut de portierele unei maşini, care se deschideau, urmat de clinchetul nefast al unor pistoale care erau armate. Ca un animal încolțit, Juan se dădu înapoi câțiva paşi.

— Stai cuminte, Diaz, răsună un glas necunoscut lui Jason.

Bărbatul care i se adresase lui Juan avea o voce groasă şi un puternic accent folosit în cartierele din sudul Bostonului.

— Să nu faci vreo prostie. Nu vrem să avem încurcături nici cu

tine şi nici cu cei din Miami. Nu-ţi cerem decât să te duci frumuşel la maşina ta şi să pleci. Eşti de acord?

Juan încuviinţă din cap. Cu mâna stângă încă mai încerca să-şi apere privirea de lumina orbitoare a farurilor.

— Atunci, dă-i drumul! porunci vocea.

După ce mai făcu doi sau trei paşi nesiguri înapoi, Juan se întoarse şi-o luă la goană spre maşină. Porni motorul, îl ambală, apoi demară în trombă.

Jason se răsuci cu faţa la pământ. Imediat după plecarea lui Juan, Carol Donner ieşi alergând din cercul de lumină şi îngenunche în faţa lui.

— Dumnezeule, eşti rănit!

Pe coapsa lui Jason apăruse o imensă pată de sânge.

— Aşa s-ar părea, spuse Jason nedesluşit.

Prea multe i se întâmplaseră într-un răstimp atât de scurt.

— Dar nu mă doare prea tare, adăugă el.

Din întuneric se ivi o altă siluetă. Era Bruno şi în mâna lui se vedea o masivă puşcă Winchester.

— O, nu! exclamă Jason, încercând să se ridice în capul oaselor.

— Nu-ţi face griji, îl linişti Carol. De data asta ştie că-mi eşti prieten.

În clipa aceea pe veranda de la intrarea în clădire apăru şi Shirley. Hainele îi erau răvăşite, iar părul zbârlit, ca ai unui punkist. Rămase o clipă sub privirea tuturor, apoi intră din nou în casă, trântind uşa în urma ei. Imediat se făcu auzit şi zăngănitul încuietorilor.

— Trebuie să-l ducem urgent la spital, spuse Carol arătând spre Jason.

Îşi făcu apariţia un al doilea culturist şi, împreună cu Bruno, îl ridicară cu grijă pe rănit.

— Nu-mi vine să cred, spuse Jason, care se trezise purtat pe braţe dincolo de fasciculul luminos al farurilor. Vehiculul se dovedi a fi un imens Lincoln alb, cu o antenă TV în formă de „V”, instalată pe capota din spate. Cei doi bărbaţi musculoşi îl aşezară pe Jason pe bancheta din spate, unde aştepta un alt bărbat cu ochelari fumurii, părul lins şi dat pe spate şi cu un trabuc neaprins în colţul gurii. Era Arthur Koehler, patronul lui Carol.

Carol sări şi ea în maşină şi făcu prezentările. Culturiştii se urcară în faţă şi maşina porni.

— Mă bucur să vă văd pe amândoi, spuse Jason. Dar ce v-a adus aici, pentru numele lui Dumnezeu?

La o smucitură mai violentă a maşinii, Jason se chirci de durere.

— Vocea ta, îi răspunse Carol. După felul cum mi-ai vorbit când m-ai sunat ultima oară, mi-am dat seama că ai intrat iarăşi în bucluc.

— Dar cum ai aflat că sunt aici, în Brookline?

— Bruno s-a ţinut după tine, spuse Carol. După ce am vorbit cu tine, l-am sunat pe amabilul meu patron, aici de faţă, continuă ea, atingându-l pe Arthur cu mâna pe picior.

— Încetează! i-o reteză Arthur.

A lui fusese vocea care îl înspăimântase pe Juan.

— L-am rugat pe Arthur să-ţi ofere protecţie şi mi-a răspuns că o va face cu o singură condiţie: să mai dansez cel puţin încă două luni sau până găseşte o înlocuitoare.

— Aşa este, numai că până la urmă m-a convins să accept numai o lună, se lamentă Arthur.

— Vă sunt foarte recunoscător, spuse Jason. Chiar ai să renunţi la dans, Carol?

— E o puştoaică dată naibii, spuse Arthur.

— Sunt uluit, continuă Jason. N-aş fi crezut că o fată ca tine poate să renunţe la ceva oricând vrea.

— Ce vrei să spui? îl întrebă indignată Carol.

— Am să-ţi spun eu, spuse râzând Arthur, aplecându-se în faţă şi lovind-o la rândul lui prieteneşte pe şold. El şi-a închipuit că eşti o prăpădită care iese la agăţat pe stradă.

Rostind aceste cuvinte, Arthur izbucni în adevărate hohote de râs care se transformară în tuse. Carol trebui să-l lovească de mai multe ori în spate, până îşi reveni.

— Când aprind chestiile astea, mă apucă şi mai tare, spuse Arthur, arătând trabucul.

Apoi, în semiîntunericul din maşină, îşi întoarse privirea spre Jason.

— Crezi că dacă ar fi fost o prostituată i-aş mai fi dat voie să plece la Seattle? Hai să fim serioşi!

— Îmi cer scuze, spuse Jason. Eu credeam că...

— Credeai că pentru simplul fapt că dansez într-un club de noapte sunt o târfă, interveni Carol pe un ton ceva mai puţin indignat. Să fiu sinceră, nu eşti prea departe de adevăr. Unele dansatoare se ocupă şi de aşa ceva, dar majoritatea, nu. Pentru mine a fost o ocazie extraordinară. Numele meu de familie nu este Donner, ci Kikonen. Ca finlandezi, am avut întotdeauna o atitudine mai sănătoasă faţă de goliciunea trupului decât voi, americanii.

— Îmi e nepoată din partea nevestii, explică Arthur. În felul acesta am ajuns să o angajez.

— Voi doi sunteţi rude? întrebă uluit Jason.

— Deşi nu ne face prea mare plăcere s-o recunoaştem, spuse Arthur, izbucnind din nou în râs.

— Încetează, i-o reteză Carol.

Dar Arthur turui în continuare:

— Nu ne face nici o plăcere că cineva din familia noastră a urmat studiile la Harvard. Pentru noi, asta e o întinare a prestigiului.

— Eşti studentă la Harvard? întrebă Jason, întorcându-se spre Carol.

— Îmi pregătesc doctoratul acolo. Meseria de dansatoare o fac numai pentru a-mi acoperi cheltuielile de studii.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că Alvin n-ar fi acceptat niciodată să se încurce cu o banală dansatoare de cabaret, spuse Jason. Oricum, vă sunt recunoscător amândurora. Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat dacă n-aţi fi venit. De Shirley Montgomery ştiu că se va ocupa poliţia, dar pe Juan n-aş fi vrut să-l lăsaţi să scape.

— Nu-ţi face probleme, spuse Arthur. Carol mi-a povestit ce s-a întâmplat la Seattle. O bună bucată de timp n-o să-şi mai facă apariţia în faţa voastră. Nu am vrut însă să am necazuri cu oamenii mei din Miami. Putem să acţionăm împotriva lui prin intermediari sau aş putea să vă furnizez despre el suficiente informaţii ca poliţia din Miami să-l înşface. Or să aibă suficiente materiale compromiţătoare despre el ca să-l bage la răcoare, crede-mă.

Jason se uită în ochii lui Carol.

— Nu ştiu cum aş putea să mă achit faţă de tine.

— Am să-ți dau eu câteva idei, îi răspunse cu veselie Carol.

Arthur izbucni într-o nouă criză de râs. Când îşi reveni, Bruno coborî geamul care despărțea cele două compartimente ale maşinii.

— Hei, perversule, i se adresă el lui Jason, chicotind pe înfundate. Unde vrei să te lăsăm? La camera de gardă de la GHP?

— Sub nici o formă, răspunse Jason. Momentan mi-a cam scăzut entuziasmul pentru sistemul de asigurare a sănătății cu plata anticipată. Duceți-mă la spitalul Mass General.

EPILOG

Lui Jason nu-i plăcuse niciodată să stea la pat, dar acum era de-a dreptul încântat. Era internat de trei zile în urma operației de la picior. Durerea i se redusese semnificativ, iar personalul de îngrijire de la spitalul General se dovedea a fi deosebit de competent şi de atent cu pacienții. O mare parte din asistente îşi amintiseră chiar de el, de pe vremea când fusese rezident la acest spital.

Însă cel mai plăcut aspect al spitalizării sale rămânea faptul că în fiecare zi se afla lângă el Carol, citindu-i cu voce tare, fermecându-l cu povestirile ei nostime sau pur şi simplu ținându-i de urât în tăcere.

— Când ne vom simți amândoi mai bine, spuse ea în cea de-a doua zi în timp ce rearanja florile trimise de Claudia şi de Sally, cred că ar trebui să mai mergem o dată la Hanul Somonilor.

— De ce am face-o? întrebă Jason care, după experiența trăită, nu-şi mai putea imagina că şi-ar mai dori să viziteze vreodată locul acela.

— Aş vrea să încerc din nou o coborâre pe Cascada Diavolului, spuse bine dispusă Carol. Dar de data aceasta pe lumina zilei.

— Glumeşti!

— Vorbesc serios. Cred că e nemaipomenit sub razele soarelui.

O tuse uşoară îi făcu să-şi întoarcă privirile spre uşa rezervei. Corpolența lui Curran şi ținuta sa dezordonată făceau o notă foarte discordantă cu atmosfera spitalului. Mâinile sale uriaşe strângeau cu putere o pălărie de ploaie kaki, peste care trecuseră parcă roțile unui camion.

— Sper că nu te deranjez, doctore Howard, spuse el cu o politețe care nu îl caracteriza.

Jason bănui că detectivul era tot atât de intimidat de atmosfera de spital cum fusese şi el în secția de poliție.

— Nu ne deranjezi deloc, spuse el, ridicându-se în capul oaselor. Intră şi ia loc.

Carol trase un scaun de lângă perete şi îl aşeză lângă pat.

Curran se aşeză, nelăsând pălăria din mâini.

— Ce-ți mai face piciorul? întrebă el.

— Bine, îi răspunse Jason. A fost o ruptură de muşchi. N-o să am nici o complicație.

— Mă bucur.

— Serviți o bomboană? îl întrebă Carol, întinzându-i o cutie cu bomboane de ciocolată pe care o trimiseseră secretarele de la GHP.

Curran le examină cu grijă, alese o vişină învelită în ciocolată şi o vârî pe toată în gură. După ce o înghiți, spuse:

— M-am gândit că ați vrea să ştiți ce a mai apărut nou în caz.

— Sigur că am vrea, interveni Jason.

Carol se aşeză şi ea pe marginea opusă a patului.

— În primul rând, Juan a fost arestat în Miami. Tipul are un dosar imens. E unul din darurile pe care Castro le-a făcut Americii. Acum încercăm să obținem extrădarea lui în Massachusetts pentru a-l judeca pentru omorârea lui Brennquivist şi lui Lund, dar va fi foarte greu. Se pare că alte patru sau cinci state, inclusiv Florida, îl vor pe nenorocitul ăsta pentru fapte similare.

— N-aş putea zice că-l compătimesc, spuse Jason.

— Tipul e un psihopat, fu de acord Curran.

— Cum a rămas cu GHP? întrebă Jason. Ai reuşit să dovedeşti că factorul declanşator al genei morții era administrat prin picături de ochi chiar în cabinetul de oftalmologie?

— În problema asta lucrăm intens împreună cu procurorul general, răspunse Curran. Se pare că va ieşi un adevărat scandal.

— Cât crezi că se va face public din toată povestea aceasta?

— Deocamdată nu ne putem da seama. Ceva va trebui să fie dat în vileag. Şcoala Hartford a fost închisă, iar părinții copiilor internați acolo nu sunt orbi. În plus, din câte am aflat de la procurorul general, un număr mare de familii din Boston au dat în judecată GHP, pretinzând despăgubiri de milioane de dolari. Shirley şi gaşca ei sunt terminați.

— Shirley... spuse Jason cu o privire tristă pe chip. Şi când te gândeşti că într-o vreme, dacă nu ar fi apărut în viața mea Carol, eram cât pe-aci să mă încurc cu această doamnă.

Carol îi arătă în glumă pumnul.

— Cred că-ţi datorez nişte scuze, domnule doctor, spuse Curran. La început te-am considerat o mare belea pe capul meu. Cu timpul, s-a dovedit că aţi fost cel care a nimicit cea mai oribilă conspiraţie a morţii de care am auzit vreodată.

— În mare parte asta s-a datorat şansei, spuse Jason. Dacă nu m-aş fi aflat alături de Hayes în noaptea morţii sale, noi, doctorii, am fi crezut şi acum că ne confruntăm cu un nou tip de epidemie.

— Hayes ăsta trebuie să fi fost un tip tare deştept, spuse Curran.

— Un adevărat geniu, interveni Carol.

— Ştii ce mă frământă cel mai mult pe mine? reluă Curran. Până în ultima clipă a vieţii, Hayes a fost convins că lucrează la o descoperire care va ajuta omenirea. Poate că şi-a imaginat că va deveni un erou ca Salk[2]. Că va lua premiul Nobel şi chestii de genul ăsta. Că va salva umanitatea. Nu sunt un om de ştiinţă, dar am impresia că domeniul de cercetare al lui Hayes este cât se poate de riscant. Ştii la ce mă refer?

— Ştiu exact la ce te referi, spuse Jason. Ştiinţa medicală – a presupus dintotdeauna salvarea vieţilor şi reducerea suferinţei. În zilele noastre însă, ştiinţa a căpătat un potenţial impresionabil. Lucrurile pot lua orice întorsătură.

— Din câte înţeleg, continuă Curran, Hayes a descoperit un medicament care producea îmbătrânirea şi moartea în câteva săptămâni, fără să fi intenţionat aşa ceva. Asta mă face să cred că uneori o luaţi şi voi razna.

— Greşesc cumva?

— Ai dreptate, fu de acord Jason. Poate că uneori prea multă deşteptăciune ne dăunează. E ca şi cum am muşca la nesfârşit din fructul oprit.

— Aşa e. Şi vom fi din nou alungaţi din paradis, adăugă Curran. Că veni vorba, Unchiul Sam n-are nişte câini de pază care să fie tot timpul pe urmele unora ca Hayes?

— Nu prea există multe informaţii utile în acest domeniu; spuse Jason. Există prea multe conflicte de interese, în plus, atât medicii cât şi profanii au tendinţa de a crede că toate cercetările

---

[2] Jonas Salk – bacteriolog american care a pus la punct vaccinul antipoliomielitic (n.tr.).

din domeniul medical sunt din capul locului folositoare.

— Grozav, pufni Curran. Un fel de maşină care aleargă fără şofer cu 160 de kilometri pe oră.

— E poate cea mai potrivită analogie pe care am auzit-o vreodată, spuse Jason.

— Mda, continuă detectivul ridicând din umerii săi uriaşi. Cel puţin putem lămuri situaţia de la GHP. Rechizitoriul oficial va fi redactat cât de curând. Desigur, toţi suspecţii au fost eliberaţi pe cauţiune. Dar cazul a căpătat un răsunet nemaipomenit. Toţi directorii spitalului au început să se lovească pe la spate, încercând să invoce tot felul de pretexte. Se pare că, iniţial, amicul nostru Hayes l-a abordat pe un oarecare Ingelbrook.

— Ingelnook. E unul din vicepreşedinţii de la GHP, spuse Jason. Se ocupă parcă cu finanţele.

— S-ar putea, continuă Curran. Se pare că Hayes l-a abordat pentru a face rost de un capital iniţial cu care să facă faţă concurenţei unei companii.

— Ştiu, spuse Jason.

Detectivul îi aruncă o privire aspră.

— Chiar ştii? Şi, mă rog, cât de mult ştii despre afacerea asta, doctore Howard?

— N-are nici o importanţă. Zi-i mai departe!

— Mă rog. Hayes trebuie să-i fi spus lui Ingelnook că era pe punctul de a descoperi un elixir al tinereţii.

— Acesta ar fi fost conceput ca un antidot al factorului de declanşare al hormonului morţii, spuse Jason.

— Ia stai un pic, îl întrerupse Curran. Poate că dumneata ar trebui să-mi vorbeşti despre asta şi nu vice-versa.

— Iartă-mă, spuse Jason, dar se pare că am înţeles în fine despre ce e vorba. Te rog, continuă.

— Pe Ingelnook l-a încântat mai mult hormonul morţii decât elixirul tinereţii, continuă Curran. De mai multă vreme îşi frământa costurile pentru a menţine competitivitatea GHP. Până în prezent, conspiraţia include doar şase persoane, dar nu e exclus să fie mai multe. Aceştia se fac vinovaţi de eliminarea unui mare număr de pacienţi pe care-i considerau prea costisitori din punct de vedere al îngrijirii medicale. Frumos, nu-i aşa?

— Aşa că i-au ucis, spuse îngrozită Carol.

— Ei continuau să-şi spună că acest proces era cât se poate de natural, completă Curran.

— Halal scuză! La urma urmei cu toţii vom muri o dată şi o dată, comentă cu amărăciune Jason.

Brusc, prin faţa ochilor săi se perindară din nou chipurile pacienţilor pe care îi pierduse.

— Oricum, acesta va fi sfârşitul programului GHP, spuse Curran. În afara acuzaţiilor pentru crimele comise există şi o mulţime de reclamaţii pentru practici necorespunzătoare. În situaţia aceasta, bănuiesc că v-aţi gândit deja să vă găsiţi o altă slujbă.

— Aşa se pare, spuse Jason, apoi îşi ridică privirea spre Carol şi adăugă: Carol îşi va termina în curând studiile de psihologie clinică. Ne-am gândit să ne deschidem împreună un cabinet şi, în ce mă priveşte, să revin la practica particulară. Pentru o vreme nu mai vreau să aud de nici o corporaţie.

— Sună foarte frumos, spuse Curran. În cazul acesta voi putea să-mi îngrijesc mintea şi motoraşul în acelaşi loc.

— Ai putea fi primul nostru pacient.

SFÂRŞIT

CUPRINS